

PHẦN 1

Trời nắng gay gắt, không khí khô bức đến mức người ta cảm nhận được da mặt của ta nứt cả ra từng mảng hoặc những đường sâu hoắm hoắm vậy.

Những con ve sầu mùa hè đang râm ran ca khúc nhạc tỉ tê, thúc giục những chiếc lá phượng như xanh biếc thêm. Đâu đó giữa tàn lá xanh một chùm hoa phượng đỏ rực nghiêng ngó nhìn trời đất mùa hạ. Màu đỏ của hoa phượng như một đóm lửa được thắp lên trong buổi trưa hè, như phô trương sức sống mãnh liệt của hàng phượng vĩ cao cao.

Quốc Việt đang chạy xe trong một trưa hè với một tâm trạng kì lạ. Nửa như muốn nguyên rửa cái nóng như rang khô cả người, nửa như lại muốn cảm ơn mùa hạ đến để cho anh thỏa thích ngắm nhìn hoa phượng đỏ quỳnh rũ giữa màu lá xanh biếc:

- Tiếng ve kêu thật quen thuộc trong những mùa hè của tuổi thơ hồn nhiên xa xưa. Chẳng biết có chuyện gì mà thằng bạn quý quái Minh Huy lại gọi Quốc Việt đến trong một trưa hè thế này. Nó chẳng hề quan tâm chú ý đến cái nắng nóng như nung người hay sao ấy?

Đến nhà, chạy xe vào cổng Quốc Việt gọi ầm lên:

- Minh Huy đâu? Có chuyện gì mà gọi tao vào giờ trời oi đất hời này chứ?
- Đừng la lối, cứ vào đây đã.

Nghe tiếng nói vọng ra nhưng chẳng thấy bóng dáng Minh Huy đâu. Quốc Việt lò dò bước vào phòng Huy. Hắn đang nằm dài trên giường, một chân duỗi thẳng, còn một chân thì co lại. Chiếc chân duỗi thẳng thì bó bột trắng tinh. Quốc Việt trở mắt ngạc nhiên:

- Mà sao vậy hả? Cái chân mà sao thế này? Gãy rồi à?

Huy nhăn nhó:

- Mà còn hỏi, tao bị xe tông:
- Hồi nào? Sao tao không biết?
- Ừ, thì mà đang biết rồi đó thôi.

Việt ngồi xuống bên cạnh Huy, hỏi:

- Có phải vì thế này nên mày gọi tao sang đây gặp mày không?

Huy gật đầu:

- Ừ, phải mà cũng không phải.

Việt ngắc người nhú mày hỏi:

- Mày nói lạ? Thế thì chuyện gì mày gọi tao đến đây?

Huy thở ra nói:

- Tao muốn nhờ mày chút việc. Em gái tao vào Sài Gòn mà chẳng ai đi đón, nên tao nhờ mày đón nó giúp tao. Bà tao già rồi, nên không thể đi được.

Quốc Việt gật đầu:

- Tưởng chuyện gì? Thế mấy giờ thì em gái mày mới tới vậy?

- Ừ. Năm giờ chiều nay.

Việt nói với bạn:

- Được rồi, tao giúp mày. Còn cái chân của mày chắc phải nằm đúng một tháng mới đi lại được quá Minh Huy? Vậy bài vở phải làm sao? Tụi mình phải chuẩn bị lo làm luận án tốt nghiệp nữa. Mày thật xui xẻo, quá đi.

Huy nằm im thờ dài, cuối cùng anh ta chắc lườn:

- Chuyện cũng chẳng có gì phải lo, tụi mình vẫn học bài, luận án thì Việt đi lấy số liệu, lâu nay, tao ngồi xích lô đến nha thầy nhờ hướng dẫn... thế là xong. Chỉ lo em gái tao mới vào Sài Gòn mà thấy tao nằm thế này chắc nó lo dữ lắm.

Quốc Việt gật đầu, anh đã từng nghe Huy kể nhiều về đứa em gái của nó. Cô bé xù Cao Nguyên Đà Lạt có một cái tên rất đẹp. Dạ Lan. Có lần Minh Huy nói với Việt Nhỏ em nó rất dễ thương nhưng hơi gàn bướng. Nhỏ lúc nào cũng muốn làm chị hai tao không thôi - Tuy vậy đôi lúc cũng dễ thương, dễ bảo, cũng dễ cãi bướng lắm. Không biết hai năm trôi qua rồi, cô bé cứng đầu gàn bướng này cô thay đổi được chút nào không?

Quốc Việt cười nói:

- Tao nghĩ là em gái mày sẽ rơi nước mắt vì thấy mày thế này.

Dù đang đau đớn, vậy mà nghe Việt nói, Huy cũng phì cười:

- Ôi đừng có mơ hão, nó mà khóc thì có lẽ trời sập, thiên hạ chết hết. Tao nghĩ nhỏ mở to mắt, đưa một ngón tay lên và sẽ mắng tao - Anh luôn vô ý hoài như vậy - Thật là tệ quá.

Quốc Việt không tin điều đó, nhưng anh cũng phải bật cười. Cái nắng gay gắt bỗng nhiên chạy trốn đâu mất, Trời bỗng đầy mây. Việt thở dài:

- Thật khó hiểu, ông trời càng ngày càng khó tính, khó nết, lúc tao đến mây nắng muốn nổ đom đóm mắt. Thế mà bây giờ tao định đi đón em gái mày, trời lại đổi tông. Bộ ông trời tính mưa hay sao vậy chẳng biết.

Minh Huy mỉm cười nói:

- Sự thay đổi thời tiết làm cho mày thấy dễ chịu. Tao tiếc rằng chẳng để mày đi đón một cô bạn gái mà lại đi đón nhỏ em gái của tao, thật chẳng có gì thú vị phải không?

Quốc Việt gật đầu, tay cầm tấm hình Minh Huy chụp chung với em gái, cô gái nhỏ xinh xắn, đặc biệt là nụ cười cởi mở với một vùng trán rộng. Việt hỏi:

- Đi đâu vậy? Có phải em cậu không?

Huy nhìn rồi đáp:

- Chính em gái tao đó, mày nhìn xem cái thấy cái nét bừng gần trên vàng trán của nó không?

Quốc Việt ngắm cô gái một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Nhìn hình tao thấy có vẻ như thế thật đấy. Nhưng lại có nét thông minh.

- Đúng thế, nó thông minh đến mức quỷ quái, tao luôn bị nó xỏ mũi dắt đi, dù tao là anh của nó. Rồi mày sẽ thấy chẳng làm thế nào mà không thương nó được.

Quốc Việt buồn cười khi thấy Minh Huy nói. Cái anh chàng bản gât mà thường ngày Minh Huy phô ra cho mọi người thấy không còn nữa, chỉ còn lại một anh chàng khá chiều chuộng em gái mình. Quốc Việt lơ nghiêng đầu.

- Dường như mấy đứa em gái chúng biết cách để vùi vĩnh lữ anh trai khờ khạo ngốc nghếch, của chúng nó thì phải.

Không ngờ Minh Huy đầu gật lệ đồng tình ngay:

- Đúng thế đấy!

Quốc Việt đưa tay lên xem đồng hồ rồi vội vàng đứng dậy:

- Thôi chết, đến giờ rồi, tôi phải đi đón nhỏ em gái mày kéo muộm. Cầu mong cô ta đừng liếc mắt dứ mắt tao khi giận thằng anh trai không ra đón nó.

Minh Huy lắc đầu:

- Cũng không đến nỗi như mày nói, bởi vì nó rất thông minh nhận xét sự việc. Có vẻ như trời mưa Quốc Việt ạ.

Quốc Việt nhà trời rồi dẫn xe ra thăm nhủ - Ông trời thật không chiều lòng người. Muốn nắng là nắng, muốn mưa là mưa.

úng như lời Minh Huy nói, Việt chưa tới nhà ga đã mưa trút nước. Nhớ lại cái nắng đỏ lửa lúc trưa, Quốc Việt lại lằm rằm chửi rửa, đứa em gái của thằng bạn chung lớp. Vào giờ nào không vào lại vào ngay lúc trời đang giận dỗi. Đúng là đi cũng chẳng biết lựa ngày mà đi. Còn anh, có lẽ trời dày nên giữa cơn mưa âm ỉ ướt cả người cũng phải đi đón đi đưa rõ khổ!

Gió thổi giạt từng cơn mưa như trút hết bao giận tức xuống trần gian. Mưa Sài Gòn vốn là vậy, chẳng thu dằng như mưa nơi Đà Lạt. Cô bé sẽ ngạc nhiên không ít khi Sài Gòn chào đón cô bé bằng một cơn mưa dữ dội thế này.

Sáu giờ đúng Quốc Việt đã có mặt ở sân ga, người trên tàu tuôn xuống, tiếng chào đón, tiếng cười nói xôn xao cả lên. Quốc Việt đưa mắt nhìn xem cô bé nào giống em gái của Minh Huy không. Người thì đông Quốc Việt cứ dỗi mắt kiểm tìm mà chẳng thấy đâu cả.

Mưa vẫn như trút nước không hề giảm bớt đi, trời đất thì tối sầm lại, Việt bắt đầu thấy lạnh. Rùn vai mấy cái, Việt lại đưa mắt tìm kiếm.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian trôi qua rồi, những chiếc xe đã chõ bót số người trên ga khỏi nơi ấy. Quốc Việt đưa mắt kiểm tìm thêm lần nữa, bỗng mắt anh chớp chớp vội khi thấy một cô bé dáo dác như kiểm tìm như mình. Sóng mũi cao thẳng, ánh mắt như đang lo âu, đôi môi mím lại trong vẻ bức bối khó chịu. Vàng trán như được nặn ra từ một bức tượng, mà người nghệ sĩ đã khéo tay tạo cho cô bé vậy.

Quốc Việt nhớ lại tấm hình mà anh đã được xem, chỉ có điều cô bé này chừng chạc hơn cô bé trong hình. Quốc Việt đành liềm bước tới gần cô bé khẽ cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi, cô bé có phải là Dạ Lan không?

Đôi mắt mở to không chớp, cuối cùng cô bé cũng gật đầu:

- Đúng, tôi là Dạ Lan, xin lỗi anh...

Cô bé ngừng lời nhìn anh, và Quốc Việt mỉm cười, vội vàng nói:

- Thế thì tốt quá, anh hai cô không thể đến đón cô được, nên nhờ đến tôi. Cô đi tàu vào đây có mệt không?

Bây giờ thì gương mặt cô bé giãn ra đôi chút, không còn nét lo âu. Một cái nhún vai dịu dàng:

- Không sao cả, tôi đến đây không mệt lắm đâu.

Việt khẽ cười nói:

Thế thì tốt lắm rồi:

- Tuy nói vậy nhưng Quốc Việt cứ tỏ ra thân thiện xách giúp chiếc valy từ tay cô, còn cô bé nhìn băng quơ nói:

- Sài Gòn này buồn cười lạ. Vừa nắng như thiêu đốt rồi chợt mưa. Chẳng muốn dứt hạt, lạ lùng thật.

Quốc Việt đáp lại lời cô bé bằng một câu hỏi:

- Mưa Sài Gòn là thế đấy. Người ta ví như cái tính đồng đánh của con gái ấy, cô nghĩ đúng không?

Dạ Lan quay mặt lại nhìn Việt, rồi thét lên:

- Này nhé, anh đừng nghĩ xấu về con gái như thế chứ. Bọn này có đồng đánh như mưa trút thế này, thì có nước chết thôi.

Rồi cô gái bấu môi một cái nhìn Việt nói tiếp:

- Anh gì đó ời. Em muốn hỏi, anh Minh Huy có chuyện gì bận rộn mà không thể đi đón em vậy?

Quốc Việt khẽ cười đáp:

- Minh Huy bị đụng xe, nhưng bây giờ thì nó khỏe lắm rồi.

Vừa nghe nói thế, cô bé đã cuống lên, giằng chiếc valy từ tay Quốc Việt, cô vội giục:

- Trời ơi, đến như thế ta đi nhanh thôi anh. Em muốn về đó để xem anh Huy thế nào. Trời ơi Mẹ em mà biết được chắc xỉu luôn quá. Đi anh.

Nhìn vẻ luống cuống của cô bé, nhớ lại lời Minh Huy. Quốc Việt lắc đầu trầm nghĩ. - Cô bé này đâu có dữ dằn gàn dở như Huy nói. Thằng quỉ này đang hù mình hay sao ấy.

Trời đang mưa lớn quá, chờ một chút tạnh rồi hãy về cô bé.

Nhưng Dạ Lan lắc đầu:

- Không được đâu, anh cũng ướt hết rồi đó. Để em lấy áo mưa mặc vào người là xong thôi.

Dạ Lan vội kéo túi xách lấy ra chiếc áo đi mưa đưa cho Quốc Việt:

- Anh với em che chung, ở Đà Lạt, hè đang về, cũng đang nắng. Thế mà Sài Gòn mưa thì vô lý thật. Lần đầu tiên em chứng kiến một cơn mưa đúng vào mùa hạ ở Sài Gòn thế này.

Việt đưa cho Dạ Lan chiếc áo mưa rồi bảo:

- Em mặc đi, anh đã ướt sẵn rồi, ướt thêm chút nữa cũng đâu có sao, cô bé nhìn Quốc Việt một lúc rồi gật đầu nói:

- Ừ nhỉ? Anh ướt sẵn rồi, thế thì mình đi thôi anh.

Quốc Việt lên xe nổ máy, Dạ Lan ngồi phía sau họ cùng đi giữa cơn mưa. Trời đã sấm tối mà cơn mưa thì chưa có dấu hiệu tạnh lại một chút nào. Dạ Lan ngồi sau xe lắng lẽ nhìn phố xá trong mưa.

Tiếng mưa gió khiến cả hai không nói chuyện được với nhau. Mỗi người dõi theo ý nghĩ riêng của mình.

- Ừ nhỉ, cô bé này dễ thương thật và có chút gì đó rất cuốn hút. Sao vậy nhỉ?

Cô bé có lẽ đang tự hỏi tại sao bây giờ lại mưa mãi, một cơn mưa mùa hạ.

Chẳng hiểu cô bé đang nghĩ như thế hay cô đang nghĩ tới người anh trai của mình?

Quốc Việt quay ra sau hỏi, giọng anh trong mưa gió:

- Dạ Lan thấy Sài Gòn trong mưa thế nào?

Tiếng cười nhỏ nhưng cũng đủ lọt vào tai của Việt, cô gái đáp:

- Em có thấy gì đâu, chỉ toàn một màn mưa trắng xóa trước mắt em.

Quốc Việt cười thành tiếng, nước mưa quất vào mặt anh mà anh thì chẳng để tâm đến.

Việt trầm nghĩ bụng - Ủ nhỉ, mình trở nên ngây ngô từ bao giờ thế nhỉ? Đúng là Sài Gòn đang đổ mưa, mưa trắng trời trắng đất, phố xá rủ buồn trong mưa. Vậy là anh lại hỏi...Nhưng, cô bé cũng thật đáng để đấy chứ? Vẫn trả lời câu hỏi đầy vớ vẩn ấy của anh.

Việt khẽ nói:

- Ủ, anh quên mất, nhưng mưa đâu che hết đường phố xá Sài Gòn hả em?

Lại tiếng cười của Dạ Lan thay cho lời đáp của cô:

Quốc Việt lại tiếp lời:

- Có lẽ ở nhà Minh Huy đang lo em sẽ la cạu ấy một trận vì cái tội lơ đãng. - Anh hỏi thật ghen, bộ em dữ vậy sao?

Lần này không có tiếng cười nào nữa, mà một giọng nói vang lên với vẻ không vui lắm:

- Anh Huy này tệ thật, lại đi nói xấu em gái mình. Nhưng anh cũng phải công nhận với em là con trai thì luôn hời hợt, vô ý hơn là con gái, đúng không? Vì thế em hay nói anh Huy như thế. Ai ngờ anh ấy lại đi kết tội em...

- Nhưng “em đã biết con trai vô” ý tứ, thì em la lối làm chi cho mệt chứ?

- Anh nói lạ, như thế là la lối ư? Em chỉ nói chút chút cho anh biết thôi mà. Nhưng em nhớ anh Huy nhiều lắm. Từ hôm nay, em vào đây ở luôn đây cho anh Huy tha hồ mà nhớ, cho cả anh chứng kiến sự độc tài của em.

Giọng nói trong veo của cô hòa trong tiếng mưa thật ngọt ngào. Quốc Việt mỉm cười một mình và lắng nghe cơn mưa rơi, mưa hôm nay không còn đáng ghét với Việt nữa. Những giọt mưa đều đều gõ nhịp chứ không còn ồn ào như lúc này.

Quốc Việt chợt muốn con đường này dài ra nữa để anh được trêu chọc cô bé thêm một lúc nữa - Tuổi hồn nhiên của Việt đã theo thời gian trôi trượt vào quá khứ. Bây giờ thấy được điều đó ở cô bé này, Việt bỗng muốn mình trở nên ngu ngơ.

Mưa vẫn rơi rơi, cơn mưa mùa hạ trong một lúc nào đó, bỗng nhiên nó trở nên dễ thương đến lạ lùng đối với Quốc Việt.

Cũng nơi đây, cũng với căn phòng quen thuộc này mỗi ngày Quốc Việt đến đây để làm luận án tốt nghiệp với Minh Huy. Nhưng từ lúc có Dạ Lan căn phòng được sửa sang cải thiện lại, được sắp xếp, một cách gọn gàng.

Mỗi lần Việt đến đây lại thấy một điều mới mẻ. Như sáng hôm nay, một bình hoa với những đóa hoa khô khăng khiu, nhưng lại mang một nét đẹp kỳ ảo đầy ấn tượng đối với Việt.

Nhìn lại giường Huy, Việt thấy Dạ Lan đang chải tóc cho Minh Huy, mái tóc quăn mà cô bé cho rằng một bông gáo thật khó coi.

Nhìn cử chỉ, Dạ Lan chăm sóc lo lắng cho anh trai đầy tình thương yêu làm cho Việt có một mơ ước, ước gì mình có một đứa em gái như Dạ Lan.

Giọng nói của Dạ Lan chợt vang lên:

- Anh làm gì mà ngồi thừ ra đó vậy, anh Việt? Cà phê em đã pha sẵn cho anh rồi, uống đã rồi còn làm việc.

Minh Huy nhún vai và ngay lúc đó, bị một cái đấm nào Vai, anh la lên:

- Em làm cái gì vậy? Dạ Lan?

Trong lúc đó Dạ Lan yên thân nhiên nói:

- Anh ngồi cũng không yên nữa, là sao vậy hả?

Quốc Việt quay mặt đi và muốn cười một mình. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà ngay cái lần đón Dạ Lan ở sân ga chiều mưa ấy, anh bị hút về phía cô bé không thể nào cưỡng lại được. Một anh cảm mà anh chẳng gọi được nó cứ xâm chiếm lấy anh. Đôi lúc anh ước gì cô bé kia chính là em gái của anh. Cũng đôi lúc anh không muốn thế. Nhưng lúc đó anh vội lắc đầu xua đuổi đi những ý nghĩ đi xa thật xa đi.

Còn Dạ Lan chẳng hiểu chút gì về những điều Việt đang nghĩ. Cô vẫn hồn nhiên vô tư trong vai trò người em gái.

Dạ Lan nhắc nhở:

- Anh Việt uống cà phê đi.

Cầm ly cà phê lên, Việt liếc nhìn sang Minh Huy thấy anh chàng ta đang nhăn nhó bên ly sữa nóng.

- Em làm như anh là em bé không vậy, Dạ Lan.

Gương mặt cô bé vẫn tỉnh quéo trước vẻ nhăn nhó của anh trai:

- Không hề gì? Bộ con trai không là người ư? Nếu là người cũng phải ăn, uống, bồi bổ sức khỏe. Anh ráng mà ăn uống để rồi con thì tốt nghiệp nữa chứ.

Đúng là con gái lúc nào họ cũng có cảm giác họ là những người mẹ thì đúng hơn. Dường như chăm sóc người khác là một bản năng của người phụ nữ hay sao ấy? Nhìn Dạ Lan, Quốc Việt lại nhớ đến mẹ mình.

Minh Huy sống rất đơn giản. Đôi lúc Việt ngạc nhiên thấy hai anh em họ chẳng có gì giống nhau từ gương mặt đến tính tình đáng dấp. Minh Huy to lớn, còn Dạ Lan lại nhỏ bé. Có phải vì Dạ Lan là con gái không?

Huỷ thở dài nói:

- Uống sữa hết anh muốn bệnh thêm. Biết vậy anh đã không cho em vào đây với anh đâu.

Lần này thì Dạ Lan không để yên về sự cảm râm của Minh Huy. Cô bé nhìn anh gắt nhẹ:

- Anh nên nhớ, anh đã lớn rồi chứ còn nhỏ dại gì mà không hiểu biết. Anh ăn uống để cho sức khỏe ổn định lại còn học hành để thi nữa. Mẹ sợ anh không quan tâm đến sức khỏe nên cho em vào đây nhắc nhở và lo cho anh. Để mẹ một mình ở nhà mẹ cũng buồn lắm, anh thật là vô tâm lắm đấy.

Minh Huy không nói gì nữa, cầm ly sữa nên uống liền một hơi cho xong chuyện - Dạ Lan dỗi giận quay ngoắt người đi. Lần này Quốc Việt bật cười. Huy nheo mắt cười:

- Đó, mày thấy rồi đó, nó là thế đó, dữ dần không chịu nổi. Trong nhà tao, mẹ tao giao hết quyền quản lý cho mỗi mình Dạ Lan thôi.

Nghe giọng nói xấu xuống của Huy, Việt mong sao nhìn được cười trong lúc Dạ Lan đem xe ra khỏi nhà.

Quốc, Việt nhìn thấy vội la lên:

- Đây cô nhỏ, định đi đâu vậy?

- Em đi chợ.

- Có biết đường không? Hay là để anh chở em đi.

Dạ Lan cười để lộ chiếc răng khểnh thật dễ thương.

- Được rồi, em biết đường, anh cứ ở nhà làm bài đi.

Quốc Việt đã đến bên Dạ Lan khẽ nói:

- Anh chở em đi một chút rồi về làm bài cũng được, không muộn đâu. Nếu lỡ em đi lạc đường, trưa nay có lẽ anh và Minh Huy sẽ nhện đối.

Chiếc răng khểnh trông dễ thương làm sao, mái tóc dài xoa xuống bờ vai rất ngây thơ. Dạ Lan gật đầu nhượng bộ:

- Thôi được rồi, em đồng ý nhưng anh phải chạy xe cẩn thận đấy.

Có lẽ cô bé bị ám ảnh với chiếc chân của Minh Huy. Quốc Việt khẽ nói:

- Được rồi, anh sẽ cố gắng bảo đảm an toàn cho cô nhỏ - Anh chạy xe cũng không tệ lắm.

Từ trong Minh Huy nói vọng ra:

- Em cũng không nên tin Quốc Việt nhiều quá nghe. Nó là chúa chạy xe nhanh đấy.

Đôi mắt Dạ Lan nhìn đăm đăm vào ánh mắt Quốc Việt như hỏi xem có đúng như lời Huy nói không?

- Em nghĩ đúng anh như thế chứ. Miễn sao anh đưa em về đến nhà an toàn là được rồi. Em tin lời Minh Huy nói anh thế sao? Em đúng thật là kỹ tính quá.

Minh Huy cười nói:

- Bây giờ mà mới biết tính em gái tao sao?

Dạ Lan đã yên vị phía sau xe, bỏ lại ánh mắt đầy giễu cợt, Quốc Việt chạy xe đi:

- Con gái mà không kỹ tính thì thế giới này xem như đảo lộn hết.

Giọng Dạ Lan vang lên bên tai Việt:

- Làm như con gái bọn em làm chủ thế giới vậy. Tại anh không để ý quan sát đó thôi. Xã hội này cho đàn ông uy quyền nhưng lại cho phụ nữ tính quyết định tới uy quyền đó đấy. Anh có công nhận với em là trong gia đình, người

đàn ông làm ra tiền nhưng người đàn bà là người quyết định chi tiêu món tiền đó. Đúng không?

- Ủ, đúng là vậy, nhưng không hẳn vì vậy mà người phụ nữ làm đảo lộn thế giới vì không kỹ tính.

Dạ Lan có vẻ đang vênh mặt lên sau câu nói của Quốc Việt thì phải. Cuối cùng cô bé nói:

- Anh chứng minh điều đó cho Dạ Lan xem đi.

Dạ Lan là vậy, muốn có một ý kiến gì đó, phải chứng minh bằng một cách thiết thực. Nhưng Việt thì không quen lý sự như thế.

Quốc Việt vội lắc đầu:

- Đâu phải điều gì cung cần chứng minh đâu cô, có những điều hiển nhiên cũng cần phải biết, như trái táo của niuton vậy.

Lần này thì Dạ Lan phá lên cười. Tiếng cười của cô làm Quốc Việt ngu ngơ:

- Anh Việt à, dù trái táo có rơi xuống đất nhưng Niuton cũng phải giải thích tại sao nó không bay bổng lên trời mà lại rơi xuống đất chứ.

Lần này thì Quốc Việt gật đầu chấp nhận lời Dạ Lan nói.

- Thôi được rồi cô nhỏ, có một điều, nếu như thế giới có quá nhiều cô gái như em, anh tin nó cũng bị đảo lộn hết đấy.

Thường Dạ Lan sẽ xụ mặt vì câu nói đó. Nhưng không, cô gái bước xuống xe để đi vào chợ, cô bé nghiêng đầu nói với Việt:

- Một câu trả đùa thật là hay đấy. Nhưng sự đảo lộn làm cho thế giới phát triển hơn thôi:

Nói dứt lời, cô bé vội quay lưng đi thông thả vào chợ.

Lúc này Quốc Việt lắc đầu đành đưa hai tay lên chào thua cô bé nhỏ và mỉm cười một mình với ý nghĩ thật khôi hài của mình.

- Cô bé thật dễ gần mà cũng dễ xa lắm đấy.

PHẦN 2

Minh Huy thở dài thật khó chịu khi cái chân làm anh không thể làm được việc. Anh than vãn:

- Thật chán quá, chẳng biết đến bao giờ bản vẽ mới xong được đây.

Quốc Việt lắc đầu:

- Chẳng biết, một mình tao vẽ thì lâu lắm.

Dạ Lan từ ngoài bước vào với đĩa trái cây. Cô bé đến bên Quốc Việt thân nhiên nói:

- Anh ăn trái cây đi.

Quốc Việt cầm một miếng cho vào miệng nhai ngon lành. Minh Huy cũng thế bốc một trái nho cho vào miệng. Anh đề nghị với Dạ Lan:

- Dạ Lan, em có thể phụ với Quốc Việt giúp anh được không?

Đang nhai miếng ổi, Dạ Lan ngừng nhai, mở to đôi mắt như không hề tin vào những điều mình vừa nghe vậy. Quốc Việt mỉm cười nhìn cô:

- Sao? Anh bảo em vẽ phụ anh Việt hả? Em có biết chút gì về hội họa đâu anh Huy? - Dạ Lan nói:

Minh Huy nói:

- Không có gì phức tạp lắm đâu. Em chỉ có vẽ ra giấy can thôi, Dạ Lan.

Cô bĩu môi nghiêng đầu ngó một chút thật dễ thương. Minh Huy thấy điều này ý cũng có lý. Anh có thời gian để chuyển sang công việc khác.

- Dạ Lan, em thông minh mà, em sẽ quen với mọi việc nhanh thôi.

Dạ Lan gật đầu nhưng đưa ngón tay lên ra dấu:

- Em có hai ông anh thật là tốt bụng, Dạ Lan phải lo cơm nước dọn dẹp. Chừng đó công việc chưa hết, ngày hay sao bây giờ còn bảo phụ vẽ. Em sẽ mặc mẹ cho anh biết tay.

Quốc Việt thấy mình vô lý tưởng ý kiến vừa rồi. Đúng là Dạ Lan khá bận rộn với công việc trong nhà, Anh vội nói:

- Thôi Minh Huy ạ. Đừng buộc Dạ Lan nữa, cô ấy mà giận, là tao với mày sẽ nhin đôi dài, dài đấy.

Ngay lúc đó bà nội bước vào, có lẽ bà đã nghe hết những điều mấy anh em nói với nhau, bà cười:

- Ai chứ ba mẹ Dạ Lan nghe nói con gái mình bị ăn hiếp thì chết với họ đó nghe.

Dạ Lan đến bên bà vénh mặt:

- Đó, bà nội thấy chưa Minh Huy ăn hiếp con đó nội.

Bà xoa tóc Dạ Lan rồi cười nhẹ:

- Thôi con, mấy bữa không có con bà cũng lo hết mọi chuyện vậy. Bây giờ, để nội phụ với con, con phụ với anh con được chứ?

Lần này mặt Dạ Lan xù xuống:

- Thấy chưa, nội lại cưng chiều cháu trai của nội quá rồi, con sẽ điện cho mẹ nói với mẹ là nội không thương con nữa rồi.

Nhưng Minh Huy thì cũng chẳng hề để tâm tới lời Dạ Lan nói. Anh vỗ tay khoái chí:

- Hoan hô nội, bà nội vạn tuế, bà nội muôn năm.

Bà nội chỉ còn biết mắng yêu đứa cháu trai của mình:

- Đừng có nịnh nội, con hãy nịnh con Dạ Lan đây nữa - Nếu không nó phá phách con là tiêu hết đấy.

Lần này Huy phải lè lưỡi vì bị dọa. Còn nhỏ Dạ Lan thì cười đắc chí. Nó đến bên quốc Việt nói:

- Thôi được rồi, nể bà nội, em đồng ý phụ anh vẽ, mà vẽ cái chi đây chỉ Dạ Lan nhìn bản vẽ, những đường gạch dài ngắn chằng chịt với những con số của một kiến trúc sư ngôi nhà nào đấy. Thực sự, Dạ Lan không thấy chút gì quen thuộc của một ngôi nhà cả. Quốc Việt giải thích:

- Đây là bản vẽ tui anh đã hoàn thành xong. Bây giờ em chỉ có việc đặt giấy can lên rồi đồ lại là xong. Chỉ có vậy thôi, thật dễ phải không, Dạ Lan.

Dạ Lan vừa gật đầu, vừa nhăn mặt:

- Em thấy sao cái gì cũng lộn tùng phèo cả lẫn, rối rắm, đúng là cái nghề của mấy anh thật là phiền phức quá.

Nói thế nhưng Dạ Lan cũng cầm bút lên Quốc Việt đưa cho cô cây thước rồi lại ngồi trước bức vẽ. Cô cầm cúi ngồi vẽ. Chỉ qua ba nét vẽ, Huy cười hài lòng:

Nhỏ Lan này thông minh thật, nhỏ vẽ tốt hơn cả thằng Quốc Việt nữa:

Đôi mắt liếc nhanh khó chịu, làm như khen cô bé cũng có tội hay sao ấy.

Quốc Việt trở lại công việc của mình. Tuy vậy, anh vẫn mang ý nghĩ về cô ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ chẳng hiểu sao anh có cảm giác thật thân thuộc, thật gần gũi, như là cô đã ở trong anh từ kiếp nào vậy.

Cái cảm giác thân thuộc ấy đôi khi nó chuyển sang tính sở hữu, anh thấy cô như là của mình. Anh thấy vui khi có cô ở bên cạnh mình.

- Anh đang nghĩ gì vậy, Quốc Việt?

Việt giật mình, anh lắc đầu chối biến:

- Anh có nghĩ gì đâu.

- Sao anh cứ cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn người ra như thế?

Quốc Việt nhíu mày khi nghe Dạ Lan nói thế, anh khò lấp giọng:

- Em toàn nói bậy. Anh vẫn bình thường chứ có ngẩn ngơ gì đâu.

Cô bé thật thà lắc đầu:

- Em hổng tin, nhìn thấy nét mặt đăm chiêu của anh, em nghĩ là anh đang to tưởng đến điều gì đó. Tỉ như đang nhớ đến cô nào đó.

Tiếng cười của Minh Huy vang lên làm cho Quốc Việt đỏ mặt. Định mắng Minh Huy nhưng anh đã lên tiếng:

- Đó mày thấy chưa, nó bắt đầu trêu tức mày điên lên với những ngôn từ vô cùng phong phú của nó. Rồi mày sẽ tức điên lên với con bé này cũng như tao vậy.

Quốc Việt chỉ biết im lặng, anh trở lại công việc của mình. Anh chợt nhớ lại lại mẹ anh khi anh kể cho bà nghe chuyện cô em gái của Minh Huy.

Ánh mắt bà bỗng nhìn xa xôi nói: Con cũng có một đứa em gái cỡ bằng con Dạ Lan, chỉ tiếc...

Việt đã hỏi nhiều lần về đứa em gái đó, nhưng mẹ anh chỉ nói. Đã lạc trong chiến tranh, chẳng biết còn hay mất.

Nếu như anh có một đứa em gái, không biết nó có giống Dạ Lan không nhỉ? Có lẽ em mình không xinh đẹp bằng Dạ Lan. Tuy vậy, anh cũng sẽ yêu thương em gái vì con gái bao giờ cũng tuyệt vời cả.

Trời hỡi, mỗi lưng, nhức tay quá. Tiếng Dạ Lan than vãn. Quốc Việt vội quay sang:

- Em nên nghỉ tay một chút đi, còn thời giờ mà.

Được sự cho phép của Quốc Việt, Dạ Lan nhảy tót lên chiếc võng rồi đu đưa một cách khoái chí. Minh Huy vội bảo:

- Mới một chút xíu mà la mệt rồi, đừng có làm biếng nghe cô nhỏ.

Cuộc chiến tranh bằng miệng giữa hai anh em đã được khơi mào mà phần thắng lúc nào cũng thuộc về Dạ Lan. Minh Huy buồn cười khi nghĩ về hai anh em. Huy thương em hết mực nhưng luôn ghẹo chọc. Làm như không nghe được tiếng chí chóe của Dạ Lan là anh thấy không vui vậy. Còn nhỏ em gái sẵn sàng đón tiếp ông anh với vốn ngôn từ phong phú của mình.

Lần này thì cuộc chiến không biết là sẽ kéo dài đến bao lâu đây?

Dạ Lan liếc xéo anh trai dài giọng:

- Ai thèm làm biếng chứ. Muốn làm biếng cũng chẳng ai cấm được em mà. Nhân đạo người ta có lòng tốt giúp cho mà còn lên mặt làm phách.

Quốc Việt chỉ biết cười nhìn hai anh, em nhà họ đấu khẩu.

Chẳng hiểu cô bé Dạ Lan có biết rằng chính Quốc Việt này cũng muốn nghe giọng nói nửa ngọt ngào, nửa chanh chua của Dạ Lan hay không? Nếu như một ngày không được thấy Dạ Lan, Việt thấy thiếu điều gì đó. Chẳng biết. Dạ Lan có hiểu điều đó cho Quốc Việt.

Tiếng chuông điện thoại reo lên hai lần làm cho Minh Huy bực mình không vui. Anh nhắc máy:

- Alô. Minh Huy đây.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói thật ngọt ngào âu yếm.

- Mẹ đây con.

Minh Huy mừng rỡ:

- Mẹ hả? Để con gọi Dạ Lan ra nghe điện thoại mẹ luôn nghe.

Rồi tiếng Huy réo gọi ầm lên:

- Dạ Lan, Dạ Lan ơi, ra nghe điện thoại của mẹ nè.

Dạ Lan buông bút chạy đến bên anh trai. Dạ Lan khoanh tay như đang ngồi trước mặt mẹ mình. Trên môi cô nở một nụ cười thật hạnh phúc. Quốc Việt nghe giọng nói ngọt ngào của bà mẹ:

- Dạ Lan đó hả? Con gái yêu bé bỏng của mẹ. Minh Huy có ăn hiếp con không?

Dạ Lan liếc Minh Huy một cái thật sắc Minh Huy ra hiệu lia lịa để cô bé không kể tội anh ta. Quốc Việt mỉm cười khi nhìn thấy hai anh em giở trò.

- Mẹ ơi! Con gái mẹ đây nè. Con nhớ mẹ nhiều lắm. Mẹ có khỏe không mẹ?

Bà nhỏ giọng với con thương yêu:

- Mẹ khỏe, Sài Gòn có dễ chịu với con không vậy?

Cô cười chúm chím đáp lời mẹ:

- Cũng tạm được, mẹ cũng biết là con gái mẹ dễ thích hợp với môi trường mà? Con đi rồi, mấy đứa bạn có đến nhà tìm con không hả?

- Có chứ, có cái cậu gì người cao cao hơi gầy thì mẹ thấy buồn nhiều lắm, khi biết con đi Sài Gòn.

Minh Huy liền chen lời ngay vào:

- Có phải đó là bạn trai của Dạ Lan không mẹ?

Dạ Lan dấm vào vai anh trai làm anh ta la lên chói lói. Tiếng nói của bà mẹ vọng đến tai Quốc Việt:

- Ủ, mà nếu là bạn trai thì cũng đâu có gì quan trọng đâu mà con luôn khó chịu về điều đó.

Minh Huy nhăn nhó đến dễ thương:

- Nhưng con chưa có bạn gái thì con nhỏ Dạ Lan này không được qua mặt con được.

Bà Mẫn khẽ cười hỏi con trai:

- Vậy chứ đến bao giờ con mới có bạn gái?

Nghe mẹ hỏi Huy thộn mặt ra rồi xuống giọng nói:

- Con không biết, nhưng mẹ biết không, Dạ Lan còn phải học đến nơi đến chốn mới được có bạn trai.

Dạ Lan liếc anh Huy, cô bé nũng nịu:

- Mẹ ơi, anh Huy tưởng mình là vua nên áp đặt ý thích của anh ấy lên mọi người khác.

- Mẹ biết rồi, nhưng với con gái của mẹ có dễ áp đặt đâu. Được rồi, con hãy cố gắng học thi đậu vào đại học, xong bốn năm đại học, lúc ấy hãy nói đến chuyện này nữa. Bây giờ, mẹ phải đi chợ để làm một bữa ăn, cho nhà mình chiều nay đây. Cảm ơn con gái mẹ đã lo chăm sóc anh trai thời gian qua.

- Mẹ!

Minh Huy lè lòn ghẹo Dạ Lan rồi anh chột giật mình khi nghe mẹ nhắc đến tên:

- Còn Minh Huy nữa, nhớ học hành cho đàng hoàng, không có mẹ ở đây, con còn phải chăm sóc cho Dạ Lan nữa chứ. Đừng ăn hiếp em, nó mà giận lên, ăn hiếp lại con thì ráng mà chịu đấy. Mẹ cúp máy đây. Cho mẹ gửi lời thăm bà nội.

Bà Mẫn gác máy. Lại một trận đấu khẩu nổ ra giữa hai anh em. Quốc Việt ngạc nhiên lắm khi thấy Minh Huy luôn trêu chọc em mình, cho dù hiện tại Việt yêu thương Dạ Lan rất nhiều.

- Dễ sợ, mẹ làm như Dạ Lan hiền lắm vậy, dễ ăn hiếp lắm sao? Không dám đâu, mẹ mà thấy Dạ Lan nổi cơn tanh bành cả mẹ cũng phải sợ. Lúc ấy, mẹ sẽ lo cho thằng con trai duy nhất của mẹ thôi.

Dạ Lan đưa một ngón tay lên để phá Minh Huy:

- Chắc anh hiền lắm hả, em mà nổi nóng thì em vạch mấy đường lên bản vẽ của anh đấy, ở đó mà giữ hồn anh đấy, rõ chưa?

Đó là phương án cuối cùng của nhỏ Dạ Lan. Minh Huy phải xuống giọng ngay lập tức:

- Này nhỏ, anh chỉ nói chơi cho vui một chút thôi, thế mà nhỏ cũng khó chịu với anh, thôi về đi.

Liếc anh một cái rồi Dạ Lan cúi xuống vẽ những đường gạch li ti. Quốc Việt nhìn cô bé một thoáng, anh thấy tình cảm trong anh thật kỳ lạ dâng lên trong tim, anh muốn xô đuổi đi cũng không phải là dễ dàng.

- Ở Đà Lạt có vui không Dạ Lan?

Cô bé khẽ cười:

- Với những khách du lịch thì cho là vui nhưng với em Đà Lạt chẳng có gì là vui xúr lạnh lúc nào cũng đầy sương mù làm cho con người ta suy nghĩ về mọi chuyện. Nói là vậy, nhưng với em ở lâu cũng có những niềm vui. Dù trời lạnh rét nhưng ngồi uống cà phê thì thật tuyệt vời anh ạ. Còn ở Sài Gòn này tìm chỗ con mắt cũng không có được một chút lạnh lạnh của sương mù:

Không hiểu những gì Lan nói có đúng hay không. Khi trong giọng nói của cô có chút gì đó buồn buồn. Còn Quốc Việt thì nghĩ về những ước mơ muốn đến Đà Lạt một lần. Nói ra thêm xấu hổ, đến ngần này tuổi mà Việt chưa một lần đặt chân đến Đà Lạt.

Dạ Lan ngăn người trong những ý hỏi tưởng của chính mình Việt hỏi:

- Ở Đà Lạt. Có ai là người Minh Huy để ý thầm yêu chưa, Dạ Lan?

Dạ Lan sôi nổi hẳn lên:

- Ui trời, anh Huy làm như mình đẹp trai hào hoa lắm vậy, buồn miệng chê bai, cô thì ốm, cô thì mập, cô thì lùn, cô thì tóc không dài, cô thì nói chuyện không có duyên. Em dện rất mệt vì những lý do đó của anh, em cũng cầu cho anh Huy ở giá cho đáng đời. Cái thói làm cao giá với bọn con gái.

Quốc Việt cười khi nghe Dạ Lan nói về Minh Huy. Huy quăng cây viết xuống bàn, rồi lên tiếng:

- Ê nhỏ kia, không được nói bậy nữa nghe - Tại anh này chưa ưng ai chứ đâu phải tao khó tính. Còn nhỏ, bộ mi dễ, tính lắm sai?

Dạ Lan chọc tức được ông anh của mình nổi cơn giận nên đắc ý cười khích khích. Cô nhỏ này thật lạ, nếu ai không ở gần nó thì cho rằng cô rất dữ, chua ngoa. Nhưng khi biết cô và hiểu lươn một chút nữa thì lại thấy cô rất hiền. Cô

luôn sử dụng cái cách lươn lẹo cũng như lý sự để ghẹo chọc Minh Huy là chính. Còn Huy thì luôn sa bẫy cô em gái bướng bỉnh đáo đả này.

Còn Việt, Việt đang nghĩ gì về cô bé này đây? Cô giống như một loại trái cây với đầy đủ hương vị của nó, một chút chua chát để người ta nhăn lặt, khó chịu. Một chút ngọt ngào phía sau đủ để giữ người ta lại với nó, để mà khám phá nó...

Quốc Việt có sai hay không khi anh ta thường nghĩ nhiều về cô bé Dạ Lan?

Trong những giờ khắc rỗi rảnh của Việt, anh lại nhớ lại những gì mà cô đã phô ra mỗi ngày.

Có lúc Việt ngồi cười một mình khi nhớ về một câu nói, một cử chỉ ngộ nghĩnh nào đó. Còn cô bé, có bao giờ cô nghĩ về Việt một chút trong ngày không? Có lẽ là không vì vàng trán cô vẫn thanh thản sau một giấc ngủ say nồng. Với đôi mắt vẫn long lanh sáng đó thôi.

Có lúc Việt thấy buồn, vì chuyện đó dù anh biết mình chẳng có quyền cũng như thế. Bởi cô có biết gì đâu?

Quốc Việt chợt hỏi:

- Em học bài tới đâu rồi, Dạ Lan?

Cô thản nhiên đáp:

- Mỗi đêm vẫn làm bài tập, ôn lại lý thuyết thôi mà.

- Em có nghĩ là đậu vào đại học không?

Cô bé nheo mắt, nhìn những đường gạch nhỏ xíu, rồi đáp:

- Em cố gắng học và luôn luôn mơ ước điều đó. Còn đậu hay không thì chỉ có trời mới biết.

Có lần Minh Huy nói với Quốc Việt. Nhỏ Dạ Lan học giỏi lắm. Nhưng nhỏ luôn giả vờ khiêm tốn thế thôi.

Quốc Việt nhìn Dạ Lan nói khác đi:

- Bữa nào Minh Huy được tháo băng bột, em với Huy cùng đến nhà anh chơi cho biết nhé, Dạ Lan.

Cô bé ngây thơ gật đầu:

- Được chứ, em cũng muốn sang nhà anh Việt chơi một lần cho biết.

Rồi Dạ Lan lại cúi xuống với công việc của mình, không hề thấy Quốc Việt đang mỉm cười vu vơ.

Minh Huy cũng trở lại bình thường khi cái chân được tháo băng ra. Anh vô cùng sung sướng khi đã giải thoát được gánh nặng nơi chân, và đi đứng một cách tự nhiên như xưa. Nhỏ Dạ Lan đưa cho Minh Huy bộ đồ mà cô đã chuẩn bị sẵn:

- Anh mặc vào đi, rất tiếc là mẹ không vào được để dự buổi bảo vệ luận án tốt nghiệp của anh. Nhưng em tin là sau đó mẹ sẽ tổ chức cho anh một bữa tiệc thật lớn đấy.

Minh Huy cười:

- Nhỏ đừng lo, anh là người hiểu rõ mà. Mẹ rất bận, làm sao mẹ vào được. Anh làm luận án xong, rồi đến em thi đại học, xong đâu đó anh em mình về thăm mẹ.

Dạ Lan ngẩn người lên nhìn xa xôi:

- Em nhớ mẹ, nhớ Đà Lạt sương mù ghê lắm. Có lẽ giờ này, mấy đứa bạn em đang bàn tán với nhau sao em đi lâu thế này - Tụi nó cũng đang chờ em trở lại Đà Lạt.

Minh Huy nheo mắt cười trêu Dạ Lan:

- Có lẽ cái anh chàng cao cao gầy gầy nữa chứ nhỏ?

Dạ Lan bật cười:

- Chọc ghẹo nhau cho vui thôi, không có gì đâu anh cứ ghẹo em hoài.

Huy nhường mắt hỏi:

- Em không có hay hấn ta không có?

Dạ Lan vuốt lại mái tóc của mình, nhìn Minh Huy nói:

- Em không có. Nhưng ở anh ta thì có nhưng đối với em điều đó không có gì gọi là quan trọng đâu.

Huy lắc đầu nhìn vào gương, cảm thấy hài lòng với lời em gái nói. Anh lên tiếng:

- Đừng làm, con trai bây giờ khó hiểu lắm chứ như em tưởng đâu. Hấn sẽ làm mọi điều để có được cái điều hấn muốn có đấy.

Một cái nhún vai, Dạ Lan đứng lên, lắc đầu bướng bỉnh:

- Em biết bọn đàn ông các anh bây giờ khó hiểu lắm. Sống theo ý nghĩ của mình chứ không hề chiều chuộng bọn con gái các em. Em cũng thế thôi. Cái gì em không muốn thì đừng hòng.

Dạ Lan vừa nói vừa đi ra khỏi phòng. Minh Huy nói với theo:

- Dạ Lan Có bao giờ em nghĩ đến Quốc Việt, bạn anh không hả?

Cô bé chững lại một lúc rồi bật cười giòn:

- Anh hỏi gì mà vô duyên thế. Quốc Việt là bạn của anh mà.

Huy vẫn giữ ý định của mình, anh nói tiếp:

- Thì là bạn anh, nhưng em đừng nghĩ bạn anh thì nó là anh của em nghe Dạ Lan.

Lần này thì Dạ Lan quay đầu lại, cô bé hỏi:

- Anh nói cái gì vậy Minh Huy?

Minh Huy ngạc nhiên thầm nghĩ, chẳng lẽ cô bé này không hề nghĩ chút gì về Việt sao? Không lẽ Việt không biết Minh Huy vẫn luôn để ý đến lời Việt nói ư?

Anh biết là em nghe rõ, không cần anh phải nói lại Quốc Việt là bạn anh, nhưng không phải anh của em.

Vàng trán Dạ Lan cau lại, cô hỏi:

- Thế không phải là anh em sao?

- Thôi em đừng hỏi nữa, chỉ có một điều anh có thể trả lại em là Quốc Việt chẳng muốn nó làm anh em đâu.

Minh Huy chuẩn bị ra khỏi nhà, còn Dạ Lan cứ đứng yên một chỗ một lúc lâu để hiểu câu nói của Minh Huy. Nhưng rồi cô lắc đầu lăm bằm:

- Chẳng hiểu nổi!

Ở ngoài cổng đã vang vang tiếng của Quốc Việt hỏi Huy:

- Xong chưa Minh Huy, nhỏ Dạ Lan đâu?

- Ừ nó trong kia, nhỏ đang suy ngẫm một điều gì đó.

Dạ Lan từ từ đi ra nhưng cô vẫn cứ cho anh mình tự tạo ra điều rắc rối. Quốc Việt vừa nhìn thấy cô đã ngẩn ra nhìn anh Huy nghiêng đầu ngó Quốc Việt:

- Ê, thằng này, sao bỗng nhiên mà đứng ngây người ra đó như trời trồng vậy chứ?

Việt ngượng nghịu mỉm cười nói lảng:

- Ồ, lỗi tại ở Dạ Lan thôi, bỗng nhiên hôm nay sao Dạ Lan đẹp lạ lùng đến thế.

Minh Huy nhún vai:

- Đến giờ này mới biết sao?

Quốc Việt chỉ cười mà không nói gì thêm, Dạ Lan nghiêng đầu để cho mái tóc phủ dài một bên mặt, khẽ cười:

- Ái cha, bữa nay trông anh ra dáng. Đi bảo vệ luận án tốt nghiệp mà cứ như đi họp hội đồng bộ trưởng. Chắc anh sửa soạn từ lúc mới ba giờ sáng hả, anh Huy?

Huy tự nhủ một mình là không cãi với Dạ Lan nữa, nhỏ em gái này thật là lý sự. Vậy mà nhỏ cũng cứ làm cho anh phải cãi lại mới thôi.

- Con nhỏ này, sao lúc nào nhỏ cũng đại ngôn với anh mà vậy hả? Cứ nói thêm nói bớt cho anh mà không thôi.

Quốc Việt nghe hai anh em đấu võ mồm với nhau từ một chuyện chẳng đâu vào đâu anh chỉ biết cười.

Việt lên tiếng can ngăn:

- Thôi! hai anh em đừng cãi nữa, được không? Bây giờ đi kéo trễ, Dạ Lan, anh chở em được chứ?

Dạ Lan nhớ lại lời nói của Minh Huy nói - Quốc Việt chẳng bao giờ muốn cô làm em gái của anh ta mà.

Dạ Lan vội lắc đầu:

- Không, em đi với anh Huy được rồi.

- Nhưng Huy vừa cãi với em, nó sẽ không chịu đưa em đi đâu, Dạ Lan.

Cô bé vén tà áo lên ngồi vào yên xe của Minh Huy, cô nói với Việt:

- Có ngày nào em và anh Huy không cãi nhau đâu. Đi với anh Việt lỡ người yêu của anh Việt tưởng lầm thì anh chỉ có nước kêu trời, mà em cũng không được yên ổn.

Quốc Việt lắc đầu khó chịu, thế nhưng anh cũng chẳng khó chịu được lâu, vì nhỏ Dạ Lan luôn làm cho anh phải cười:

- Vậy mẹ anh đâu Quốc Việt?

Định không trả lời cô, nhưng miệng anh vẫn đáp:

- Mẹ anh tới đó trước rồi.

- Vậy hả? Mẹ anh cùng con trai lắm ghen. Dạ Lan cười nói:

Việt mỉm cười với cô:

- Mẹ anh quan tâm tại anh, vả lại bảo vệ luận án tốt nghiệp là một sự việc trọng đại đối với mẹ anh đấy.

Rồi Việt cho xe chạy mà lòng thầm nghĩ. Trong cuộc đời con người có mấy dịp được coi là trọng đại nhất của đời mình.

Ngày đầu tiên đi học có mẹ đưa ta đi. Ngày đầu vào đại học, ngày mình ra trường để trở thành người trưởng thành trong xã hội. Rồi ngày mình lập gia đình, tất cả đều có dáng dấp của người mẹ thân yêu.

Bây giờ mình mới hiểu một chút về câu danh ngôn của Dạ Lan. Cô bé cũng đã lớn, đã trưởng thành chứ không hẳn chỉ, những điều hồn nhiên.

Việt lại thấy trái tim mình rung lên nhưng âm thanh kỳ lạ khi nghe giọng nói của cô bé.

Anh cũng đã từng có một người con gái, đã từng yêu, thế mà những tình cảm anh đang dành cho Dạ Lan, anh không thể nào gọi tên được. Chỉ biết rằng cô bé cứ thu hút anh không hề ngừng lại được. Dạ Lan vẫn ngây thơ không biết gì với những điều anh nghĩ.

- Nè, lúc chạy xe, cái đầu không được nghĩ vớ vẩn lung tung đó nhé. Cậu có nhớ cái chân của tớ không mà cái mặt cậu lơ ngơ ra như, thế chứ?

Quốc Việt hơi mỉm cười, khi được Minh Huy nhắc nhở anh:

- Đừng lo, cái đầu Quốc Việt này không đi hoang đến mức thế đâu. Riêng cậu phải coi chừng kéo nổi sợ hãi làm cậu đắm vào người khác đấy.

Chẳng biết bạn ngắm đường phố hay sao mà chẳng thấy Dạ Lan tham gia. Nhìn cô bé, Việt lại ước mình có được Dạ Lan trong đời, chỉ riêng anh mà thôi.

PHẦN 3

Căn phòng rộng lớn nhưng vẫn thấy chật chội khi có một khối lượng lớn những người tham dự. Dạ Lan ngồi cạnh bên mẹ của Quốc Việt. Minh Huy và Quốc Việt vào trong để chuẩn bị báo cáo trước hội đồng kiểm duyệt.

Dạ Lan đưa mắt nhìn mọi người ở đây ai cũng nghiêm nghị sang trọng, trí thức. Cô chợt thấy mình nhỏ nhoi trước họ làm sao. Cô không dám nói một điều gì, cô không hề nhận thấy đôi mắt của mẹ Quốc Việt. Cứ gần chặt lấy cô, cho đến một lúc, cô quay lại nhìn và bắt gặp ánh mắt ấy của bà. Cũng là những gì khi diễn tả trong ánh mắt ấy. Cô chợt nhớ tới lời Huy và tự hỏi mình. Chẳng hiểu Quốc Việt có nói điều gì với mẹ anh ấy không? Sao bà lại nhìn cô đắm đắm như vậy?

Bà mỉm cười hỏi:

- Con từ Đà Lạt vào đây lâu chưa vậy, Dạ Lan?

- Dạ, cũng được hơn một tháng rồi bác. ạ. Anh Minh Huy bị tai nạn ở chân nên vào đến đây con chưa đến thăm bác.

Bà gật đầu, ở bà có một đôi mắt thật buồn, thật lạ làm cho người đối diện cứ phải tự hỏi mình tại sao như thế. Bà gật đầu, cái gật đầu như muốn nói bà hiểu và không để tâm đến điều đó vậy.

- Bác biết Dạ Lan ạ. Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi vậy?

- Dạ. Con mười tám.

Gương mặt bà trở nên xa xăm. Dạ Lan có cảm giác như cô vừa đánh động một điều gì đó trong bà. Nhưng rồi bà lại nói:

- Ở Đà Lạt con ở đâu?

- Dạ. Con ở xa Đà Lạt khoảng hai cây số.

- Cái tên của cháu thật dễ thương lắm, đúng là một loài hoa đẹp.

- Dạ. Cái tên Dạ Lan của con gắn bó với xứ sương mù toàn là hoa mà bác Dạ Lan vui vẻ nói.

Bà im lặng, quá khứ lại ập về trong lòng bà. Dạ Lan quay nhìn về phía trước để nhìn những người bảo vệ cho luận án của mình. Còn bà, bà lại chìm trong một hồi ức nặng nề:

Một cuộc chiến tranh đã đi qua bao nhiêu năm vẫn không thể nào phôi pha được với mọi người, chiến tranh thật là tàn khốc, đó là cái chết, nỗi đau đớn và những cuộc chia tay ngoài ý muốn của nhiều người.

Tiếng súng nổ, bom rơi, tiếng pháo chát chúa, những con người đập lên nhau để tìm một con đường sống.

Tiếng khóc la réo gọi của những trẻ lạc mẹ, của vợ lạc chồng, tiếng khóc xen lẫn vào nhau, cùng...tiếng súng, tiếng pháo, tiếng bom, làm thành một hợp âm mà suốt đời con người ta không tài nào quên được.

Trong một đêm hè hoảng loạn, bà đã thất lạc con, một đứa con gái bé bỏng của mình. Đứa bé bụ bẫm, dễ thương vừa mới tập nói. Bà không biết nó còn sống hay đã chết trong cái đêm hôm đó. Tuy vậy bà vẫn mong nó còn sống dù chẳng bao giờ bà tin rằng mình còn có nó. Mỗi đêm, mỗi ngày bà vẫn cầu nguyện mãi không thôi.

Chiến tranh không phải là của riêng ai và nó cũng chẳng chừa, một ai cả. Nó càng xéo lên cuộc sống yên bình và để lại những vết thương, những cái hố sâu hoắm đầy khủng khiếp của chiến tranh. Cũng cái ngày đó bà đã lạc mất đứa con gái bé bỏng của mình.

- Bác ơi...

Dạ Lan quay lại và ngạc nhiên khi nhìn thấy hai dòng nước mắt tuôn trên má bà. Dạ Lan chẳng hiểu sao bà khóc, cô bé khẽ giọng hỏi:

- Bác ơi ! Tại sao bác khóc.

Giọng nói nhẹ nhàng của Dạ Lan hỏi, bà Nhân chợt tỉnh và đưa khăn vội chùi nước mắt. Bà lắc đầu nói:

- Ngày xưa, cô cũng đã từng ở Đà Lạt, cái tên Dạ Lan của con làm cho cô nhớ về quá khứ. Không sao cả, Quốc Việt tới lượt nó chưa con?

Dạ Lan cầm bàn tay già nua của bà trong đôi tay mềm mại của cô như muốn chia sẻ với bà những gì bà đang cảm nhận. Cô bé gật đầu:

Dạ. Đến phiên của hai anh nên con gọi bác đó. Bác nhìn đi...

Quá khứ dường như trôi thật xa, đôi mắt bà lấp lánh, nụ cười làm sáng rõ khuôn mặt của bà. Bà nói.

- Cả hai đứa nó đã lớn quá rồi. Vậy mà bác lúc nào cũng ngỡ như nó còn bé lắm.

Tiếng cười khúc khích làm như cô bé vừa phát hiện một điều gì đó. Cô bé triết lý:

- Với người mẹ nào cũng vậy bác ạ. Mẹ con luôn coi anh em con như hồi còn bốn năm tuổi.

Bà nhìn cái miệng của Dạ Lan và thấy thật là quen thuộc. Bà chẳng hiểu tại sao, ngay lần gặp đầu tiên bà đã thấy gần gũi với cô bé người Đà Lạt dễ thương này, có lẽ Dạ Lan cùng tuổi với con gái bà thì phải.

- Ba con làm gì vậy Dạ Lan?

- Dạ. Ba con đã mất từ lúc con mới sinh ra đời bác ạ. Mẹ con thì ở vậy nuôi hai anh em con ăn học. Mẹ con vừa hiền lại giỏi, thương tụi con lắm.

Dạ Lan ơi! Có người mẹ nào mà không thương con của mình? Với người mẹ con cái gần như là lẽ sống, trên cả những điều thiêng liêng.

Bà nắm bàn tay cô khẽ siết nhẹ:

- Con thương mẹ con lắm phải không, Dạ Lan?

Cô cười, bẽn lẽn nói:

- Con gái mà bác, con gần mẹ con nhiều hơn anh Minh Huy nữa. Có con, mẹ con đỡ vất vả mệt nhọc hơn.

Con gái là thế đấy bao giờ cũng gần với mẹ. Con gái dịu dàng dễ thông cảm với mẹ hơn. Thế mà bà chỉ còn một đứa con trai, bà đã mất đi đứa con gái bà yêu thương - Con gái của mẹ ơi! Con còn sống hay con đã chết?

Có tiếng vỗ tay hoan nghênh làm bà dứt lòng suy nghĩ, bà nhìn lên, thấy con trai bà cười tươi đầy tin tưởng.

Dạ Lan cũng cười, cô bé kéo tay bà ra ngoài khi hai người anh vừa kết thúc buổi luận án, tốt nghiệp của mình.

Dạ Lan liền nói:

- Đi bác, hai anh đang chờ bác và cháu mình đến chúc mừng họ đấy.

Dạ Lan thật thân thiện với bà Nhân. Bà theo bước chân cô, bà cũng nói cũng cười, vậy mà không hiểu sao quá khứ vẫn cứ lớn vồn trước mặt bà.

Minh Huy, Quốc Việt, hai anh thật tuyệt vời quá Dạ Lan chúc mừng hai anh nghen.

Minh Huy vội lên tiếng:

- Bác thấy hai đứa con giỏi chưa? Vậy mà bác cứ kêu hai đứa con làm được gì. Bây giờ có thưởng đi nhé. À, Dạ lan đâu rồi bác?

Dạ Lan đã đi đâu đó làm mọi người ráo dác tìm. Bà Nhân đảo mắt khắp nơi, cái quạ khur mất con, làm bà luôn sợ hãi.

Quốc Việt vội kêu lên:

- Thôi đừng tìm nữa, Dạ Lan đang điện thoại, có lẽ Dạ Lan đang điện về cho mẹ cô rồi.

Minh Huy khẽ cười thấy mình thật vô ý với lại Huy luôn luôn vô ý như thế mà, chả trách anh làm gì?

Bà Nhân khẽ nói:

- Con gái bao giờ cũng thế kim chỉ hơn con trai. Vậy mà con gái lại chịu đựng buồn phiền nhiều hơn đấy.

Hai thằng con trai chỉ biết cười không có ý kiến nữa, còn bà Nhân thì cứ dõi mắt theo Dạ Lan.

Dạ Lan trở lại, cô đến bên Huy nói:

- Em vừa điện về cho mẹ. Mẹ chúc mừng anh, bảo anh em mình về Đà Lạt mẹ sẽ đãi một châu. Nếu em đậu đại học, mẹ sẽ thưởng lớn hơn.

Đôi mắt bà Nhân như cứ nhìn chăm chăm vào cô bé. Bà ước sao Quốc Việt có thể yêu thương cô bé này.

- Hôm nay về nhà bác, bác sẽ đãi tụi con nghen - bà Nhân nói.

Cả ba cũng vỗ tay reo vui. Quốc Việt, Minh Huy, Dạ Lan không ai hiểu được điều bà vừa nghĩ đến.

Bà mỉm cười nhìn bọn trẻ đang vui vẻ nói chuyện luyên thuyên với nhau.

Dạ Lan là một cô bé đảm đang, có lẽ ngay từ bé cô đã phải thay mẹ lo việc nhà nên bây giờ mới vậy.

Bà Nhân rất hài lòng về cô bé và thầm mong cô là dâu của mình:

- Ở nhà chắc là con phải lo việc bếp núc nấu ăn hả Dạ Lan?

Cô bé gật đầu cười:

- Mẹ con buôn bán bận rộn lắm, còn anh Minh Huy thì ham chơi làm biếng hơn con, vì thế con phải thay mẹ lo việc nấu cơm cho gia đình. Với lại mẹ dạy, con gái phải biết việc nội trợ trong nhà mới tốt.

Bà nhìn đôi bàn tay thoăn thoắt trong việc nấu ăn trong bếp. Dạ Lan thân nhiên làm xem như đây là nhà của mình vậy.

Dạ lan nhìn bà hỏi:

- Bác chỉ có mỗi mình anh Quốc Việt thôi sao bác?

- Ừ, sau này bác không còn sinh được nữa, bác trai bị thương đã cướp mất đi của bác cái điều thiêng liêng đó. Hôm nay bác trai đi làm xa, bữa nào rảnh, con lại đây gặp bác trai. Cô tin bác trai sẽ thương con như bác đây thương con vậy.

Đôi mắt cô bé như muốn sẻ chia nỗi đau với bà. Là bà thấy đôi mắt Dạ Lan rất quen, thật gần gũi. Nó giống như chính con bà vậy.

Dạ Lan, em đang nói chuyện gì với mẹ anh vậy? Em không được nói xấu anh đó nhé.

Dạ Lan bật cười:

- Người gì lạ ghê, bộ anh hay làm điều xấu hay sao mà sợ đến như thế?

Quốc Việt ngẩn ra nhìn cô, anh vội quay sang mẹ mình nói:

- Đó mẹ thấy miệng lưỡi của Dạ Lan hay chưa, Minh Huy còn phải sợ huồng gì con đây. Vậy mà mẹ thì cứ luôn miệng khen Dạ Lan là thật dễ thương.

Dạ Lan nhìn mẹ Quốc Việt gương mặt cô bé lúc này chột hồng lên. Mẹ Quốc Việt khẽ gật đầu:

- Bây giờ mẹ vẫn không thay đổi ý kiến, mấy đứa con bây giờ ghê lắm, không miệng lưỡi, mấy con qua mặt tụi nhỏ như chơi thôi. Dạ lan, con đừng hiền quá với tụi nó ghen.

- Dạ. Con nghe lời bác dạy.

Tại sao họ lại có vẻ thân tình như vậy? Những điều Minh Huy nói có liên quan gì đến điều này hay không? Không có lẽ là không, có lẽ bà nghĩ rằng cô là em của Minh Huy bạn với con trai của bà. Đương nhiên bà sẽ nghĩ rằng cô cũng là em của Quốc Việt thế thôi.

- Đừng ỷ thế rồi lên mặt nghe em nhỏ. Anh và Minh Huy đủ sức để trị em, không ai giúp em được đâu, cô bé ạ.

Liếc Quốc Việt một cái, Dạ Lan nhún vai nói:

- Đừng lên tiếng dọa dẫm, chẳng biết mèo nào cắn cỏ mèo nào đó ghen.

Quốc Việt bật cười thầm nghĩ bụng:

- Anh nào muốn ăn hiếp em đâu cô bé, anh thương yêu em rất nhiều em biết không. Anh những muốn dành cho em những gì tốt đẹp nhất mà anh có. Trái tim anh, khối óc anh luôn nghĩ về mỗi mình em thôi. Dạ Lan, chỉ có điều anh không thể nào gọi tên cho đúng những tình cảm của anh dành cho em – Anh chỉ muốn yêu thương em thôi.

Em không biết những điều này phải không Dạ Lan? Với trái tim em có lẽ chưa hề có một vết bụi nào. Ngày nào đó, anh sẽ nói cho em nghe những điều mà hôm nay anh đang nghĩ. Hẳn khi ấy em sẽ vô cùng ngạc nhiên phải không em?

Em có biết mẹ anh nói gì về em không. Mẹ bảo rằng - Một cô bé vô cùng dễ thương. Mẹ muốn có một người con dâu như em vậy - Anh nghĩ điều đó thật là mới mẻ đối với anh, dù anh biết rằng anh rất yêu em. Nhưng rồi thời gian sẽ làm nốt mọi thứ còn lại - Ngày đó anh có thể gọi tên được tình cảm của mình và anh sẽ vĩnh viễn có em. Anh tin là như vậy.

- Quốc Việt! Con đang nghĩ cái gì mà ngẩn người ra như thế?

Dạ Lan thì cầm cúi làm một việc gì đó với món ăn của mình. Quốc Việt đưa một ngón tay lên thì thầm.

- A, con đang nghĩ đến cái điều mà mẹ đã từng nghĩ thôi. Lúc nào đó con sẽ nói cho mẹ nghe nhiều mẹ nhé.

Anh bật cười rồi biến đi nhanh, bà Nhân cũng mỉm cười một mình. Duy chỉ có Dạ Lan chẳng hề nghĩ tới điều gì cả, cô cứ vô tư làm công việc của mình - Minh Huy ngồi bên trong cửa sổ, tỉ mỉ nhìn ra ngoài trời. Vườn nhà Việt rất đẹp. Đầu óc anh đang nghĩ nhiều điều, thế là cuối cùng anh cũng đã tốt nghiệp. Anh đang rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc làm cho anh ngất ngây.

Bây giờ anh ước gì mình được chạy quanh đồi núi, bờ Xuân Hương ở Đà Lạt, quê hương anh và hét to lên - Tôi là người sung sướng nhất.

Một cái vỗ vai thật mạnh làm cho Minh Huy giật mình. Anh quay lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quốc Việt ngồi bên bạn, nghiêng đầu cười:

- Có chuyện gì vậy? Chưa bao giờ mình thấy cậu suy tư như thế Cậu đang nghĩ gì thế, Minh Huy?

Minh Huy nhún vai:

- Con người mà Việt bảo đừng suy nghĩ thì cũng quá đáng. Nhưng Huy chẳng nghĩ về ai hết, mình đang hạnh phúc và muốn được chạy rong trên quê nhà Đà Lạt của mình, để hét lên với trời đất bảo rằng mình đang rất hạnh phúc.

Quốc Việt ngạc nhiên, chưa bao giờ anh thấy Minh Huy thế cả. Chẳng lẽ đây là một phần nội tâm trong cuộc sống của Huy! Hay nói đúng hơn đó là con người thật của Minh Huy?

Không hẳn thế đâu, bởi Quốc Việt chơi với Minh Huy lâu thật lâu, có lẽ khi tốt nghiệp, một điều trọng đại đến, chính nó làm thay đổi con người của nó?

Tao cũng thấy mình hạnh phúc, nhưng lúc đó tao nghĩ về một điều khác rất mới mẻ với tao.

Minh Huy mở to mắt nhìn Quốc Việt rồi đoán:

- Liên quan đến một người khác, phải không?

- Tất nhiên rồi.

- Người đó cũng rất quen thuộc.

- Có thể?

- Tại sao là có thể?

Quốc Việt nghiêm mặt nói:

- Bởi vì điều đó chỉ nghiêng về một phía riêng tao mà thôi.

Minh Huy gật gật đầu. Tình cảm dành riêng cho đứa em gái trong anh buộc anh phải nói ra ý kiến của mình.

- Chỉ có một điều tao cần nhắc cậu, cô bé hãy còn nhỏ lắm - Còn một quãng đời chông gai phía trước, còn cả những việc làm nghiêm túc phía trước nữa.

Quốc Việt bật cười nhìn thẳng bạn thân của mình:

- Tao là bạn của mày mà, tao hiểu hết những điều mày bận tâm, bởi thật sự tao cũng lo cho cô bé những điều mày vừa nói. Mày đừng lo, tao biết chờ đợi mà, đúng không? Rồi một ngày nào đó cô bé lớn lên, thế nhưng ngay bây giờ, tao li muốn cô bé chỉ có riêng tao mà thôi.

Minh Huy vỗ vai bạn:

- Điều này tao đã biết từ lâu. Nhưng như thế thì ích kỷ quá, cô bé có một cái tính rất kỳ cục, khi thấy mình bị mất tự do, cô bé sẽ vùng vẫy để thoát ra đây.

Quốc Việt cắn môi suy ngẫm. Một lúc lâu anh thở dài:

- Được rồi, tao sẽ cố để cho cô bé tự đặt mình vào chiếc lồng mà tao đặt sẵn cho cô ấy.

Huy vẫn lắc đầu:

- Đừng nghĩ như thế Quốc Việt, hãy cứ để cho cô bé tự do như một con chim nhỏ trong vùng trời của mình. Rồi ở đó, cô bé sẽ nhìn nhận ra nhiều điều. Đừng tạo một cái lồng cho cô bé, cô bé sẽ thấy ngột ngạt.

Quốc Việt gật đầu:

- Cậu đừng lo Minh Huy, mình sẽ tạo ra cái lồng hạnh phúc đến nỗi cô bé sẽ tự nguyện, một cách hết sức hạnh phúc.

Cả hai lặng lẽ nhìn ra ngoài, mỗi người đuổi theo ý nghĩ riêng của mình mà chỉ có một điểm chung là Dạ Lan.

- Có chuyện gì mà hai anh ngồi im như phỗng vậy?

Nghe tiếng Dạ Lan hỏi, họ quay đầu lại Minh Huy nháy mắt trêu:

- Dạ Lan này, có phải em đang muốn tỏ cho người ta biết con gái Đà Lạt rất khéo không đó?

Dạ Lan lắc đầu, cô bé nói:

- Cần gì phải chứng minh, người ta tự nhận biết mà anh Huy!

Quốc Việt cứ mãi ngắm nhìn cô bé, khi Dạ Lan quay sang anh, Việt liền nói:

- Mẹ anh thật sự bị em mê hoặc rồi đó. Đến lúc anh cưới vợ chắc là phải tìm cho mình một cô vợ Đà Lạt thôi.

Cô bé vui vẻ hân lên, đưa ngón tay lên, cô ra vẻ bí mật:

- Yên chí đi, em sẽ tìm giúp cho anh một cô thật dễ thương.

Quốc Việt gật đầu ngay:

- Nhớ giữ lời hứa nghe chưa.

- Đương nhiên là em giúp anh tận tình mà.

Việt nheo mắt nói:

- Nhưng mà anh muốn một gái giống y như đây nghe.

- Rồi cũng được, một cô cỡ bằng dáng em chứ gì?

Việt nhìn cô mà vui vui trong dạ. Đừng ngây ngô như thế cô bé ơi. Cô bé không biết rằng anh đây chỉ muốn có em thôi.

Việt chột nói:

- Ủ, giống em là được rồi, nếu không giống như em, anh sẽ trả lại và còn bắt đền Dạ Lan nữa đó.

Cô cong môi hỏi:

- Đền chi nào?

Vờ ngẫm nghĩ một lúc rồi, Quốc Việt lắc đầu nói:

- Anh chưa nghĩ ra, lúc nào nghĩ được anh sẽ nói.

Cô bé ngây thơ gật đầu lia chấp nhận. Cô bé chẳng hề ngờ được cái điều kiện kỳ lạ ấy của Việt là để bẫy mình.

Còn Minh Huy chỉ cười vu vơ. Ôi thằng con trai đáng yêu là thế đấy. Chẳng thể hiểu nổi họ ra làm sao?

Dạ Lan vẫn say sưa cắm cúi bên một đồng sách vở của mình. Những con số chẳng chịt làm cô rối cả mắt, chỉ còn một tuần nữa thôi, cô sẽ bắt đầu thi Đại học. Những bài tập cuối cùng, những con số cuối cùng trong chuỗi ngày ôn luyện, khi đứng trước kỳ thi cô mới thấy kiến thức mênh mông như biển cả, cô chỉ biết bơi trong đó mà không thấy được bến bờ.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên:

- Cộc. Cộc. Cộc.

- Vào đi!

DẠ Lan nói mà không thèm nhìn lên, cô bé đang bận với một mớ kiến thức của cô.

- Chuyện gì vậy anh?

Vẫn im lặng không nghe tiếng ai đó trả lời, cô ngẩng đầu lên, ngẩn người:

- Ô, anh đó hả? Vậy mà em cứ ngỡ là anh Minh Huy.

Mái tóc thề vẫn lơ lửng trên bờ vai nhỏ nhắn, chiếc áo đầm rộng thùng thình chẳng theo một kiểu mẫu nào cả, nhưng lại dễ hớ hênh bờ vai trắng dễ thương. Có phải vậy mà cô bé như đẹp hơn lên không nhỉ?

Việt chợt hỏi:

- Em học bài à?

Cô nhẹ cười nói:

- Dạ. Ngồi đi anh.

Có lẽ điều điểm phúc nhất mà anh nhận được là như thế. Cô bé hồn nhiên với anh như một đứa em gái vậy?

Sự tin cậy ấy giúp cho anh luôn luôn có Dạ Lan. Nhưng cũng chính điều đó làm anh cảm thấy xa cô bé quá.

- Em có điều gì cần hỏi anh không?

Cô bé lắc đầu:

- Bây giờ thì chưa có chuyện để hỏi. Em làm bài sắp xong rồi.

Cô bé ghi những con số với nét chữ tròn trĩnh, dễ thương của mình, khi thấy cô bé vừa chấm hết bài, anh nói băng quơ:

- Mẹ anh hỏi thăm em, sao không thấy em sang nhà chơi?

Cô nhìn anh hỏi lại:

- Mẹ anh có biết em sắp thi đại học hay không?

Quốc Việt lắc đầu:

Có chứ, nhưng mẹ anh cứ trông mẹ anh nghĩ chắc em cũng rảnh một chút để qua thăm bà ấy.

Dạ Lan ngạc nhiên hơi ngẩng đầu lên nhìn Quốc Việt. Anh vội lảng tránh nhìn nơi khác vì ngại cô bé sẽ có ý nghi ngờ.

Nhưng rồi cô bé thở dài:

- Thật ra em không còn lúc nào rảnh để làm điều gì đó cho riêng mình, kể cả việc đi thăm mẹ anh cũng thế. Khi nào thi xong, em sẽ ghé qua nhà thăm bác vậy.

Dạ Lan rời bàn học, đến ngồi vào chiếc ghế ở góc phòng. Quốc Việt chột cười nói:

- Hôm trước em hứa sẽ tìm giúp anh một cô gái Đà Lạt, em có tìm được chưa vậy?

Đôi môi Dạ Lan thoáng một nụ cười ranh mãnh. Cô lắc đầu nói với anh:

- Anh không phải lo, em chưa có thời gian rảnh, rồi em sẽ tìm cho anh một người mà tin chắc anh sẽ không chê được.

Quốc Việt nhướn mắt:

- Em có nhớ điều kiện anh đã giao không vậy?

Dạ Lan ngó Việt, trả lời chắc nịch:

- Nhớ chứ, một cô gái tương tự như em.

Quốc Việt xua tay:

- Không phải vậy à nghen, anh nói là giống chứ không phải là tương tự.

Vậy mà cô bé vẫn cứ gặt bừa với Quốc Việt:

- Ủ, thì giống lắm, đó là nhỏ Mỹ Ni.

Dạ Lan kể về người bạn có cái tên Mỹ Ni của mình với một sự nhiệt tình không nói hết. Quốc Việt làm như lắng lắng nghe, nhưng thật sự anh chẳng nghe điều gì cả. Anh cứ mãi ngắm cô bé không thôi.

Đã bao lần anh tự hỏi mình tại sao ngay lần gặp đầu tiên, cô bé này đã cuốn hút lấy anh như một cơn lốc rồi hút anh như thổi nam châm. Dù cô bé không hề có một cử chỉ cón con nào để anh hiểu điều đó.

Dường như trong cô có một điều gì đó, vì như là trong tiền kiếp trước, anh đã từng có cô bé rồi vậy.

Anh lại ngắm vàng trán thanh thản thật phẳng, chẳng vướng bận chút gì ưu tư cả. Đôi môi cô bé đang mỉm cười thích thú:

- Anh thấy bạn em có được không?

Cô bé ngừng kể và hỏi Quốc Việt làm anh hỏi lại:

- Chuyện gì hả em?

Đôi mắt cô bé mở to hết cỡ, tròn xoe như mắt con nai ngơ ngơ nhìn anh. Cuối cùng đôi môi xinh xắn của cô thoát ra lời nói:

- Đầu óc anh đang đi đâu vậy hả?

- Em nói khi nãy đến giờ muốn khô cả họng, thế mà anh chẳng để tâm nghe. Từ đây em sẽ không nói chuyện với anh nữa đâu.

Quốc Việt chợt thấy buồn cười cho mình khi anh chọc giận cô bé một cách vô tình. Giờ đây thấy cô bé ngúng nguẩy giận dỗi, anh chẳng biết mình phải dỗ dành cách nào đây?

- Dạ Lan, nghe em kể, anh phải cố tưởng tượng xem cô ấy ra sao chứ. Trong một phút nghe em hỏi, anh giật mình, chỉ có vậy mà em cũng giận anh.

Không biết với vẻ mặt của Quốc Việt lúc ấy thật bao nhiêu phần trăm mà cô bé cũng đành gật đầu:

- Thôi cũng được, lần này thì em tha cho anh. Nhưng anh nhận xét Mỹ Ni ra sao hả?

Anh làm bộ nghiêm nghị nói:

- Em nói vậy là cô Mỹ Ni giống em như hai giọt nước vậy ư?

Dạ Lan nóng nảy xua tay:

- Anh đừng có đùa nữa, em nổi giận lên bây giờ. Anh nói nghiêm chỉnh cho em nghe, có được không?

Lại một phen giả vờ suy nghĩ câu nhắc, cuối cùng Quốc Việt nói:

- Nói chung là tạm được...

Khuôn mặt cô bé giãn ra hài lòng lắm. Nhưng rồi Việt nói lại tiếp:

- Nhưng anh thấy đâu có giống em?

Cô bé đưa một bàn tay ra:

- Anh nói cái gì vậy chứ? Trời đất, anh, đừng vô lý thế chứ. Em là em còn Mỹ Ni là Mỹ Ni, làm sao có một người nào đó giống em như một cho được. Anh này, đúng là nhiều chuyện quá.

Lần này thì Quốc Việt lắc đầu:

- Em đừng có cãi lý với anh. Hôm trước em đã hứa với anh rồi, bây giờ định quên sao?

- Em nói chỉ giống sơ sơ thôi, làm sao giống như khuôn đúc cho được.

- Không được, phải giống như em. Sao lúc đó em không nói điều kiện hay mức độ giống nhau thế nào đi. Em hứa rồi bây giờ cãi bướng lại với anh sao?

Có vẻ cô bé bị bất ngờ. Nghe Minh Huy nói chưa bao giờ anh ấy cãi lại Dạ Lan, cho dù là một điều nhỏ nhặt. Thế mà giờ đây Quốc Việt lại dám tranh cãi với cô bé thì tức chết đi được.

- Ai mà thêm cãi bướng, anh bướng thì có. Anh coi có ai vô lý như anh không? Không chịu thì thôi, có ma chê quỷ hờn rồi mới yêu anh thôi.

Cô bé dứt lời vùng vẩy bước ra khỏi phòng. Quốc Việt nhanh tay giữ cô bé lại:

- Nè nhỏ, bộ tính bỏ của chạy lấy người hả? Không tìm ra được thì phải đền cho anh theo lời giao hứa chứ.

Lại thêm một điều bất ngờ. Dạ Lan ca cẩm, không biết hôm đó ma quỷ khiến xui hay sao mà cô lại hứa càng với anh chàng Quốc Việt khó ưa này. Bây giờ không biết anh còn đòi đền cái gì nữa đây?

Cô cong môi dài giọng hỏi:

- Bây giờ anh đòi đến cái gì đây hả?

Việt làm bộ suy nghĩ, kỳ thực anh đang ngấm vẻ mặt giận dữ của Dạ Lan. Cô bé chẳng cần giấu giếm vẻ khó chịu của mình.

Một lúc lâu Quốc Việt lắc đầu:

- Bây giờ thì anh chưa nghĩ ra được cái gì để bắt đền em, chờ đến khi em thì xong trong khoảng thời gian đó, anh tin chắc mình cũng sẽ tìm ra được một điều gì đó để em đền cho anh. Đồng ý vậy đi nhé.

Cái đầu cùng mái tóc thề nghiêng nghiêng lắc nhẹ:

- Cũng được. Người chi mà lảm chuyện. Cho anh suy nghĩ ba tháng để tìm ra điều bắt đền. Em qua nội đây, thấy mặt anh là khó chịu rồi.

Cô bé ngúng nguẩy đi ra và Quốc Việt lại thấy mình thật buồn cười. Mình muốn có được bà mai, thế mà bà mai lại không biết!

Buổi chiều nơi sân ga trời lại mưa như trút nước, đôi mắt cô bé nhìn ra mưa rồi thầm nói:

- Trời Sài Gòn thật lạ, đón em trời cũng mưa. Đưa em trời cũng mưa. Giờ này có lẽ nơi Cao Nguyên Đà Lạt trời đang trong mùa đẹp nhất.

Giọng nói chẳng mang âm hưởng gì cả Minh Huy nói với Việt:

- Mà ở nhà, tao đi khoảng hai tuần là trở lại. Mẹ tao đang chờ cả hai anh em tao về Đà Lạt. Mà đừng buồn.

Quốc Việt gật đầu hỏi:

- Bao giờ thì Dạ Lan trở lại Sài Gòn này chứ?

Minh Huy nhìn Quốc Việt dăm dăm đến nỗi Việt phải lảng mắt nhìn ra màn mưa, Huy trả lời:

- Có lẽ sau khi có kết quả Dạ Lan mới vào để đi học. ở Đà Lạt, Dạ Lan cũng có nhiều việc cần giúp mẹ, có nhỏ ở nhà, mẹ mình không muốn nhỏ đi đâu cả.

Quốc Việt gật đầu, tâm hồn Việt chiều nay chẳng giống chiều mưa hôm nào, dù cũng trên sân ga này. Nơi đây đón Dạ Lan, anh thấy mình vô tư chẳng để tâm tới cả trời mưa. Thế mà chiều nay, tâm hồn anh bỗng sũng nước, như ngoài kia trời đang mưa âm ào.

Dạ Lan lại trở về nơi cô ấy từng ở, để lại nơi đây cho một người con trai như Việt chợt thấy mình ngẩn ngơ buồn nhớ.

- Quốc Việt! Anh đang nghĩ gì đó?

Nghe Dạ Lan hỏi, Việt khẽ cười:

- Anh nhớ đến chiều mưa hôm nào anh đón em nơi đây. Lúc đó em ngơ ngác như một con chim non vậy.

Dạ Lan cũng đang nghĩ đến điều đó, cô nhớ mình đưa mắt tìm kiếm Minh Huy mà lại gặp Quốc Việt. Trời mưa anh chàng ướt sũng nước.

- Lúc đó em gọi. Anh gì đó ời...

Cuộc đời cũng là những con tàu, vì vậy chẳng biết có mấy sân ga. Đây là một sân ga mà Dạ Lan đã ngừng lại, chẳng biết đến bao giờ cô lại đi tìm cho mình một sân ga khác?

- Thế đó, chẳng biết anh là ai mà cũng sai khiến anh cho được. Em là một cô bé bướng bỉnh và gan dạ lắm đó chứ.

Quốc Việt nhìn vào ánh mắt của Dạ Lan, còn cô thì bật cười. Có lẽ Dạ Lan cười vì chính mình chẳng?

Minh Huy chen vào:

- Tao đã nói với mày là con bé Dạ Lan này cứng cổ rồi mà.

Quốc Việt gật đầu:

- Nhưng không ngờ là cứng cổ quá như vậy. Dạ Lan nè, về Đà Lạt rồi em có nhớ Sài Gòn không?

Cô bé nhìn mưa rồi thật thản nhiên đáp lời:

- Chắc em không có thời gian để nhớ, khi em chưa thường thức quê em thỏa thích sau những ngày vắng xa thì đã phải trở lại Sài Gòn rồi. Nhưng có lẽ, là em sẽ thấy thiếu vắng anh đó Quốc Việt ạ.

Quốc Việt bỗng dưng trở nên im lặng, không thể nói được một lời nào, dù biết rằng tình cảm Dạ Lan dành cho anh không hoàn toàn như anh nghĩ. Thế nhưng Việt vẫn thấy mình sung sướng, dù sao, đó cũng là những gì rất thật trong lòng của Dạ Lan.

Quốc Việt khẽ giọng nói:

- Anh cũng sẽ rất nhớ em, Dạ Lan ạ.

Khác với anh, Dạ Lan cười:

- Anh mà nhớ em sao? Vắng em anh không phải mệt sức cãi lộn với em. Coi chừng, khi không có mặt em, anh sẽ thấy nhẹ nhõm biết bao. Lúc ấy anh ước sao sẽ không gặp lại con nhỏ hay lý sự như em.

Quốc Việt lắc đầu:

- Không vậy đâu Dạ Lan, anh muốn nói với em là anh đã quen với cái tính bướng bỉnh lý sự của em mất rồi. Em đi rồi, sau này một ngày không biết cãi với ai điều mà mình quan tâm, anh sẽ thấy trống vắng ghê lắm. Em cố gắng vào sớm nghe, Dạ Lan.

Lại thêm một lần ngạc nhiên, một cái nhú mày khó chịu, hay đó chỉ là một nét suy tư của Dạ Lan? Dạ Lan không hiểu những gì Quốc Việt chuyển tải qua một sắc thái lạ lùng hay sao ấy.

Cô bé vội hỏi:

- Anh nói gì thế?

Anh muốn nói rằng anh yêu em biết bao nhiêu. Anh muốn nói chính vì tình yêu là anh thấy khó khăn khi phải rời xa em. Thế nhưng anh vẫn không có quyền để nói lên những điều đó, Dạ Lan ạ.

Quốc Việt lắc đầu nhanh, anh mỉm cười cố xua đi bao ý nghĩ trong đầu:

- Không, không có gì đâu cô bé. Em không phải bận tâm lời anh nói.

Tiếng còi tàu vang lên làm Quốc Việt giật mình. Thế nhưng Dạ Lan lại ríu rít nói:

- Tàu chuẩn bị chạy rồi anh Huy.

Minh Huy gật đầu:

- Em đứng đó với Quốc Việt một chút đi, để anh đem đồ lên tàu.

- Dạ.

Quốc Việt thầm cảm ơn thằng bạn của mình. Dù anh biết anh chẳng nói gì được với Dạ Lan. Anh tự hứa với mình, khi nào có kết quả của kỳ thi đại học, anh sẽ nói với Dạ Lan những điều anh nghĩ. Những điều mà anh không thể nói ra được hôm nay.

- Anh ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe. Có chuyện gì cần hãy gọi điện cho Dạ Lan.

Dạ Lan dặn dò, Quốc Việt gật đầu cảm động:

- Anh sẽ nhớ lời em dặn dò, nhưng em cũng phải lo cho sức khỏe của mình. Anh mong là em sẽ nhớ anh, Dạ Lan.

Cô khẽ gật đầu:

- Em sẽ nhớ anh mà.

Tiếng còi tàu lại vang lên lần nữa, Dạ Lan vội nói:

- Thôi em đi đây, cho anh gửi lời thăm mẹ. Hẹn gặp lại.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cô bé bước lên tàu, Quốc Việt nhìn theo cô bé bước lên toa tàu. Dạ Lan đưa tay vẫy vẫy chào Việt, hạt mưa dường như dày hơn, nặng hạt hơn thì phải.

Chiếc tàu hú lên một hồi còi dài rồi từ từ chuyển bánh. Quốc Việt cứ đứng nhìn theo cho đến khi đoàn tàu rời khỏi ga.

Trên sân ga giờ đây còn lại những người đưa tiễn, ở họ, mỗi người mang một gương mặt khác nhau, biểu hiện một trạng thái tâm hồn khác nhau.

Đằng kia là một cô gái với đôi mắt đầm lệ, dường như cô vừa tiễn đưa người yêu của mình. Gương mặt cô buồn như những hạt mưa ở ngoài kia, như bầu trời sũng nước.

Còn ở kia một anh chàng lơ ngơ như anh vậy. Cô gái anh ta quen hẳn cũng đã theo con tàu, mang theo niềm vui và nụ cười của anh ta.

Sân ga thường là như thế, những khuôn mặt buồn, những đôi mắt ướt nước. Nhưng không phải chỉ có điều buồn, một con tàu ngừng lại, những khuôn mặt buồn sáng, những tiếng cười nói râm ran, đây đó những vòng tay mở rộng đón chờ. Những nụ hôn vội vã và cũng có những giọt nước mắt trên gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Quốc Việt quay lưng, anh ước muốn ngay tức khắc đón Dạ Lan trở về bên anh.

Anh bước ra ngoài trời, những giọt mưa rơi trên người anh, anh vẫn cứ đi, để lòng nghĩ về Dạ Lan. Vẫn những cơn mưa mùa hạ đầy thôi.

Mưa Sài Gòn thật lạ lùng, trời đang nắng bỗng mưa, đang mưa âm âm rồi tạnh.

Mưa thì gió như bão nổi từ nơi xa xôi đưa về. Người ta nói mưa Đà Lạt thật nhẹ nhàng dịu êm, như lòng người con gái nơi núi đồi Đà Lạt. Nhưng khó ai đoán được điều gì trong lòng họ.

Mưa vẫn rơi những ý nghĩ của Việt đuổi theo những hạt mưa. Anh ước sao giờ này, trái tim cũng những ý nghĩ của Dạ Lan cũng đang dành cho anh cũng như anh đang tưởng nhớ đến cô.

PHẦN 4

Đà Lạt đây rồi, Minh Huy cảm thấy tâm hồn anh xôn xao đến lạ. Mấy năm học đại học, anh sống ở Sài Gòn. Cái xứ sở mà cuộc luôn kéo người ta vào trong dòng chảy của nó. Thế nhưng trong lòng anh, Đà Lạt vẫn còn nguyên vẹn, vẫn không hề thay đổi luôn nhắc nhở anh nhớ về xứ lạnh sương mù này không thôi.

Đà Lạt đầy sương mù lạnh rét hầu như nhiều hơn nắng, Hồ Xuân Hương với những cây thông già cao cao, hàng liễu rủ ngọn xuống hồ. Xa xa khói lam chiều đầy mộng mị.

Con đường chạy dài dẫn vào nhà anh
vẫn không thay đổi, đường mòn được 'trần
thật sạch thẳng tắp và hai hàng cây ven
đường thật xanh tươi mát rượi.

Còn kia là con đường vào chợ với những quán cà phê ven vườn thật thâm trầm duyên dáng...

Nắm cánh tay anh, Dạ Lan nói:

- Anh ngó gì mà say mê đến thế chứ? Mới đi có mấy năm về lại quê nhà anh thấy lạ lắm sao hả?

Minh Huy cười nói:

- Cái lạ ở đây cũng có chút chút thay đổi phải không em? Anh đi mấy năm giờ trở về anh thấy bồi hồi xúc động quá, vẫn trầm mặc nên thơ, vẫn dịu dàng như thuở anh ở đây. Dường như không thay đổi nhiều đối với anh, em ạ.

Đôi môi Dạ Lan hé nở nụ cười:

- Vâng, Đà Lạt có thay đổi, nhưng những cái gì gọi là di tích cổ xưa dường như vẫn còn nguyên như cũ. Nhưng ở một nét nào đó cũng có nét thay đổi, nhưng sự thay đổi đó kín đáo nên anh chưa nhận thấy ra mà thôi.

Minh Huy gật đầu, ánh mắt anh vẫn nhìn vào những con đường, những ngôi nhà. Kia là Hồ Xuân Hương buổi chiều người ta thường ra đây hóng gió, sương rơi để thưởng thức cái lạnh của Đà Lạt mà du khách đến đây du lịch.

Dạ Lan cất tiếng nói với Huy:

- Anh Huy, hôm trước có cô gái nào đó tới đây hỏi thăm anh, mẹ có nói với em.

Minh Huy bật cười, con nhỏ Dạ Lan này thật là tinh lắm. Minh Huy giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Em cứ luôn phá đám anh không thôi, những việc nhỏ nhặt ấy chẳng có gì hay đối với anh cả. nhưng mà cô nào sao mẹ không nói với anh mà lại nói với em? Em chỉ vẽ chuyện là hay nhất.

Dạ Lan che miệng cười:

- Ái chà, con trai gì mà nói nhiều thế? Kiểu như anh là ở vậy suốt đời đấy. Ai thèm nói chơi với anh. Mẹ bảo em hãy để yên cho anh thi tốt nghiệp. Về đến đây rồi em mới nói, nếu lỡ anh có gặp cô ấy em sợ anh phải mang tiếng là vô tâm với người ta, nên em mới nói ra chứ bộ. Nếu anh không nghe thì thôi chứ em nào có ép anh đâu mà lại la làng lên vậy?

Huy thở ra, con nhỏ này có vẻ nói thật đấy. Đúng là mình hồ đồ rồi. Sao mình không hỏi cặn kẽ một chút, rồi sau đó làm bộ lơ đi cũng đâu muộn. Giờ đây làm sao lại nhỏ cho được đây?

Nhủ thầm như thế, nhưng Minh Huy cũng phải mỉm cười cầu hòa nói:

- Anh vừa xấu vừa nhát gan, ai mà thèm ưng anh mà em chọc ghẹo. Đôi lúc chính anh cũng tự hỏi anh, mẹ sinh có hai anh em mình, em thì đẹp, duyên dáng, còn anh thì xấu ời là xấu.

Có lẽ như sự thật thà đó của Huy làm cho Dạ Lan cảm động thì phải.

Dạ Lan xuống giọng liền:

- Tại anh tự cho mình là xấu chứ, biết đâu mẹ sinh anh giống ba, còn em giống mẹ nên mới thế. Nhưng em nghe nói cô gái tìm anh cũng xinh đẹp ghê lắm. Mẹ bảo là thấy chị ấy buồn mà tội nghiệp. Em tin chắc là chị ấy yêu anh nhiều lắm đấy.

Minh Huy cười thầm trong bụng vì nhỏ em mắc mưu anh rồi. Con gái vốn là vậy, nhẹ dạ cả tin, chỉ cần ai đó tỏ ra đáng thương là mất cảm giác ngay ấy mà. Minh Huy vẫn giữ vẻ mặt như cũ:

- Nhưng cô ấy tên gì vậy, Dạ Lan.

Nhìn anh cô nói:

- Vân Hà! Anh không biết chị ấy sao?

Nghe nói, Minh Huy giật mình. Lại có cô sao? Cô đã giận anh lâu rồi kia mà. Anh nhớ hồi đó anh hay chiều Dạ Lan không làm theo ý của cô, còn bảo với anh cứ ở đó mà chiều chuộng cô em gái gần bướng của anh, cô sẽ không thèm đến tìm anh nữa.

Lúc ấy anh đã không làm sao giữ Vân Hà lại bên anh được. Sự thật Huy không muốn cô giận hay nhỏ Dạ Lan giận, cũng chẳng hiểu sao Dạ Lan lại có uy với anh như thế. Có lần bạn bè anh nói, cho đến bây giờ anh vẫn còn nhớ. Không ai cứng chiều em gái như mày cả Minh Huy ạ.

Thật sự đôi lúc anh cũng cảm nhận được điều đó nhưng không thay đổi được. Dù hay trêu ghẹo Dạ Lan nhưng chẳng thể nào vắng nhỏ được.

Dạ Lan mà buồn, anh lại thấy mình có lỗi với nhỏ. Dạ Lan khóc, anh lại thấy đau lòng. Đôi khi anh thấy mình như bị cột chặt vào đứa em gái hay lý sự này.

- Anh sao vậy hả? Bộ nhớ tới chị Vân Hà rồi hay sao vậy?

Minh Huy nhún vai:

- Tưởng ai, nào ngờ Vân Hà. Cô nàng giận anh rồi quay lưng bỏ anh chứ bộ. Đâu phải lỗi do anh.

Có vẻ câu chuyện kích thích tính tò mò của Dạ Lan. Cả buổi chiều xứ Đà Lạt sương mù cũng bay biến đâu mất. Chỉ còn lại kỷ niệm của một chuyện tình xưa cũ.

- Chuyện gì mà chị ấy giận anh nhiều đến thế vậy, anh Huy?

Minh Huy trả lời:

- Thì chỉ tại em chớ gì nữa.

Cô tròn mắt nhìn anh hỏi:

- Tại em? Sao lại tại em chứ?

Minh Huy cười nheo mắt nói:

- Nhỏ nhõng nhẽo, đòi đi Ban Mê Thuật cho bằng được, còn Vân Hà thì đòi đi uống cà phê nghe nhạc. Anh thì chiều em, thế là Vân Hà giận anh.

Minh Huy liếc nhìn xem gương mặt Dạ Lan có gì thay đổi hay không? Đôi môi xinh xắn, phụng phịu thật dễ thương.

- Chị ấy thật là nhỏ nhất với em. Em gái của anh mà không có quyền đòi hỏi sao?

Minh Huy nhìn Dạ Lan không nói gì, anh nghĩ bây giờ nếu có mặt của Vân Hà ở đây chắc hẳn cô sẽ được một cái liếc thật sắc bén của Dạ Lan dành cho Vân Hà.

Không chờ Minh Huy thắc mắc lâu, Dạ Lan lên tiếng nói:

- Nhưng đó là chuyện quá khứ rồi anh Huy ạ. Lúc đó chị ấy cũng còn nhỏ. Bây giờ nhớ lại chị ấy thấy mình sai trái nên mới đến tìm anh đó thôi. Em tha thứ cho chị ấy cái chuyện quá khứ đã dám ganh tỵ với em.

Cái mặt vênh váo của Dạ Lan nhìn anh, làm cho Minh Huy bật cười:

- Ai cha, Vân Hà mà thấy cái vẻ ỷ lại của em, cô ấy chạy dài thêm một lần nữa.

Dạ Lan bật cười một cách hồn nhiên. Những điều phiền muộn về câu chuyện đó cũng bay mất đi, theo tiếng cười giòn tan của cô bé rồi thì phải.

Dạ Lan nhẹ cười nói:

- Ừ, chị ấy nói cũng hơi đúng. Đôi khi em thấy mình cũng thật quá quắc. Em muốn bỏ cái tật ấy mà không được. Có khi nào khó chịu về chuyện đó không anh?

Đây có lẽ là chuyện giây phút hiếm hoi mà nhỏ nhìn lại mình. Nhưng có lẽ điều đó cũng chẳng được đâu. Tuy vậy, Minh Huy cũng thật lòng:

- Có chứ, có lúc anh tức quá anh muốn đánh em một trận, nhưng phần nhiều thì thương em nhiều hơn. Có lẽ anh cũng quen với cái tính của em rồi.

Cô nhỏ gật gật đầu thấy mà thương. Có lẽ trên đời này hiếm có một đứa con trai nào lại không thương em gái của mình. Nó cũng dòng máu với mình như mang một bản thể khác với mình.

Nhưng chiều em gái là có cả một nghệ thuật đấy nhé. Chỉ có đều, làm sao để chiều được cả cô em gái lẫn cô gái mà mình yêu thì không phải là một vấn đề dễ.

Bỗng nhiên Minh Huy như thấy đôi mắt thật buồn của Vân Hà. Anh thở dài làm cho Dạ Lan ngơ ngác nhìn.

Minh Huy lắc đầu và nhìn xa xa thế là anh đã trở về nơi anh đã sinh ra và lớn lên rồi.

Sân nhà thật là tĩnh lặng giữa một khu vườn đầy cây trái như được lột xác khi có Minh Huy và Dạ Lan trở về.

Bà Mẫn luôn luôn nở nụ cười trên môi, bà thấy thật sung sướng hạnh phúc. Sự ồn ào làm cho căn nhà tràn đầy sức sống.

Những ngày tháng sống một mình buồn tẻ, Tiếng cười xua tất cả đi xa, đôi lúc bà thấy mình thật hạnh phúc khi có hai đứa con ở cạnh bên.

Con nhỏ Dạ Lan chẳng khi nào chịu đứng yên trong nhà, tìm hết việc này đến việc nọ, hết trong nhà lại ra vườn. Dưới bàn tay của nó dường như mọi việc được tiếp thêm sức sống vậy.

- Mẹ ơi mẹ...

Lại là con bé, chẳng biết có chuyện gì ở ngoài vườn mà nó lại hét toáng lên như thế?

Bà đứng dậy mở cửa sổ nhìn ra, một cảnh tượng khiến bà buồn cười. Hai anh em tranh giành nhau một trái xoài thật to.

- Mẹ ơi, mẹ. Anh Huy giành xoài của con nè mẹ.

Minh Huy quay lại nhìn bà Mẫn như muốn giải thích:

- Mẹ coi có ai như Dạ Lan không, con leo lên cây hái đem xuống. Thế mà nó lấy hết lại còn nói là con giành với nó.

Dạ Lan liền vênh mặt lên nói:

- Dĩ nhiên là hái cho em chứ cho ai. Bộ anh tính để dành phần cho bạn gái anh hay sao hả?

- Con nhỏ này thật là, lại lý sự mà còn lanh nhữ. Minh cũng chẳng cần phải giải quyết nữa rồi.

Đúng như bà Mẫn dự đoán, Minh Huy đành phải nhượng bộ chiều đứa em gái quá quắt của mình.

- Thôi cũng được, anh đành chị thua. Em cứ giữ lấy trái xoài ấy mà ăn cho hết.

Con nhỏ Dạ Lan nhảy cẫng lên sung sướng nói:

- Đó, biết điều như thế là tốt rồi. Anh phải nhớ là mọi thứ trong nhà này là của em trước rồi mới tới của anh nghe chưa.

Minh Huy liền quay ngay lại, trận khẩu chiến được tiếp tục và kéo bà Mẫn vào cuộc.

- Đó mẹ xem nó nói ngược chưa. Nó là con gái lấy chồng là về nhà người ta, thế mà nó lại cho nó là chủ nhà này. Còn con là đồ bỏ chắc?

Dạ Lan phản phá lại:

- Anh lớn hơn em anh lấy vợ. Em ở với mẹ thì phải lo cho mẹ rồi. Mẹ ơi! Mấy cô con dâu là ghê lắm đấy, mẹ ở không nổi đâu.

Bà Mẫn chỉ biết cười. Liền sau đó có tiếng gọi từ cổng vọng vào:

- Dạ Lan ơi!

Vậy là Dạ Lan để quên mất câu chuyện cãi vã Minh Huy. Cô bé chạy bay ra cổng, tiếng mừng rỡ reo vui vang lên. Bà Mẫn quay lại hỏi Minh Huy:

- Thế nào? Dạ Lan vào trong đó. Nội con có vừa lòng không vậy Huy?

Minh Huy không hiểu sao mẹ lại hỏi anh câu đó. Chẳng lẽ mẹ cho rằng Nội không thương cháu gái bằng cháu trai sao?

- Dạ Lan vào là nó làm hết công việc của Nội. Nội luôn miệng nói. Mẹ mà khéo dạy con lắm! Có Nội, Dạ Lan không dám ăn hiếp con. Nhưng khi chỉ có hai anh em, nhỏ lại cãi lý - Cái miệng của Dạ Lan mẹ cho nó học luật thì có vẻ hợp nhất đó mẹ.

Bà Mẫn chỉ cười không nói. Đó đúng là món quà của thượng đế ban cho gia đình bà đấy.

- Minh Huy, con phải thương em con hơn, nó thiệt thòi hơn con nhiều lắm, chính cái tính đó do tạo hóa ban cho tặng cho nó. Nó sẽ tồn tại giữa cuộc đời này một cách dễ dàng hơn.

Huy nhìn bà Mẫn đăm đăm:

- Mẹ nói làm như con may mắn hơn nhỏ Dạ Lan nhiều lắm vậy. Thảo nào mẹ thương Dạ Lan nhiều hơn thương con.

Bà vuốt tóc con trai, nó đã lớn nhiều rồi. Thế mà dưới mắt bà nó vẫn là cậu bé nhỏ, cần sự che chở của mẹ. Bà cười vì lời nói ngây ngô đại đột của đứa con trai.

Bà khẽ lắc đầu bảo với Huy:

- Tấm lòng người mẹ chẳng bao giờ thương đứa này nhiều hơn đứa kia cả. Trong trái tim mẹ, các con là lẽ sống của mẹ mà, nhưng mẹ nói con nghe, con là con trai, mạnh mẽ đâu cần sự chiều chuộng của mẹ như với con gái được. Mẹ thương yêu Dạ Lan cũng như con thôi. Nhưng mẹ giành thời giờ cho nó nhiều hơn, bởi nó là con gái, cần phải dạy dỗ nhiều. Rồi mai đây, khi con đã trưởng thành, con không còn trách mẹ như hôm nay nữa.

Bà cười hiền từ và Minh Huy thấy mẹ thật đáng yêu vô cùng. Bà Mẫn thấy mình chẳng hề trách móc mình, dù mình đang nói ra một điều không đúng.

- À quên nữa, ở Sài Gòn Dạ Lan có quen biết với người con trai nào không con?

Mẹ thật là kỹ tính, không có chuyện gì mà mẹ phải lo như thế. Vừa nghĩ vậy, Minh Huy vội đáp:

- Dạ Lan ít đi chơi đâu một mình, nên cũng không quen biết ai cả. Tuy vậy cũng có một anh chàng yêu nó lắm mẹ ạ!

Bà vẫn giữ nụ cười đôn hậu trên môi mình:

- Ai vậy con? Con có biết về cậu con trai ấy nhiều không?

Minh Huy cười nhẹ:

- Con biết mẹ ạ. Đó là Quốc Việt bạn thân của con. Ngày lần đầu tiên gặp nhau ở sân ga, con bé đã hớp hồn Quốc Việt rồi. Cả mẹ của Việt cũng thế. Con ngạc nhiên lắm, chẳng hiểu sao mà bà có thể thương yêu nhỏ Dạ Lan ngay từ lần đầu gặp nó như thế. Mấy hôm Dạ Lan không ghé nhà, bà sai Quốc Việt chờ Dạ Lan sang chơi, nếu không bà điện thoại cho Dạ Lan.

Bà Mẫn nhún mày. Đàn bà không ai có thể yêu thương một đứa con gái mà con trai mình thương yêu một cách nhanh chóng như thế được. Họ có thể mến nhưng cũng có thời gian chứ?

- Thế Dạ Lan có nói gì không vậy, Minh Huy?

Ngoài ý của bà, Minh Huy phẩy tay rồi bảo:

- Nhỏ Dạ Lan có biết chi đâu mà nói hả mẹ?

Bà vội hỏi Huy:

- Con nói thế là sao?

Minh Huy cười:

- Vậy mà mẹ không hiểu, Dạ Lan không hề biết Quốc Việt yêu nhỏ. Nhỏ sống một cách hồn nhiên, thoải mái. Còn Quốc Việt thì chẳng dám nói gì với Dạ Lan, vì Dạ Lan đang thi đại học mà mẹ.

Bây giờ bà thở phào vì bà đã hiểu, cũng như Minh Huy, bà không giấu được nụ cười. Bà nhìn ra sân, ở đó tiếng cười giòn tan của Dạ Lan đang vang lên. Nó ngây thơ biết bao, mẹ cầu mong cho cuộc đời sau này của con thật may mắn, con gái nhỏ của mẹ ạ.

- Ở Sài Gòn con nhớ phải chăm sóc em con cẩn thận nghe, Minh Huy.

Huy gật đầu nói:

- Mẹ không phải lo chuyện ấy đâu, tuy anh em con hay cãi với nhau, nhưng lúc nào con cũng chăm sóc lo lắng và hay nhường nhịn Dạ Lan lắm. Mẹ cũng thừa biết là con thương em con mà.

Bà nói như những lời tâm sự:

- Minh Huy, lần đầu tiên mẹ để cho Dạ Lan xa mẹ làm sao mẹ không lo cho được. Con là con trai, còn Dạ Lan là đứa con gái yếu đuối.

Minh Huy xua tay:

- Thôi mẹ ơi, nhỏ mà yếu đuối gì, cái miệng của Dạ Lan lúc nào cũng là sức mạnh của lũ con trai. Đó mẹ thấy không, nó chưa nói gì mà đã có người chết vì nó rồi, ở đây Dạ Lan có nhớ tới Quốc Việt chút gì đâu. Còn ở Sài Gòn con tin chắc giờ này Quốc Việt đang nhớ Dạ Lan và trông ngóng không thôi.

Bà Mẫn nhìn Minh Huy rồi khẽ gật đầu thâm nhủ. Tại sao mình phải lo nhiều như thế? Một con người như Dạ Lan sẽ biết làm mọi cách để mà tồn tại chứ. Ôi đứa con gái bé bỏng của tôi, tôi yêu nó nhất trong đời tôi.

Mở tủ Dạ Lan lấy ra những gói quà nho nhỏ mà cô bé đã chuẩn bị từ Sài Gòn mang về đây.

Dạ Lan nhìn bạn nói:

- Đó, mấy bạn thấy chưa, Dạ Lan luôn nhớ tới mấy bạn mà mấy bạn cứ nói là mình quên. Làm sao Dạ Lan có thể quên mấy bạn nhanh chóng thế chứ?

Đám bạn bật cười trước những món quà mà Dạ Lan mang về cho mình. Nhỏ Thi xuýt xoa:

- Vậy là không lâu nữa, Dạ Lan sẽ vào Sài Gòn học rồi. Nhỏ sướng ghê.

Dạ Lan lắc đầu:

- Chẳng có gì sung sướng cả, mình chẳng muốn rời xa Đà Lạt này, xa bạn bè, xa mẹ mình, Dạ Lan buồn lắm. Mình chẳng hiểu sao mẹ cứ bắt mình phải vào Sài Gòn học ở Đà Lạt này cũng học được có sao đâu? Mình không hiểu sao nữa?

Thấy Dạ Lan buồn, Thúy Hà liền nói:

- Thôi đi nhỏ, vào Sài Gòn có điều kiện để thi thố tài năng. Vì nơi đó là một vùng kinh tế năng động, đầy tương lai. Dạ Lan hiểu không hả?

Dạ Lan cũng nghĩ vậy. Nhỏ Thi đưa tay cầm trái sori, nhỏ Hà liền giữ lại:

- Con nhỏ này, ham ăn quá vậy? Chờ nhỏ Dạ Lan khai bữa tiệc nữa chứ.

Mỗi suy tư đã chạy biến khi nghe Thúy Hà nhắc nhở. Dạ Lan nói:

- Đồng ý. Nào chúng mình cùng ăn đi đây là trái xoài của anh Huy. Dạ Lan đã giành lấy của anh ấy để cho bọn mình cùng chia vui. Các bạn thấy mình quý các các bạn nhiều ghê chưa?

Nhỏ Thi và Thúy Hà vỗ tay, cả mấy cô bé cùng ăn một cách ngon lành. Bọn con gái giành nhau ăn miếng la chí chóc.

Tiếng chuông điện thoại reo vang làm cho Dạ Lan giật mình. Cô chạy đến nhắc ống nghe:

- Alô. Dạ Lan đây.

Đầu dây bên kia, Quốc Việt mừng rỡ hơn bao giờ:

- Em đó hả? Có khỏe không Dạ Lan?

Dạ Lan cười tươi nói:

- Đương nhiên là khoẻ rồi? Còn anh thì sao hả?

Việt khẽ cười đáp:

- Không được khoẻ lắm. Em có nhớ anh chút nào không?

Dạ Lan nghe Việt hỏi thế, cô giật mình. Từ lúc trở về Đà Lạt đến nay cô bận bịu với những trò vui của mình, nên chẳng hề nghĩ đến cái nơi mình vừa chia tay nữa.

Nhưng nói sao với Quốc Việt đây? Dạ Lan cắn môi suy nghĩ rồi đáp:

- Em đã nói với anh rồi mà. Em mãi vui mãi chơi với niềm vui khi em được trở về nhà. Em quên mất anh. Anh có buồn em không vậy, Quốc Việt?

Đầu dây im lặng làm cho Dạ Lan chột dạ. Cái ông anh này là hay giận hờn lắm. Ông ta sẽ giận mình vì mình chẳng nhớ đến ông ta. Nhưng tại sao Quốc Việt lại buồn lại giận khi mình bảo là không nhớ anh chứ?

Chợt giọng nói của Việt vang lên:

- Anh không buồn giận em đâu, Dạ Lan, anh biết đúng là như vậy, khi em thấy nhớ anh thì em đã trở lại Sài Gòn đúng không?

Dù Quốc Việt bảo là không buồn giận Dạ Lan, nhưng trong giọng nói của anh lại thật buồn. Dạ Lan cảm thấy mình có lỗi, dù chẳng biết mình phạm lỗi gì?

Dạ Lan lại hỏi:

- Anh đang làm gì trong đó vậy, Quốc Việt?

Tiếng thờ dài, cuối cùng là tiếng nói thâm trầm:

- Anh đang đi lang thang trên phố Sài Gòn đang mưa em ạ. Anh nhớ em nhiều lắm, em biết không, Dạ Lan. Anh tự trách mình tại sao không nói hết ra với em.

Im lặng giây lát cô khẽ nói:

- Anh nói chuyện gì vậy, Quốc Việt?

Việt ngập ngừng khẽ giọng:

- Anh đang nhớ em. Anh yêu em, yêu lâu rồi em không biết sao, Dạ Lan?

Vừa nghe xong, Dạ Lan bật thốt lên:

- Anh nói gì lạ vậy? Anh nói là, anh nói anh...

Anh nhắc lại:

- Vâng. Anh yêu em, em hiểu những lời anh nói rồi chứ? Dạ Lan. Anh đã định nói với em từ lâu lắm rồi, nhưng anh lo cho em là đang thi đại học. Nhưng đến bây giờ thì anh không thể dằn lòng được nữa, anh phải nói, nếu không anh sợ rằng anh không còn được cơ hội để nói.

Dạ Lan vẫn chưa hết bàng hoàng về những gì mình vừa nghe được. Quốc Việt nói gì mà nghe lạ thế? Tại sao anh ấy lại yêu cô khi cô chẳng cảm thấy điều gì cả. Chuyện này mình phải nói lại với mẹ thôi.

Không nghe Dạ Lan nói gì, Việt hỏi lại:

- Tại sao em không nói gì cả vậy, Dạ Lan?

Dạ Lan lắp bắp:

- Em không biết phải nói... nói gì với anh. Mọi điều thật bất ngờ với em, anh Việt ạ.

Giọng Việt vẫn ảm trầm trong máy:

- Anh biết là rất bất ngờ với em. Nhưng anh tin rằng em sẽ hiểu. Anh đã nói điều này với Minh Huy từ lâu rồi.

Cái gì chứ? Quốc Việt đã nói với Minh Huy ư? Tại sao anh ấy không nói riêng với cô thôi chứ?

Cô vội hỏi:

- Anh Minh Huy nói gì với anh chứ?

- Minh Huy nói với anh là Dạ Lan còn nhỏ, hãy chờ cho em một thời gian nữa. Anh nghĩ em đã lớn khi em từ giã mái trường phổ thông. Em nên nghe những gì thuộc về sự thật đi, Dạ Lan ạ.

Cô mà đã lớn rồi ư? Chưa khi nào Dạ Lan nghĩ đến điều nó. Nhưng phải trả lời thế nào với Quốc Việt đây?

Quốc Việt là một người tốt, rất tốt với Dạ Lan? Bây giờ cô phải nói sao để cho anh ấy không phải phiền lòng đây?

Cứ mãi nghe điện thoại, Dạ Lan chẳng hề để ý đến mấy đứa bạn đang lắng nghe chăm chú.

Dạ Lan bỗng nhớ đến lần mình đã hứa hẹn làm mai mối cho Quốc Việt một cô gái giống mình. Lẽ nào mọi chuyện lại bắt đầu từ lúc đó hay sao?

Dạ Lan hỏi Việt:

- Quốc Việt, anh có nhớ đến chuyện em hứa làm mai cho anh một cô gái Đà Lạt không?

Anh cười đáp:

- Đương nhiên là có nhưng tìm đâu ra một người con gái giống em như đúc hã em? Không thể.

- Nhưng nếu không thể thì thôi...

Dạ Lan chưa nói hết câu Quốc Việt đã thay lời:

- Anh đã có một điều kiện ở em rồi. Anh sẽ bắt đền.

Cô gắt nhẹ trong máy:

- Điều gì chứ?

Quốc Việt cười trong máy nói:

- Đền em... Em đã hứa với anh rồi. Bây giờ chẳng thể nào thoái thác được nữa đâu cô bé ạ. Nhưng em hãy suy nghĩ đi, khi nào em vào trong tới Sài Gòn, em với anh sẽ nói chuyện này sau. Nhưng bây giờ em trả lời cho anh một câu thôi.

Thở mạnh một cái, Dạ Lan hỏi lại Việt:

- Điều gì chứ?

- Em hãy nói cho anh biết, em có yêu anh không?

Dạ Lan im lặng một lúc lâu như tự hỏi mình. Cuối cùng cô bé nói:

- Cho em thời gian để suy nghĩ lại chuyện này. Với em, mọi chuyện thật bất ngờ quá.

Có lẽ Quốc Việt hiểu điều đó thì phải. Anh khẽ giọng:

- Thôi cũng được. Anh sẽ chờ em trả lời, và anh mong mọi việc sẽ tốt đẹp.

Dạ Lan chỉ biết im lặng. Cuối cùng cô bé hỏi:

- Anh Quốc Việt có muốn nói chuyện với Minh Huy không?
- Có chứ. Chúc em vui khỏe và mong em nhớ đến anh.
- Dạ. Chúc anh khỏe, chào anh.

Vừa lúc đó Minh Huy đưa tay ra:

- Nào đưa anh nghe.

Dạ Lan giật thót mình. Khuôn mặt cô bé sợ sệt làm cho Huy phải che miệng cười.

Dạ Lan trở lại chỗ ngồi của mình mà tâm hồn như bay tận đâu đâu.

Một câu hỏi cứ được lặp đi lặp lại liên tục:

- Tại sao? Tại sao Quốc việt lại yêu cô chứ?

Nhưng Dạ Lan thì không thể tìm cách để trả lời được.

Giọng nói của một cô bạn vang lên hỏi, Dạ Lan:

- Ê nhỏ, cái đầu nhỏ đang để tận đâu đâu vậy? Điện thoại từ Sài Gòn đến đã cướp mất hồn của nhỏ rồi hả?

Những tiếng cười phá lên oà vỡ làm cho Dạ Lan chẳng biết phải trốn vào đâu. Nhưng rồi cô bé cũng nở nụ cười nói:

- Không có gì đâu nghe, mấy bạn cứ nghĩ vậy không hà. Đừng có la lớn, anh Minh Huy mà không nghe điện thoại được, anh đập cho cả đám tụi mình một trận nên thân đó ghen.

Mấy cô bạn nghe dọa là lười che miệng như giữ lại những lời nói trong miệng của mình.

Dạ Lan lại ngồi thần thờ mà tư tưởng. Tại sao Quốc Việt lại nói yêu mình chứ? Thật khó hiểu...

PHẦN 5

Buổi chiều trong gian nhà bếp của Dạ Lan yên tĩnh lạ. Dạ Lan đang giúp mẹ làm món ăn chốc chốc, cô bé lại liếc nhìn sang mẹ như muốn nói một điều gì đó mà không dám nói ra.

Bà Mẫn như hiểu được bà chờ cho Dạ Lan mở lời, nhưng cái vẻ liên thoáng thường ngày của Dạ Lan đã biến đâu mất rồi. Cô bé như nửa muốn nói, nửa lại không.

Cuối cùng bà Mẫn đành lên tiếng hỏi cô trước:

- Dạ Lan, dường như con đang có chuyện gì muốn nói với mẹ, đúng không con?

Cô bé giật thót mình. Im lặng giây lâu rồi cô cũng cất tiếng nói với bà Mẫn:

- Dạ, con có chuyện muốn nói với mẹ. Con đã suy nghĩ mãi mấy ngày qua rồi, con muốn nói với mẹ, như con lại sợ mẹ rầy.

Bà Mẫn cười, vẫn nụ cười rất là đôn hậu của bà. Bà mừng yêu con gái:

- Cha này, sao con lại đại thế Dạ Lan? Mẹ chỉ rầy la khi nào con làm sai thôi. Còn chuyện con muốn nói với mẹ, con đã làm sai điều gì mà sợ mẹ rầy chứ? Nói ra cho mẹ nghe đi, rồi con sẽ thấy nhẹ hẫng trong lòng, con gái ạ.

Đôi mắt Dạ Lan vẫn không dám ngược nhìn lên. Bà đưa bàn tay vuốt tóc con gái:

- Con không nói mẹ cũng đoán biết được. Nhưng mẹ muốn chính con nói ra với mẹ chuyện đó. Nếu con sợ thì mẹ cũng nói sơ qua cho con biết. Chuyện Quốc Việt để ý đến con chứ gì. Điều đó con hoàn toàn không có lỗi.

Dạ Lan trở mắt nhìn mẹ. Chẳng hiểu sao mẹ lại biết rõ những điều mình định nói ra.

- Mẹ, tại sao mẹ lại biết rõ hết vậy mẹ?

Bà mỉm cười nháy mắt nhìn con gái nói:

- Làm mẹ một cô gái xinh đẹp dịu dàng như con mà chuyện gì mẹ không biết hả con? Con nói đi, Quốc Việt đã nói gì với con?

Dạ Lan cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm khi nghe mẹ hỏi như thế. Cô liền kể hết cho mẹ nghe:

- Mẹ biết không, Quốc Việt gọi điện cho con và bảo rằng yêu con lâu rồi. Mẹ nghe có buồn cười không mẹ?

Dạ Lan hỏi, bà Mẫn cười tươi:

- Con gái ạ, chẳng có gì gọi là buồn cười cả. Người ta ai cũng vậy, khi lớn lên, trái tim người ta thuộc về một người nào đó là một lẽ bình thường của tạo hóa mà con. Tình yêu quả là một điều kỳ diệu nếu nó là một tình yêu đích thực. Con thấy Quốc Việt là người thế nào?

Dạ Lan ngẩn người nhú mày, đúng là một câu hỏi bất ngờ. Cuối cùng cô bé đáp:

- Làm sao con biết Quốc Việt là người ra sao hả mẹ?

Nhưng lần này Dạ Lan làm cho bà Mẫn ngạc nhiên. Bà nhú mày hỏi con gái:

- Con nói gì lạ vậy? Ngày nào Quốc Việt cũng đến học cùng anh con, con không biết là sao?

Dạ Lan thật thà nói:

- Đúng là như vậy. Nhưng con chỉ xem Quốc Việt như anh Minh Huy, thì con để ý để làm gì?

Bây giờ thì bà Mẫn đã hiểu. Con gái bé bỏng của bà. Dạ Lan ơi, con đã mười tám tuổi rồi con ạ. Thế mà con như một cô bé hồn nhiên, ngây thơ. Thật là một điều hiếm hoi.

Bà cười hỏi Dạ Lan:

- Con phải vì con nghĩ thế nên con rất ngạc nhiên khi nghe Quốc Việt tỏ tình nói yêu con không?

Dạ Lan gật đầu. Bà Mẫn lựa từng lời nói một để nói với con gái mình.

Đây là những lời đầu tiên trong cuộc đời của con, những lời khuyên có tính cách quyết định sau này:

- Dạ Lan, con hãy nghe mẹ nói đây. Tình yêu trong cuộc đời thì rất đẹp, nhưng không hẳn không có những điều buồn. Có những lầm lỡ mà ta phải trả giá cả một đời người, con gái ạ. Do đó khi yêu ai con hãy tìm hiểu thật kỹ về người đó. Khi trái tim con rung lên, có nghĩa là con đang yêu. Mẹ đã hỏi về

Quốc Việt, mẹ nghe anh con kể lại và mẹ thấy đó là một thanh niên khá. Tuy vậy, con cũng phải suy nghĩ thật kỹ nghe con.

Cô nhìn mẹ thật lâu, thì ra bà đã làm tất cả chỉ vì lo cho cô. Cô phải trả lời sao với Quốc Việt đây? Lòng Dạ Lan lúc này thật rối rắm:

- Mẹ ơi! Như vậy con phải trả lời thế nào với Quốc Việt đây?

Bà lại mỉm cười. Mấy mươi năm trước bà cũng đã yêu một người đàn ông. Yêu một cách say đắm rồi lấy người đó làm chồng. Nhưng số mệnh đã cướp mất đi người đó. Bà sống vậy suốt đời và nuôi những đứa con thân yêu nhất của mình.

Giờ đây, sau mấy mươi năm, bà ngồi nói chuyện với con mình về tình yêu. Chẳng phải đó là một điều tuyệt vời sao? Bà thử đặt mình vào vị trí của Dạ Lan xem, bà sẽ giải quyết ra sao đây?

Cuối cùng, bà bảo:

- Hôm trước con đã nói những gì với Quốc Việt vậy, Dạ Lan?

Dạ Lan nhún mày, vầng trán thanh thanh chưa mang một vết nhăn nào trên đó cô nói:

- Con bảo là cho con một thời gian. Quốc Việt bảo khi nào con vào Sài Gòn nói chuyện đó cũng không muộn.

Bà Mẫn gật đầu hài lòng:

- Vậy là tốt rồi. Mẹ cũng nghĩ như con vậy. Con vào Sài Gòn, con và Quốc Việt gặp nhau, gần gũi con hiểu Quốc Việt hơn, và đến lúc đó con sẽ hiểu chính trái tim của con hơn. Rồi con sẽ biết mình phải trả lời sao với Việt. Chỉ một điều con cần phải nhớ. Hãy thành thật với người, có nghĩa là mình đã thành thật với chính mình.

Dạ Lan gật đầu. Bà Mẫn trở lên nhà trên, chỉ còn lại Dạ Lan một mình trong nhà bếp. Cô bé lại lẳng lặng suy nghĩ.

Mình thử hỏi trái tim mình, mình có yêu Quốc Việt hay không? Nhưng trái tim im lặng không lên tiếng. Dù biết rằng mình rất thân thiện với Quốc Việt. Trong lòng cô, Quốc Việt có một vị trí như Minh Huy vậy như thế xấu hay tốt?

Đó đã là sự thân thiện, tình thương mến có gì khác so với tình yêu chẳng? Cô không biết những tình cảm, thuộc về tình yêu thế nào để biết được tình cảm cô dành cho Quốc Việt gọi là tình cảm gì?

Mẹ bảo sao nhỉ - Khi trái tim mình rung lên - Đúng là một câu nói trêu tượng. Thế nào được gọi là rung lên nhỉ?

Thôi, mình không đặt câu hỏi rồi tự trả lời câu hỏi của mình nữa. Mình phải để tâm vào cái việc bếp núc này thôi.

Huy từ ngoài đi vào cất tiếng hỏi:

- Đang làm bữa gì đó nhỏ?

Giật bắn người. Dạ Lan sững sờ nói:

- Anh này, anh từ đâu xuất hiện làm em hết cả hồn.

Minh Huy nhìn soi mói vào mắt Dạ Lan rồi hỏi:

- Có chuyện gì mà em suy tư đến nỗi anh đến đây cả buổi trời rồi mà em không hay biết vậy?

Mình cũng thật vô lý, tại ai đâu mình lại nổi cáu với anh Huy. Anh ấy có lỗi gì đâu?

Dạ Lan xếp đồ đạc trong bếp gọn gàng lại rồi cười nhẹ nói:

- Anh lúc nào cũng vậy luôn nói chuyện trên trời dưới đất. Một chút xíu lại nói cả buổi trời. Đúng là đại ngôn.

Minh Huy cười nhìn Dạ Lan, rồi xuống giọng:

- Nhưng chắc đó không phải là điều em đang suy nghĩ phải không? Thăng Quốc Việt này phải sung sướng lắm khi biết ở Đà Lạt có một người đang nghĩ nhiều về hắn không thôi.

Gương mặt Dạ Lan chợt đỏ bừng lên, cô bé hét lên:

- Ai cho phép anh ghẹo em thế hả?

Minh Huy lè lưỡi:

- Em làm như em là nàng công chúa vậy, mà bây giờ công chúa vẫn cứ bị trêu chọc thôi. Nhưng thôi, em cứ ở đó với những suy nghĩ của em cô bé ạ. Anh đi đây.

Anh huyết sáo vang vang, trước sự tức tối của Dạ Lan. Cô bé hậm hực nhìn theo rồi lầm bầm. Đúng là những ý nghĩ chết tiệt. Thật đáng ghét.

Dạ Lan không ngừng tay dọn dẹp trong kho đồ cũ của gia đình. Dạ Lan muốn dọn dẹp mọi thứ trước khi cô trở vào Sài Gòn.

Đây là chiếc bị bằng da đã cũ mềm nhưng vẫn còn chắc. Thuở nhỏ, Dạ Lan đã thay mẹ cho đồ vào đó mỗi lúc đi xa.

Còn đây nữa, một chiếc tủ đã cũ được mẹ thay bằng một chiếc tủ mới hơn. Còn đây, một chiếc bằng rương bằng gỗ mà mẹ đã từng chứa cả một gia tài của mình.

Dạ Lan mở ra, cả một đống sách đã cũ Dạ Lan cầm lên một quyển tiểu thuyết - Người giàu cũng khóc. Câu chuyện thật buồn, rồi cô cầm lên quyển chuyện cổ tích của Andécxen - Dạ Lan nhắm mắt lại khi nhớ đến ngày xưa mình đã nằm mơ hồi hộp đi theo bước chân chàng hoàng tử đẹp trai đi săn trong rừng và gặp được nàng công chúa ở lâu đài bị giắc ngủ chìm vào lãng quên.

Rồi Dạ Lan chợt giật mình tỉnh giấc, thì ra đó là mơ khi cô đọc quá nhiều những nhân vật trong chuyện cổ tích đến đêm về phải nằm mơ như thế.

Dạ Lan lấy một quyển sổ bìa đã cũ, thật cũ, lật ra. Những trang giấy đã ố vàng, vì thời gian, những dòng chữ đều đặn.

Dạ Lan lật lại từ đầu. Những chữ đầu tiên đập vào mắt Dạ Lan “Nhật ký cho con gái”.

Cô bé tò mò đọc những ngày tháng đã xa.

Ngày... tháng... năm....

Những cuộc chiến... chiến tranh thật khốc liệt con gái ạ. Con vẫn khóc thét từng cơn để tìm bầu sữa ngọt của mẹ, điều mà mẹ không thể có được để cho con. Mẹ tìm sữa cho vào cái bình đã cũ. Con đã mất như đã khát sữa từ lâu lắm rồi. Con gái ơi, chiến tranh là sự bất hạnh cho người già, phụ nữ và những đứa bé như con đây...

Dạ Lan lại lật tiếp những trang giấy kế tiếp:

Ngày... tháng... năm...

Con gái ơi, cuối cùng rồi con cũng chấp nhận mẹ. Con không còn khóc thét lên từng cơn nữa. Con đã ngủ thật yên dù lâu lâu trong giấc ngủ vẫn còn hiện ra những cái mếu máo - Mẹ không hiểu ở đây có an toàn cho con không? Dòng người chạy loạn vẫn tiếp tục chạy ngang qua đây - Mẹ không biết họ đi đến đâu và không biết những gì xảy ra tàn khốc nữa có chứa cho họ sống sót. Mẹ không biết trong đó những người thân của con đi về đâu Nhưng tiếng đạn bom, những tiếng khóc tiếng la hét con, mất vợ, mất chồng, cha mẹ làm mẹ thấy đau lòng như ứa máu. Ôi, con gái ơi, tại sao con sinh ra trong những ngày chiến sự thế này?

Ngày - tháng - năm -

Con đã, biết nở nụ cười đầu tiên, đôi mắt con đen nhánh, sáng long lanh. Thế là con đã tìm được niềm vui của con rồi. Niềm đau đã đi qua trong đời đứa trẻ như con sẽ bị thời gian xóa nhòa hết, chẳng để lại chút gì đâu con gái yêu của mẹ ạ. Bây giờ con sẽ là con của mẹ, chính thức là con gái của mẹ rồi. Mẹ sẽ giữ lại cho con những di vật cũ - Biết đâu ngày mai này trong đời con...

Những dòng chữ bị bỏ dở nửa chừng bởi những dấu chấm nhỏ làm cho Dạ Lan phải nhíu mày lại. “Bây giờ con là con của mẹ rồi”. Mẹ này nói cái gì lạ vậy? Chẳng lẽ trước đó...

Nhưng Dạ Lan lại xua đi ý nghĩ vừa thoáng qua và cô bé mỉm cười vì những ý nghĩ kỳ lạ của mình. Rồi Dạ Lan lại lật trang khác cầm cúi đọc.

Ngày... tháng... năm...

Thế là con cất tiếng gọi mẹ. Lòng mẹ sung sướng vô cùng, thế mà mẹ vẫn thấy thương cảm cho ai đó. Mẹ sẽ bỏ nơi này để vào Đà Lạt, sống ở nơi đông đúc sẽ tốt cho con hơn con gái yêu của mẹ. Dù mẹ không hề nghĩ rằng con là con của ta mãi mãi.

Dạ Lan mỉm cười:

Có lẽ mẹ đang nghĩ đến ngày mình đi lấy chồng. Nhưng mẹ biết không, dù lấy chồng, con cũng mãi mãi là con của mẹ mà thôi!

Dạ Lan lại đọc tiếp, những bước đi chập chững đầu tiên, những trò nghịch ngợm của hai anh em. Những giọt nước mắt cùng với nụ cười. Tất cả đều được ghi lại một cách đều đặn, kiên nhẫn vô cùng.

Ngày... tháng... năm...

Thế là cuộc chiến đã kết thúc. Mọi thử thách nhẹ nhõm - Thế là đã hòa bình, từ nay không còn sợ hãi nữa, lo lắng nữa rồi. Từ đây chấm dứt chết chóc và súng đạn chiến tranh - Hoàn toàn không còn nữa - Không còn cảnh mất con, vợ

xa chồng, không còn con trẻ lạc mẹ xa cha. Mọi người lại được đoàn tụ hạnh phúc. Nhưng chiến tranh đã để lại nhiều thứ quá đau lòng, vẫn có những người mãi mãi không trở về, dù có người mỗi mắt mong chờ vẫn có người lưu lạc nơi nào đó chẳng thể tìm được gia đình của mình. Thế là vẫn có những người cứ đau, đau mãi không thôi...

Dạ Lan thở dài, chiến tranh đã đi qua cuộc đời cô bé khi cô bé còn rất nhỏ, chưa hề biết nhận thức được gì. Tuổi thơ hồn nhiên vô tư chẳng bị nỗi đau chiến tranh ám ảnh dù chiến tranh cũng chẳng chừa những đứa trẻ như cô.

Ngày... tháng... năm...

Mẹ dành dụm mãi trong thời gian ba năm mới mua được một chiếc radio nhỏ, bởi vì thời gian sau chiến tranh cuộc sống của gia đình mình vẫn còn vất vả khôn lường - Mẹ đã buôn bán tảo tần, để kiếm miếng ăn cho các con, chẳng còn thì giờ để lo cho như trước nữa, con gái ạ. Nhưng cũng may mắn con là đứa con thông minh sáng dạ và độc lập. Con hay ăn hiếp Minh Huy, còn trái lại Minh Huy thì luôn luôn lại chiều em gái mình.

Mỗi đêm khi đi ngủ, mẹ thường lắng nghe đài phát thanh lời nhắn tin tìm người thân và mẹ càng thấy đau lòng xót xa. Những lời khoắc khoải mẹ cảm nhận được và mẹ như thấy một người mẹ, ngồi im lặng bên đài thông tin để tìm kiếm một tin tức vọng lại từ đứa con lạc mẹ của mình một cách vô vọng. Ôi, những nỗi đau kéo dài suốt một kiếp người con gái yêu của mẹ ạ.

- Dạ Lan ơi!

Nghe tiếng Minh Huy gọi, Dạ Lan vội đặt quyển nhật ký lại chỗ cũ rồi mới lên tiếng:

- Em đây nè, em ở trong kho tàng đồ cũ đây nè.

Minh Huy bước vào, không biết trên gương mặt Dạ Lan có thay đổi gì hay không mà Minh Huy hỏi:

- Có chuyện gì mà trông mặt em buồn quá vậy?

Dạ Lan lắc đầu chỉ những đồng đồ đã cũ nói:

- Em ngồi đây rồi nhớ lại quá khứ của anh em mình.

Minh Huy cũng đưa mắt nhìn những đồ vật mà chúng đã gắn liền với tuổi thơ của anh, gật đầu Huy nói:

- Ủ, ở đây cũng dễ nhớ về quá khứ lắm chứ. Nhưng bỗng dưng bữa nay em chui vào đây, vào cái kho đồ cũ rích này làm chi?

Dạ Lan cười, đúng là chẳng thể nào giải thích cho rõ ràng. Tuy vậy, những dòng nhật ký của mẹ như bám lấy đầu óc Dạ Lan.

Cô bé nhìn anh nói:

- Anh Minh Huy ơi, ngày xưa chắc mẹ học cao lắm anh hả?

Minh Huy gật đầu:

- Đúng vậy. Con gái trường văn khoa mà em.

Dạ Lan ngó anh thắc mắc, sao cô không biết điều này! Hèn gì những dòng chữ thật khúc chiết, diễn tả một nỗi buồn của cả một giai đoạn dài.

Huy chợt hỏi:

- Sao hôm nay bỗng dưng em hỏi vậy hả?

Dạ Lan đưa ngón tay lên môi nói:

- Anh biết không, hồi nãy em đọc lên nhật ký cũ của mẹ.

Huy trợn mắt nói:

- Ê nhỏ, như thế là phạm tội rồi đó nghe.

Dạ Lan gật đầu:

- Em biết rồi, anh đừng méc mẹ nhé. À chuyện gì mà anh gọi em vậy?

huy cười nói:

- Đương nhiên là có chuyện. Quốc Việt vừa ra Đà Lạt. Em và anh ra đón hân ngay đi.

Dạ Lan há hốc mồm mà không tìm được một lời nói nào với Minh Huy.

Dạ Lan đứng khoanh tay tựa lưng vào bức tường chờ đợi. Hồi ức cô bé nhớ lại lần đến Sài Gòn đầu tiên trong một chiều mưa mùa hạ.

Hôm ấy Quốc Việt đã đón Dạ Lan. Còn hôm nay ở Đà Lạt đúng là những ngày đẹp nhất, mùa thu với nắng vàng và gió mát hây hây, trong trời nhẹ nhàng.

Dạ Lan cũng ra sân ga để đón Quốc Việt - Ôi những sân ga đưa đón.

Huy chột lên tiếng hỏi em:

- Dạ Lan, em có biết vì sao mà Quốc Việt ra Đà Lạt không?

Có lẽ Việt nhớ cô. “Anh nhớ em lắm, Dạ Lan ơi” Đó là lời nói của Việt lúc gọi điện cho cô, như mãi vẫn còn vang vọng bên tai cô, tuy vậy, Dạ Lan lắc đầu khỏa lấp nói:

- Anh này hỏi lạ, làm sao em biết được.

Minh Huy nháy mắt, cái nháy mắt như muốn nói - Anh mày biết cả rồi, cô nương ạ. Cô nương đang nói dối đấy.

Huy cười trêu chọc nói:

- Em nói là vậy, chứ anh biết em biết rõ là tại sao đấy - Nào, tại sao Quốc Việt ra Đà Lạt, hãy nói cho anh biết đi.

Lại thêm một lần lập lại. Dạ Lan đáp xuôi:

- Anh là bạn thân của Quốc Việt, mà còn không biết thì hỏi em làm chi chứ?

Minh Huy gật đầu:

- Đương nhiên là anh biết lý do vì sao hấn tìm đến đây. Nhưng anh tin rằng em cũng biết.

Dạ Lan vẫn khăng khăng giữ ý định của mình:

- Anh thừa biết là em không biết gì hết mà.

Lắc lư cái đầu của mình, Minh Huy cười hềnh hếch:

- Một cô gái thông minh như em mà nói điều đó với anh thì thật là vô lý. Nhưng thôi anh tha cho em đó, không nên ở đây lý sự thêm nữa, hãy nhanh lên, tàu tới rồi kìa.

Tiếng còi tàu hú thật dài khi vào đến sân ga, tiếng lăn bánh khi nghiêng trên đường ray và cả tiếng xình xịch, xình xịch rất đặc biệt của nó.

Con tàu chạy chậm lại rồi ngừng hẳn. Những dáng người lần lượt rời ra khỏi con tàu. Dạ Lan đứng im đưa mắt nhìn. Cuối cùng thì cô cũng phát hiện ra Quốc Việt. Nhưng Minh Huy đã reo lên:

- Ê, Quốc Việt. Tao ở đây này.

Rồi chẳng để tâm đến Dạ Lan, Minh Huy chạy nhanh đến đón Quốc Việt. Dạ Lan đi theo sau mà tình cảm trong lòng đang lẫn lộn vào nhau - Những ý nghĩ cứ lộn rồi lên ở trong đầu của cô bé.

Dạ Lan không biết mình phải tỏ ra thế nào với Quốc Việt. Những bước chân gằn lại. Cuối cùng cô bé chợt nhớ ra lời mẹ mình nói:

Con cứ bình tĩnh, cứ coi như đó là một người bạn đến thăm nhà mình vậy, con đóng vai là một người chủ thể thôi.

Dạ Lan hít một hơi thật mạnh để tìm lại sự can đảm vốn có của mình rồi bước tới phía Quốc Việt. Môi cô bé mỉm cười:

- Anh Quốc Việt, thế là cuối cùng anh cũng đến Đà Lạt, quê hương em. Anh đi tàu có mệt không vậy?

Đôi mắt Quốc Việt nheo lại như đôi màu. Anh nắm lấy tay của Dạ Lan vừa đưa ra bắt. Ánh mắt anh nói nhiều điều. Tuy vậy anh vẫn đáp:

- Đi Đà Lạt là một điều mơ ước của anh mà em. Anh đi tàu cũng không mệt lắm. Mẹ anh gọi lời thăm em và gia đình. Rất vui vì em đã ra đón anh.

Dạ Lan chỉ cười nhẹ. Quốc Việt hỏi Minh Huy:

- Mẹ nói thế nào khi biết tin mình ra Đà Lạt hả Minh Huy?

Huy liếc mắt nhìn Dạ Lan nhưng cô bé đang bận nhìn đi đâu đó. Thực chất là bây giờ Dạ Lan muốn chứng tỏ cho họ biết là, cô chẳng để tâm.

Minh Huy đáp lời bạn:

- Mẹ hỏi về cậu nhiều lắm. Cậu cũng biết đó, con gái cưng của mẹ mà. Mẹ rất mong gặp cậu đấy, Quốc Việt.

Việt căn môi, anh biết mình cần phải nói chuyện với mẹ cô bé thôi. Nhưng giờ đây anh thấy mình sợ sệt, chẳng ngờ là mình có thể sợ như thế.

Việt hỏi Huy:

- Dạ Lan có nói gì không?

Ghé tai Minh Huy, Quốc Việt hỏi rất nhỏ. Minh Huy cười lắc đầu:

- Nhỏ đó thì miễn bàn đi.

Nhìn lơ lảo một chút rồi Dạ Lan đành quay lại nói chuyện với Quốc Việt, cô sợ rằng sẽ làm phiền lòng anh. Cô hỏi:

- Ở Sài Gòn anh Việt ra đây có tin tức gì đặc biệt không vậy?

Quốc Việt gật đầu:

- Có chứ Dạ Lan, rất nhiều tin đặc biệt, nhưng anh sẽ nói tin mà em quan tâm nhiều nhất. Em đồng ý không?

Cô vội hỏi:

- Tin gì mà anh làm ra vẻ quan trọng quá vậy?

Kề tai cô, anh nói nhỏ:

- Em đậu đại học rồi.

Dạ Lan nhảy cẫng lên và cô bé ôm lấy cổ Minh Huy. Còn Huy thì xoay nhỏ em gái một vòng rồi nói:

- Em tuyệt vời quá Dạ Lan ơi. Hôm nay nhất định mẹ sẽ khao một bữa ra trò đấy nhé.

Khi được Minh Huy đặt xuống đất, Quốc Việt chìa tay về phía Dạ Lan nói:

- Chúc mừng em, Dạ Lan. Thật là tuyệt vời khi đánh thắng ngay lần đầu tiên chứ hả?

Dạ Lan gật đầu, cô bé quên mất những lý do khiến Quốc Việt đến đây. Cô bé sung sướng khi được báo tin này.

Khi cả ba đã ngồi yên vị trên taxi. Minh Huy mới nhìn rõ gương mặt như thoát tục của Dạ Lan:

- Quốc Việt cậu có thấy nhỏ Dạ Lan lúc này giống hệt như người của cõi tiên không vậy?

Quốc Việt nhìn cô bé cười tươi. Từ Sài Gòn ra đây anh chỉ mong được gặp cô bé một chút. Một chút thôi để thỏa lòng nhớ nhung mà mỗi ngày mỗi đêm anh luôn nhớ đến chập chờn chập chờn trong giấc ngủ.

Dạ Lan có một vầng trán thanh thanh như được vuốt bằng thạch cao. Cái miệng có một nụ cười rất đặc biệt và hay lý sự chẳng thua kém ai dù đôi lúc chỉ là lý sự của con nít. Mái tóc thề lúc nào cũng lơ lơ như rủ mây về ngủ trên mái tóc ấy.

Giờ đây, ngồi bên cô bé anh lại ước muốn một điều khác, mãnh liệt hơn. Đường như nhìn thôi thì chưa đủ. Nhưng Việt biết mọi việc còn rất mới mẻ, chưa thể nói được. Cần phải kiên nhẫn hơn.

Anh đã tự hỏi mình cả ngàn lần rằng tại sao chỉ có một cô bé con kia lại có thể mất hồn anh

Dạ Lan trở Đà Lạt, mang luôn trái tim anh về xứ Đà Lạt. Còn xác anh ở Sài Gòn ngơ ngơ ngẩn ngẩn làm sao ấy. Anh biết mình phải tìm về phần hồn của mình thôi.

Dạ Lan có nhớ anh chút nào không? Điều đó thì anh không hề biết cô bé cũng thâm trầm như xứ sở của cô vậy.

Giờ đây ngồi bên anh đôi mắt cô bé vẫn sâu thẳm những chẳng cho anh một chút thông tin nào.

- Dạ Lan nè, em về Đà Lạt có thấy vui nhiều không?

Dạ Lan gật đầu. Minh Huy liền đáp:

- Trời ơi, cậu mà thấy nhỏ với đám bạn ma quỷ của nhỏ thì chỉ có nước kêu trời thôi. Không ngày nào không la hét, cười đùa

Mấy cây ăn trái trồng vừa nhà đã trụi hết trái, chúng nó buồn rầu xin tha mạng thế mà mấy cô nương chẳng màng đến. Tao ước gì về Đà Lạt một mình để nghỉ ngơi thì hay biết mấy.

Dạ Lan đánh mạnh vào vai anh Minh Huy, cô phụng phịu:

- Anh đúng là chúa đồ oan, chuyện gì qua cái miệng của anh cũng trở thành chuyện đại quan trọng cả. Không có đứa em gái này hả, anh đã chết rục xương vì buồn rồi.

Quốc Việt thấy lòng vui vui làm sao, vẫn những trận cãi vã triền miên của hai anh em họ. Chỉ khi nào nhỏ em gái của Huy không chịu nổi sự trêu chọc nữa sẽ đổi tông. Lúc đó, thằng anh to đầu Minh Huy sẽ xuống nước để em gái bỏ qua cho mọi việc.

Chỉ những điều rất bình thường, quá đời bình thường, vậy mà khi xa khiến anh nhớ làm sao.

Việt liếc nhìn Dạ Lan, cô bé đang phụng phịu và anh trai đành phải nhường. Việt ước sao mình mãi mãi có cô bé đừng bao giờ lìa xa.

PHẦN 6

Từ Sài Gòn đi ra Đà Lạt, dù Quốc Việt đã dặn lòng hãy bình tĩnh, anh đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ, vậy mà vẫn cứ sợ. Trái tim anh như nhảy lò tô trong lòng ngực.

Việt kéo sửa lại cổ áo đã khá chỉnh tề và mỉm một nụ cười đầy ngượng nghịu, chỉ thoáng nhìn thiên hạ đã biết ngay việc anh phải làm.

Minh Huy nói nhỏ:

- Thằng quỷ ạ, mày đi gặp mẹ tao chứ đi đâu mà mày căng thẳng dữ thế? May mà có tao ở đây, nếu không tao tin rằng mày sẽ bị ngất xỉu mà chết. Thấy mày thế này, tao thấy dị ứng quá, chắc có lẽ tao không dám yêu cô nào quá.

Nghe Minh Huy nói thế, Quốc Việt thấy mình buồn cười nhưng không làm sao để tìm được sự bình tĩnh nữa.

Dạ Lan thì trốn biệt dưới bếp, không biết cô bé có tưởng tượng được cảnh này không?

Minh Huy lại hỏi:

- Mày thằng quỷ, mày đừng có sợ đến mức run tay run chân đến như thế. Mày có thấy nhỏ Dạ Lan lúc đến gặp mẹ mày không? Nhỏ tính như ruồi, mày tề lăm chẳng bằng một góc của nó.

Quốc Việt nhớ lại lần gặp đầu tiên giữa Dạ Lan với mẹ anh. Đường như cô chẳng chịu một áp lực nào cả.

Quốc Việt lắc đầu:

- Không thể so sánh vậy được. Ngày gặp mẹ tao, Dạ Lan có biết gì đâu, như đến nhà một người anh trai thì có gì phải lo lắng chứ.

Minh Huy gật gật đầu:

- Vấn đề là chỗ ở đó đó, thì mà cứ coi đây là mẹ của thằng bạn của mà thì mọi việc sẽ ổn cả thôi. Bỏ quên đứa em gái của Huy đi.

Quốc Việt lắc đầu, Huy không ở vào hoàn cảnh của mình nên nói vậy, Huy không cảm nhận được, làm sao mà quên khi mục đích đó là cao nhất, quan trọng nhất trong chuyến đi Đà Lạt này.

Mồ hôi đổ ra trong đôi bàn tay của Việt đến nỗi anh cứ tưởng nó đang nhỏ giọt xuống đất.

Anh lấy khăn tay và lau thật khô khi bàn tay mình. Tiếng nói của bà mẹ Huy vang lên làm Việt giật nảy mình.

- Minh Huy, bạn con đâu rồi?

Minh Huy lẹ miệng:

- Dạ nó đây mẹ, để con bảo nó qua chào mẹ.

Nói xong Huy nắm tay Việt, giật mình anh thở dài - Thôi thì, cứ đập cửa xông vào liền như chẳng có chuyện gì là xong mọi chuyện.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi bước thẳng vào phòng khách nhà Huy.

Bên chiếc ghế tựa là một phụ nữ cũng thon mảnh, dường như đó là nét đặc trưng của phụ nữ ở Đà Lạt thì phải. Bà đẹp một nét đẹp không giống như Dạ Lan. Vừa thấy Quốc Việt bà đã mỉm cười:

- Đây là Quốc Việt, bạn con hả Minh Huy? Ngồi xuống đi con. Sao đi đường có mệt lắm không hả?

Nhìn thấy vẻ thân thiện của bà, Quốc Việt thấy eon lo sợ của mình biến đâu mất như một phép màu.

Anh cười đáp lời:

- Dạ, con cũng không mệt lắm đâu bác ạ. Bác cũng vừa ra chợ về ạ.

Bà gật đầu, mái tóc được bà chải cao thật gọn gàng, và búi lại sau gáy trông bà có vẻ rất quý phái.

- Bác vừa đi bán về, dạo này có Dạ Lan quản lý mọi chuyện, bác không tốn sức lắm. Còn bây giờ thì em nó bận học nhiều lắm.

Những câu chuyện thường tình của những con người mới gặp nhau. Thế mà Quốc Việt cũng biết rằng bà là một người kín đáo, đôn hậu nhưng lại vô cùng kỹ tính. Bà hỏi những điều rất cần thiết và vui vẻ pha trò để cho Việt không cảm thấy mình bị hạch hỏi:

- Vậy mẹ con có gặp Dạ Lan nhà bác rồi à?

Quốc Việt gật đầu:

- Dạ, đã gặp vài lần và mẹ con rất thích Dạ Lan. Chỉ vài hôm không gặp là mẹ con điện hoặc ghé thăm.

Bà Mẫn gật đầu cười nhẹ:

- Đây thật quả là một điều đặc biệt. Không biết Dạ Lan có dùng phép thuật gì không mà mẹ con lại thích nó như thế?

Minh Huy phì cười với mẹ, Quốc Việt cũng cười theo. Anh thấy ở bà nét đôn hậu thật rõ ràng:

- Quốc Việt à, Dạ Lan còn nhỏ dại lắm. Nó có biết gì đâu con. Một điều đơn giản nhất mà nó cũng không biết đến.

Bác không hề cấm con yêu Dạ Lan vì được con yêu thương, bác rất là an lòng.

Nhưng con hãy để thời gian cho Dạ Lan lớn hơn lên một chút. Tự nó, nó sẽ tìm ra một điều gì đó cho tương lai của mình. Hãy nhẹ nhàng và yêu thương nó vì nó rất dễ bị tổn thương, chính bác là mẹ nó mà bác cũng rất ý tứ về chuyện đó. Dạ Lan là một cô bé dễ vỡ. Khi đã vỡ thì không thể nối liền lại được nữa:

Đây là một người mẹ dõi theo từng bước đi của con gái mình. Bà hiểu con gái trong từng khía cạnh của cuộc sống. Bà thấy mình có trách nhiệm chuẩn bị mọi thứ cho đứa con gái của mình dù cho nó tự quyết định cuộc sống của mình. Một người mẹ như thế thì đứa con gái hẳn là một người tuyệt diệu.

Khi nghe bà Mẫn nói xong, Quốc Việt nhẹ gật đầu:

- Thưa bác cháu hiểu điều đó, con sẽ cố gắng để không làm bác buồn. bác lo lắng đâu.

Bà gật đầu rồi lên tiếng gọi:

- Nhỏ Dạ Lan đâu rồi hả, sao không thấy lên đây. Nhà này đâu có bắt con làm công việc khi có khách đâu con gái:

Nghe mẹ gọi, Dạ Lan liền thò đầu qua cửa rồi cô bé khẽ nép mình đến bên mẹ:

- Mẹ, con đây.

Bà cầm tay con gái vuốt ve:

- Quốc Việt vừa nói cho mẹ biết là con đậu đại học rồi. Như thế là giỏi lắm, mẹ sẽ thưởng cả hai anh em. Nhưng khi có Quốc Việt ở đây còn phải đối xử cho

ra dáng chủ nhân. Đà Lạt cũng có nhiều nơi để du ngoạn, con nhớ đưa Quốc Việt đi chơi nghen.

Minh Huy xiu mặt:

- Bộ con mẹ là con ghẻ hay sao mà mẹ không nói gì tới con hết vậy mẹ.

Bà Mẫn bật cười, chỉ mặt Minh Huy:

- Con đúng là con trai hư. Con là bạn của Quốc Việt, việc đó là trách nhiệm của con cần gì mẹ dặn dò cho mệt xác. Thôi, cho Dạ Lan nghỉ, còn Minh Huy với Quốc Việt hãy xuống bếp dọn chè lên đây.

Minh Huy đứng dậy rời khỏi bàn khiến Dạ Lan cười như nắc nẻ. Quốc Việt thầm cảm ơn người phụ nữ tinh tế tạo cho anh sự tự nhiên. Anh theo chân Minh Huy xuống bếp, anh kể tội mẹ mình:

Mẹ tao cưng chiều nhỏ Dạ Lan lắm. Trong nhà hễ Dạ Lan làm việc là tao cũng phải làm một việc, mẹ nói như thế mới được. Mà xui tận mạng mới yêu nhỏ em gái tao, có chuyện gì không vừa lòng là Dạ Lan bỏ mà chạy về với mẹ mà thôi.

Quốc Việt buồn cười khi nghe Minh Huy nói:

- Không đâu Quốc Việt, một người mẹ như thế, đứa con gái biết mình phải làm gì. Còn tao, tao sẽ biết cách đối xử với nhỏ em gái mày - Vì tao yêu Dạ Lan nhiều lắm mày biết không, Minh Huy.

- Những chén chè đã được múc ra chén, cả hai chỉ còn việc bung lên mà thôi. Khi mọi thứ đã được đặt lên bàn, bà Mẫn bảo:

- Ở Sài Gòn cũng có hột sen, nhưng nếu con để ý kỹ, nó sẽ có một hương vị khác hẳn. Ăn đi con, còn mẹ phải ăn nhiều mới được. Lâu lắm rồi mẹ mới được ăn chè Dạ Lan nấu đó nghen.

Dạ Lan liếc mẹ nói:

- Mẹ này!

Minh Huy cười ghẹo em gái. Quốc Việt nhấp nhấp vị chè. Thật ngọt nhưng lại thật thanh mát. Anh liếc nhìn ánh mắt của Dạ Lan và thấy mình đang uống luôn ánh mắt của cô bé thật đáng yêu này.

Minh Huy say sưa kể điều gì đó một cách hăng say với người yêu cũ mà đã quá lâu rồi nay mới gặp lại.

Quốc Việt chậm rãi bước trên lớp đá đã mòn qua bao năm, bao tháng qua bao lớp chân người.

Bên cạnh Việt là Dạ Lan, thật dễ thương với chiếc váy màu trắng cùng với chiếc áo lửng cùng màu. Một chiếc nón màu mỡ gà như tăng thêm vẻ dễ thương của cô bé. Cô bé nói cho anh nghe về nơi mà cả hai đang thường ngoạn.

- Đây là Dinh Vua Bảo Đại một ông vua cuối cùng thời vua chúa ở nước ta, Anh vào trong xem và anh sẽ thấy cuộc sống của vị vua thể hiện qua khung cảnh đồ vật Trong Dinh của Vua - Nhưng để có những gì hôm nay em và anh được nhìn thấy và thường ngoạn thì những lớp đi trước đã qua phải trả giá rất đắt. Còn một điều nữa, cuối cùng rồi vị vua ý cũng phải bỏ ngai vàng để lưu vong đi nơi khác để ẩn thân.

Cái giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng trầm bổng cũng dứt lời nói. Quốc Việt nhận thấy nếu bỏ quả lớp vỏ hay cái bọc bọc bình thì Dạ Lan sâu sắc hơn anh tưởng nhiều. Anh cũng thấy mình trở nên suy tư hơn trong thành phố này.

- Ủ, con người là thế đó Dạ Lan ạ. Họ muốn ngày sau mọi người phải nghiêng mình thán phục sự hùng mạnh, tài giỏi, giàu sang đầy quyền uy danh vọng. Họ nghĩ rằng họ phải có một cuộc sống khác sau khi chết đi. Họ đã chuẩn bị cho mình mọi thứ để đi về cuộc sống vĩnh hằng. Nhưng cũng khó có ai được như ý mình mong muốn cả.

Dạ Lan ngược nhìn những di ảnh của ông còn lưu lại nói với Việt.

- Sống, trị vì mà chỉ biết lo hưởng thụ lo đến ngày chết của mình thì còn thì giờ đâu mà lo cho đất nước tới nhân dân.

Quốc Việt bật cười vì ý nghĩ đó của Dạ Lan. Nhưng rồi anh dang tay ra nói:

- Em biết không, nếu những ông vua đều tiến bộ như mình ngày nay thì họ chẳng còn thứ gì cho chúng ta chiêm ngưỡng và thán phục kiến thức tài hoa của một lớp. Họ đã để lại cho đời sau rất nhiều cái thú vị phải không, Dạ Lan.

Dạ Lan ngẩn ra rồi những ý nghĩ đó của anh. Cô bé cười nói:

- Ủ nhỉ, mọi cái bất thường đã bao hàm một điều bình thường. Cái vô lý lại có một mặt khác có lý để tạo sự cân bằng.

: Đó cũng là một điều tuyệt vời phải không anh Việt?

Quốc Việt gật đầu, anh nhận thấy vẻ ngượng ngùng của cô bé khi đi bên cạnh anh dù cô bé rất kỹ - Việt cười vì điều đó.

Cũng một con người đó thôi, khi thay đổi mối quan hệ họ cũng thay đổi theo mà không thể giữ yên được. Dạ Lan có còn coi thường anh như Minh Huy không? Có lẽ là không đâu.

Dạ Lan nè, em có nhớ chuyện em hứa làm mai cho anh không?

Nụ cười trên môi Dạ Lan biến mất và gương mặt cô bé đã bùng đỏ:

- Anh đã nhắc một lần rồi còn gì. Hồi ấy em thật ngu ngốc mới hứa với anh như thế. Nếu như bây giờ, còn lâu...

Quốc Việt lại trêu Dạ Lan:

- Những em lỡ hứa rồi thì làm sao? Lẽ nào em rút lại lời hứa với anh sao, Dạ Lan?

- Dạ Lan ngúng nguẩy, cô bé không muốn nói về chuyện mà mấy hôm nay cô luôn cố né tránh. Nhưng tránh cho tới bao giờ đây.

- Anh muốn Dạ Lan phải làm gì đây?

Quốc Việt nhìn nét mặt của Dạ Lan. Anh biết mình nên dừng lại đúng lúc, không nên nhắc đến câu chuyện đó nữa.

- Thôi, anh xin lỗi Dạ Lan vậy. Lúc nào thuận tiện chúng ta sẽ nói đến. Còn bây giờ mình nên nói chuyện khác đi. Mấy hôm nay sao không thấy người bạn nào của em đến đây chơi hết vậy?

Dạ Lan che miệng cười khúc khích, Quốc Việt hỏi:

- Em cười cái gì vậy?

Cô nheo mắt hỏi:

- Anh quên rồi sao? Có hôm nào tụi nó không đến đây đâu. Có đứa còn đòi em làm mai ông anh đẹp trai cho nó nữa kìa.

Quốc Việt thật sự ngạc nhiên vì những gì Dạ Lan tiết lộ. Thì ra anh bị họ theo dõi mà anh không hề hay biết:

Anh vội hỏi về ngạc nhiên:

- Ủa, bạn em tới khi nào mà anh không thấy ai cả?

Đưa một ngón tay lên môi. Dạ Lan nghiêng đầu một cái ra dấu một cử chỉ làm anh muốn ôm siết cổ vào lòng:

- Đó là điều bí mật.

Anh gật đầu đồng ý, rồi hỏi tiếp:

- Bạn em đòi làm mai rồi em nói sao?

Lại tiếng cười khúc khích của cô bé Dạ Lan hóm hỉnh:

- Em xua tay bảo rằng. Đừng xúi dại cho Dạ Lan, một trong cái bốn ngu của cuộc đời đấy bạn ạ. Đứa nào ưng ý cứ tới trước mặt đảng hoàng nói. Cứ bày tỏ tình cảm, là tôi đã yêu anh rồi, yêu nhiều lắm. Nghe em nói thế tội nó le lưỡi, lắc đầu. Thôi, không dám, không dám đâu.

Quốc Việt thấy xô bé đã tìm lại chút niềm vui hồn nhiên của mình mà mấy hôm nay cô bé đánh mất.

- Em về Đà Lạt có thấy hạnh phúc hơn không?

Không cần suy nghĩ, Dạ Lan gật đầu ngay:

- Đương nhiên là hạnh phúc hơn ở đây có mẹ, có Minh Huy có cả bạn bè và những gì thân thuộc nhất.

Quốc Việt nhướn mắt:

- Nhưng không có anh.

Dạ Lan ghé mặt qua vành mũi nhìn Quốc Việt rồi đáp:

- Anh ở bên em đó thôi.

Đang bước đi chợt Quốc Việt dừng chân lại. Anh muốn nghe tiếp nhưng cô bé đã quay lại với đóa hoa hồng mất rồi.

Quốc Việt, anh xem đóa hoa này đẹp không? Quốc Việt cũng nhìn đóa hồng, phải công nhận đó là một đóa hoa đẹp. Người ta nói có một nghệ nhân đã lai tạo để có được màu hoa đặc biệt này. Anh nói:

Nhưng em không biết, tất cả những gì đẹp, rực rỡ đều ẩn chứa những điều nguy hiểm.

Dạ Lan nhúu mày vì cái ý nghĩ bi quan đó. Quốc Việt hỏi lại:

- Em thấy không đúng sao? Chẳng hạn như đóa hồng kia chỉ cần em vô ý bàn tay em sẽ bị chảy máu. Cả em nữa, một cô gái xinh đẹp, chỉ cần anh vô ý anh sẽ bị điên đảo sóng mắt của em. Nhưng người đàn bà đẹp đều đáng sợ gấp nhiều lần những người bình thường, còn những cô gái vừa đẹp, vừa thông minh thì còn khủng khiếp hơn.

Dạ Lan nhướn mắt nhìn Quốc Việt, rồi nói:

- Cũng may em không phải là một cô gái đẹp.

Quốc Việt lắc đầu:

- Anh đang thấy điều ngược lại, em là một cô gái rất đẹp, và còn thông minh nữa. Thế là em đủ sức để xoay người đàn ông trên ngón tay của em.

Lần đầu tiên, Dạ Lan nghe những điều này. Có lẽ đây là những điều nói đùa chẳng. Xoay người đàn ông trên ngón tay. Điều này phải về hỏi mẹ hay hơn.

Quốc Việt, em chẳng muốn điều đó. Em chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường. Sống thật với con người của mình, chỉ vậy thôi.

Quốc Việt cùng Dạ Lan bước trên những phiêu đá mà người ta đã tốn bao công sức để đem về đây. Anh ước gì Dạ Lan suốt đời đi bên cạnh cuộc đời anh và hòa vào cuộc sống của anh.

- Chừng nào anh trở về Sài Gòn?

Quốc Việt nhìn Dạ Lan một lúc mới đáp:

- Khi nào em vào đây thì anh mới về.

Lại thế này nữa, thật lạ lùng khi có một người đàn ông phụ thuộc vào mình. Vì một điều gì đó cô bé ngược lên nhìn trời, trời mùa thu ở Đà Lạt xanh thật xanh - Thật đẹp làm xao xuyến lòng người. Nhất là với những kẻ đang yêu.

Đà Lạt về chiều màu nắng nhạt dần hiu hắt, sương mù rơi rơi nhẹ, trong cảnh đẹp vương buồn dưới bầu trời dần chuyển màu xám.

Chiều nay Dạ Lan diện cho mình bộ y phục màu hồng nhạt, đó cũng là màu mà Dạ Lan thích nhất, với nước da trắng hồng cô bé giống y như thiếu nữ trong

tranh vẽ. Dạ Lan kéo lại cổ chiếc áo khoác để che bớt cái lạnh của sương rơi rơi. Bọn họ đi chậm chậm trên đường xuyên qua hàng thông rũ lá đang chờ cơn gió tới để thi nhau reo réo rít.

Nét đẹp lộng lẫy của Đà Lạt thật nên thơ, thật êm đềm, thật tình tứ cho những đôi tình nhân yêu nhau.

Nhìn nét đẹp thiên nhiên, nhìn cô bé xinh xinh Dạ Lan, Quốc Việt chợt hiểu tại sao mình yêu cô bé này đến thế.

- Này, sao hai người cứ đứng im thin thít vậy hả? Tại sao không nói gì hết vậy?

Quốc Việt quay lại nhìn Vân Hà cười nói:

- Vân Hà nói chuyện với Minh Huy, sao lại để cho anh ta lấn sang lãnh thổ ở đây vậy hả?

Vân Hà cười mỉm, nụ cười kín đáo rất quen thuộc của người Đà Lạt:

- Anh đang nói Vân Hà dở hơi đó phải không?

Lần này thì Quốc Việt cười phá lên, anh thấy con trai như mình thật ngu ngơ giữa hai đôi mắt:

- Anh không dám ám chỉ điều đó, đơn giản là trách Vân Hà sao lại để cho Minh Huy xâm lược sang lãnh thổ người khác mà thôi.

Nhưng Vân Hà vẫn giữ nụ cười của mình rồi nói vu vơ:

- Dù anh Việt có ý nghĩ đó thì Vân Hà cũng không trách đâu. Làm sao mà trách được khi đã có một lần, mình vụng về để họ lang thang tới một miền đất lạ

Dạ Lan đứng cạnh Quốc Việt, đôi môi cô bé, chỉ thoáng nở một nụ cười khó hiểu. Cô tự hỏi - Tại sao Vân Hà lại yêu Minh Huy đến như thế? Còn cô dù cố gắng, tình cảm trong cô vẫn không thể nào vượt qua ranh giới tình anh em được. Hay cô không thể phân biệt được tình cảm của mình. Đã có lần mẹ cô nói, điều đó cũng chẳng có gì lạ đối với con. Trước tiên, con đã coi Quốc Việt như Minh Huy mà. Còn một điều, người phụ nữ đến với người con trai bằng sự kính phục, nể trọng, sau đó mới tính đến độ rung của trái tim.

Có phải vì thế mà ta vẫn cứ có cảm giác của một đứa em gái bên người anh trai của mình. Rồi thời gian đi qua, rồi mọi thứ sẽ thay đổi đúng vậy hay không?

Dạ Lan đến bây chừ vẫn còn giận Vân Hà đó.

Có lẽ Dạ Lan chẳng để tâm tới, những điều Vân Hà nói thì phải. Cô bé vẫn đôi mắt nhìn về phía hầy thông cao vút, vầng trán thanh thanh lại đang suy nghĩ điều gì đó.

Quốc Việt không hiểu điều gì khiến cho Dạ Lan suy nghĩ. Trong vầng trán cau lại đó có chút gì mang hình dáng của anh không?

- Dạ Lan!

Quốc Việt nhẹ lay bờ vai cô, làm cô bé giật mình quay lại. Đôi mắt như muốn hỏi cô điều gì?

Quốc Việt nhìn cô cười nói:

- Vân Hà nói rằng, đến bây giờ em vẫn còn giận, em nghe không?

Dạ Lan vội xua tay rồi rít:

- Không có đâu, có chuyện gì đâu mà em phải giận chị ấy đâu. Em lớn rồi, em hiểu điều đó mà.

- Em gái ơi, có phải vì Quốc Việt mà em thấy mình lớn lên, mình trưởng thành hơn. Em cho rằng cái tính ích kỷ tình cảm đó của Vân Hà là có thể tha thứ. Quốc Việt có thể thay đổi những ý nghĩ của em được chẳng? Nhanh thế! Vậy mà suốt những ngày tháng dài bên em, anh không thể nào thay thế hay em làm thay đổi những ý nghĩ mà em đã có. Thì ra khi người ta yêu, họ có thể cảm hóa được nhau.

Em là em gái anh, anh rất lo lắng cho em. Anh sợ em sẽ không may mắn trong cuộc đời. Có lẽ vì vậy mà anh rất yên lòng khi Quốc Việt nói yêu em. Nhưng anh tự hỏi mình tại sao anh lại có cảm giác buồn kỳ lạ, như Quốc Việt lại cướp mất em của anh....Anh thấy mình trách cứ Quốc Việt nữa, dù anh biết đó là điều thật buồn cười, phải không em? Anh không hề biết có một một người anh trai nào có cảm giác như anh vậy hay không?

Cũng trên một ngọn đồi, bốn người chẳng có người nào cùng chung một ý nghĩ. Họ đang đuổi theo những suy tư khác nhau.

Quốc Việt gọi Dạ Lan:

- Dạ Lan này, mẹ anh kể rằng, hồi đó nhà anh cũng sống ở Đà Lạt này. Mẹ thích những hàng thông trên đồi reo vi vu trong gió mỗi sớm, mỗi chiều. Mẹ bảo đáng em mảnh mai như liễu rủ xuống bờ Xuân Hương vậy đó.

Vân Hà che miệng cười rồi nháy mắt bảo:

- Anh Quốc Việt khéo khen người yêu của anh ghê vậy.

Quốc Việt xua tay:

- Không, không, tôi chỉ nói lên sự thật thôi mà.

Có đúng là Dạ Lan này là người yêu của Việt không nhỉ? Trước mắt mọi người là đúng như thế vì Việt đã xin phép mẹ cho anh tìm hiểu cô. Nhưng còn Dạ Lan không hiểu sao cô vẫn cứ ngần ngại. Sự ngại ngần làm cho cô khó xử. Cô tự hỏi nhiều lần lòng mình, tại sao cô không thấy sự thân mật với Việt như trước kia nữa.

Dạ Lan quay lại nói với Việt:

- Anh biết không, buổi chiều em và mấy đứa bạn ra đây ngắm bờ Hồ Xuân Hương, ngắm những hàng thông cao vút xa tắp và có những cảm giác thật thoải mái. Còn mấy đứa con trai thì ngắm người đi trên phố cùng những cô gái với tà áo dài chiều đi học về. Em ở đây mà cũng cảm nhận được những điều gần như anh, huống chi anh là khách lạ đến đây du lịch.

Quốc Việt nhìn những sợi khói lam chiều băng lăng trên những mái nhà, quện lẳng nhau, nhẹ như những làn sương ban chiều, rồi cũng như sương chúng phủ mờ, giấu tất cả những nét mờ ảo của mình. Anh gật đầu:

- Anh mong một ngày rất gần anh không còn là khách lạ.

Minh Huy mỉm cười nhìn xa xôi. Còn Dạ Lan thì hơi cúi đầu. Tiếng ai đó vang vang khúc ca về Đà Lạt hoàng hôn làm cho Dạ Lan chợt thấy mình lằng lằng trong một cảm giác nhẹ nhàng.

Cô bé cũng có ý nghĩ dường như mình đang tan vào trong đó. Trong cái mênh mông của bài hát.

- Lắng nghe chiều xuống thành phố mộng mơ...

- Hay quá Minh Huy, có lẽ đây là một điều đặc biệt của xứ Đà Lạt!

Nghe Quốc Việt hỏi, Minh Huy gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng tao biết mày không hề nghĩ về bài hát, mà đang nghĩ về một điều khác, đúng không?

Liếc sang Dạ Lan, Quốc Việt muốn cười, Minh Huy lại trầm nghĩ. Đúng là Quốc Việt rất yêu Dạ Lan - Anh cầu mong cho tình yêu Việt và Dạ Lan luôn luôn vững bền theo năm tháng.

Nếu một ngày nào đó, tình yêu bay đi không còn, anh sẽ đau lòng cho Dạ Lan nhiều lắm. Dạ Lan ơi, em có biết là anh luôn mong muốn giữ em bên mình, để có thể che chở cho em. Nhưng anh biết đó là điều không thể được. Đã đến lúc em gái anh phải rời xa anh trai, rời xa mẹ để cần có một người đàn ông khác, giả sử như Quốc Việt.

Hoàng hôn đã về, Dạ Lan quay lưng nói:

- Thôi chúng ta về để mẹ mong ở nhà đây.

- Ừ, về được rồi.

Mọi người tản bộ trên con đường mòn xuống đồi trong hoàng hôn lần vào tối.

Vân Hà nói một điều gì đó với Minh Huy mà anh không hiểu. Dù anh vẫn cười, anh chợt hỏi mình. Anh có yêu Vân Hà không nhỉ?

Ở phía sau, Quốc Việt và Dạ Lan sánh bước bên nhau, trông họ thật dễ thương trong một hoàng hôn thật êm đềm.

Rồi lại câu hỏi đó nhưng lại giành cho người khác - Dạ Lan có yêu Quốc Việt không? Ồ thật là khó hiểu, những gì thuộc về tình yêu đều thật khó trả lời.

PHẦN 7

Minh Huy cúi tìm tòi những gì thuộc về quá khứ trong căn nhà kho cũ.

Sáng nay Dạ Lan đã đi phụ mẹ ở chợ, còn một mình anh ở nhà, Minh Huy nhớ tới những gì mà Dạ Lan cảm thấy thích thú khi sò đến.

Minh Huy mở chiếc rương ra vẫn nguyên vẹn ở đó những quyển sách với những câu chuyện cổ tích, đã từng đưa anh vào giấc mơ làm hiệp sĩ. Anh mỉm cười khi nhớ lại những chuyện đó và lật sang. Cuối cùng anh dừng lại ở quyển nhật ký của mẹ. Anh lật ra. Nhật ký cho con gái. Minh Huy chột nhứ mày lại - À, vì vậy mà nhỏ Dạ Lan lén đọc của mẹ. Mẹ đã viết cho Dạ Lan đây mà.

Công nhận, mẹ thương con gái mẹ ghê vậy - Đã có lần Minh Huy so bì với Dạ Lan về tình thương mà mẹ dành cho con gái mình - Mẹ nói với Huy. Con gái khổ hơn con trai nhiều lắm - Bất cứ người mẹ nào cũng thương đứa con gái, vì mai sau nó sẽ giống mình.

Lúc đó anh đã không hiểu những điều chua xót đó. Nhiều năm qua, khi lớn lên, anh mới hiểu một phần về cuộc đời của người mẹ. Anh không còn so bì với em gái của mình nữa - Cũng như mẹ, anh rất thương đứa em gái của mình.

Những dòng chữ ghi lại những ngày tháng, những sự kiện làm anh mỉm cười. Anh thấy mình trong đó chứ không riêng đứa em gái của mình.

“Ngày... tháng... năm...”

Con gái yêu của mẹ, thế là con đã tròn năm tuổi, hôm nay là ngày sinh nhật của con. Con đã cười tươi hơn mẹ khi mẹ trao quà sinh nhật cho con. Ánh mắt con bừng sáng, mẹ chợt thấy mắt mình cay cay. Ở một nơi nào đó, có một người mẹ nhớ tới ngày sinh nhật của con gái mình với ý nghĩ - Đứa con gái vẫn đi mãi không về nữa.

Minh Huy ngừng đọc, anh nhớ lại gương mặt ngạc nhiên của Dạ Lan khi anh bắt gặp cô bé đọc lén nhật ký của mình. Có phải chính điều này làm cô bé ngỡ ngàng?

Mẹ nói gì, mà lạ vậy kìa? Một người mẹ nhớ tới ngày sinh nhật của con gái mình, mà đứa con thì mãi không về?

Ngạc nhiên nhưng Minh Huy lại đọc tiếp những dòng chữ trên những trang giấy đã ngả màu vàng ố.

Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay mẹ đeo lại cho con sợi dây chuyền bạc, trên đó có một miếng ngọc thạch hình ông địa rất đẹp - Dường như đây là một vật gia bảo thì phải - Sợi dây bạc đã cũ thế mà mẹ chẳng bao giờ muốn thay đổi, hay nói đúng hơn là không thể, dù rằng đó cũng là một vật kỷ niệm. Minh Huy cúi kính hỏi. Tại sao con không được đeo như Dạ Lan? - Mẹ chỉ cười bảo - Ừ, khi nào mẹ có tiền mẹ sẽ làm cho con một sợi thật đẹp - Dạ Lan nghe thế cũng đòi mẹ làm sợi khác. Mẹ ngẩn người nhìn con xót xa - Đó là điều con không thể thay đổi con biết không?

Ngày... tháng... năm...

Con gái ơi, mẹ đã suy nghĩ thật kỹ, mẹ sẽ làm mọi cách để đưa hai con tới một nơi khác, mẹ sẽ phải làm lại từ đầu. Nhưng không thể con gái ạ. Con đã lớn, đã biết hỏi những câu hỏi mà mẹ không thể nào ngờ tới. Vì sự bình yên của tâm hồn con, chúng ta phải chuyển chỗ ở thôi. Ở đây, họ biết quá nhiều về con và lũ con nít chúng thật độc ác một cách vô tình.

Minh Huy ngừng đọc. Mẹ anh nói cái gì vậy? Anh không thể hiểu được? Tại sao mẹ lại đeo cho Dạ Lan một sợi dây chuyền mà mẹ không biết cả xuất xứ của miếng đá quý đó? Dạ Lan là con gái của mẹ mà - "Ở đây họ biết quá nhiều về con?" Chuyện gì mà cần phải giấu đi chứ? Dạ Lan chỉ là một đứa trẻ nít thôi mà.

Chuyện gì ấy nhỉ? Một điều gì đó xáo trộn tâm hồn Huy. Anh thở gấp và thấy mình cần phải tìm một điều bí mật đó sau những dòng chữ này của mẹ.

Minh Huy lại cúi xuống, đọc tiếp phần đọc dang dở:

Ngày... tháng... năm....

Đi học về mẹ thấy con chạy đến bên mẹ với đôi mắt đỏ hoe, tay chân lấm đầy bụi đất, mẹ hốt hoảng ôm lấy con, mẹ hỏi ai đánh con mà con lại khóc - Con nhìn mẹ mà nói - Tụi nó nói con không phải là con của mẹ. Con là đứa con hoang. Con tức lắm, nên đã đánh nhau với tụi nó - Mẹ ơi, con là con của mẹ mà! - Mẹ cảm thấy tim mình như quặn thắt lại. Xoa lấy đầu con mẹ bảo. Bọn con nói bậy con là con gái cưng của mẹ. Đứa nào còn nói vậy, mẹ sẽ thưa với cô giáo. Con nín đi. Con đã gạt đầu tin tưởng lời mẹ nói. Mẹ chợt thấy rằng mẹ cần phải quyết định thôi. Mẹ phải chuyển chỗ ở.

Đôi mắt Minh Huy mở to, chắc chẳng thua gì ánh mắt của Dạ Lan ngày đó. Một cơn lạnh từ sống lưng làm Huy rùng mình. Anh không biết tất cả những gì anh đọc được có đúng hay là không?

Rồi anh nhớ rằng đây là những dòng nhật ký, vì thế tính xác thực rất cao. nhưng điều đó thì không thể chấp nhận được, vì nếu như thế chẳng lẽ Dạ Lan không phải là con đẻ của mẹ? Là em gái ruột của anh?

Vừa nghĩ đến đó, Minh Huy chợt giật mình - Mồ hôi túa ra rồi tuôn trên lưng. Minh Huy mà anh không hề hay biết. Cả vầng trán của anh cũng ướt đầm. Anh cảm thấy sợ sệt làm sao ấy.

Huy suy ngẫm một hồi rồi lắc đầu nói:

- Có chi phải sợ đến điên người như thế, tại sao mình không hỏi trực tiếp mẹ chứ? Đúng rồi, cần phải hỏi mẹ, và mọi chuyện sẽ dễ dàng biết bao nhưng rồi cũng chính Huy lắc đầu lia lịa để hủy bỏ đi quyết định của mình.

Không thể, nếu tất cả là sự thật tại sao mẹ không nói cho Minh Huy nghe. Còn nếu mẹ không muốn nói ra thì đó là do một nguyên nhân nào đó?

Minh Huy lén đọc những dòng chữ mờ cũ lần này anh đã bình tâm lại. Anh đọc kỹ từng chữ, từng lời một.

Ngày... tháng... năm...

Con gái yêu của mẹ! Hôm nay con sốt cao quá, mẹ đã thức mấy đêm liền với con để canh cho con ngủ. Mẹ sợ lắm nếu có một điều gì không may xảy đến với con, mẹ sẽ có tội với người tạo ra con, dù mẹ không hề biết họ. Đêm nay con ngủ ngon đã khỏe hơn, còn mẹ thì lúc này mẹ thấy mệt mỏi cả người ra.

Minh Huy gấp quyển nhật ký lại, anh ngồi yên suy nghĩ. Có lẽ Dạ Lan chưa đọc đến những dòng chữ này nên cô bé không tỏ ra một điều gì cả.

Huy đã qua con ngõ ngang để biết rõ một sự thật. Dạ Lan không phải là con đẻ của mẹ. Tại sao lại là như thế?

Nếu anh không đọc được những dòng chữ này anh cũng không bao giờ tin điều đó. Mẹ thương yêu Dạ Lan rất mực. Dạ Lan sẽ ra sao, khi em biết được sự thật này? Anh có nên cho Dạ Lan biết chuyện này hay không?

Rồi Huy lật những trang nhật ký cho tới dòng chữ cuối cùng:

Ngày... tháng... năm...

Dạ Lan, tên của con đó là một kỷ niệm. Đây là những dòng chữ cho con. Ngày nào đó, khi con lấy chồng, mẹ sẽ nói hết sự thật này cho con hiểu rõ. Mẹ xin lỗi con, chỉ vì mẹ muốn tâm hồn con luôn được yên ổn.

Huy nhắm mắt lại, thở thật mạnh:

Sẽ có một ngày nào đó anh sẽ nói cho em nghe, Dạ Lan. Nhưng em còn có một gia đình khác. Vậy ai là ba mẹ của em? Khi anh nói cho em nghe điều này, em sẽ đi tìm người thân máu mủ của mình. Em có còn yêu thương mẹ, yêu thương anh như từ trước đến nay không? Không hiện tại anh không biết làm gì cho đúng? Phải cho anh thời gian để sắp xếp quyết định mọi việc.

Minh Huy cầm quyển nhật ký, cất vào một nơi khác, rồi anh chui ra khỏi kho đồ cũ - Đầu óc Huy lúc này vẫn vương vấn những suy nghĩ không thôi...

Từ giã Đà Lạt, cả hai anh em trở lại Sài Gòn. Từ giã những ngày chớm đông, Đà Lạt bắt đầu trở rét để làm đậm thêm cái lạnh của mùa thu, quang cảnh bắt đầu ảm đạm. Đà Lạt vào đông buồn ảm đạm nào lòng.

Bà Mẫn dặn dò rất kỹ Minh Huy phải chăm sóc cho em gái. Anh chỉ im lặng nghe theo. Đã nhiều lần anh muốn nói với mẹ rằng, anh đã biết tất cả mọi chuyện - Thế nhưng anh không dám nói ra, thế là bí mật vẫn nằm yên trong đầu óc Huy.

Nơi sân ga, kẻ đến người đi. Minh Huy cầm lấy tay Dạ Lan khi tàu ngừng lại:

- Em lên toa trước đi, để anh mang hành lý lên sau.

Dạ Lan gật đầu bước lên toa tàu, cả hai anh em tới buồng của mình. Hai anh em lên buồng xếp đồ đạc xong,

Dạ Lan vui vẻ nói:

- Chưa có chuyến đi nào em thấy dễ chịu như chuyến đi này.

Minh Huy cười:

- Tàu mà em, đến ga tới, anh em mình sẽ có thêm vài người khách nữa đấy.

Dạ Lan đứng tựa cửa nhìn ra ngoài, Minh Huy đứng ngắm đứa em gái của mình. Đến bây giờ anh mới thấy Dạ Lan đẹp kỳ lạ. Và khác xa với anh rất nhiều.

Ở trong anh, có một tình cảm khác bắt đầu hòa trộn với những tình cảm trước đây anh đã có. Anh hiểu tại sao Quốc Việt yêu Dạ Lan đến thế.

Có những lúc anh cảm nhận được ước muốn chăm sóc Dạ Lan hơn những gì mà anh đã làm - Thế rồi anh bảo mình đừng làm thế, hãy bình tĩnh như từ trước đến nay anh đã bình thản.

Thật khó khăn đối lòng mình khi biết Dạ Lan chẳng phải là em ruột của anh. Tại sao anh yêu cô bé đến thế? Có lần Quốc Việt bảo. Tao chưa thấy ai yêu thương em gái như mày. Có phải đó là bản năng tự nhiên. Từ trong sâu thẳm bản năng anh đã biết rằng đó không phải là em gái của anh.

- Minh Huy, anh đang nghĩ gì vậy?

Nghe hỏi, Huy giật mình đánh thót, anh khò lấp nói:

- Không có gì, anh không nghĩ chi cả!

Cái nghiêng đầu của Dạ Lan chứng tỏ cô bé chẳng tin những điều anh đã nói. Minh Huy thấy mình vụng về khi giấu đi những suy nghĩ thật sự của mình.

Anh lại nói:

- Anh đang nghĩ đến mùa đông của xứ Đà Lạt.

Lần này thì Dạ Lan bật cười. Cô bé đến bên Minh Huy, rồi tựa đầu vào vai anh:

- Anh vốn là một người quá thật thà, Minh Huy ạ.

Minh Huy gật đầu:

- Đúng như thế! Em tin anh là phải:

Cô bé rời vai Huy, cô đứng trước mặt Huy nói:

- Vì thật thà nên những điều anh nói dối thì thật vụng về. Anh chẳng làm ai tin được cả. Anh nói đi, có cái gì làm anh khó nghĩ phải không? Tại sao mấy hôm nay em thấy anh thật khác lạ. Anh cứ như người mất hồn, chẳng lẽ anh không tin em?

Con nhỏ Dạ Lan này tính ý thật là hết nói, chẳng có gì qua mắt nhỏ được cả. Nhưng không thể cho nhỏ biết.

Minh Huy cười lắc đầu:

- Không, anh đừng cười, nụ cười không thật của anh làm gương mặt anh đã xấu lại càng xấu thêm đó. Anh nói cho em biết đi, chuyện gì thế anh? Có phải chuyện của Vân Hà?

Như người chết,. vợ được chiếc phao, Huy vội gật đầu:

- Đúng chuyện của Vân Hà làm cho anh phải suy nghĩ.

Huy nhìn gương mặt Dạ Lan dần ra mà buồn cười. Cô bé ngồi xuống hỏi:

- Chuyện gì thế anh?

Huy thật tình nói:

- Cho đến bây giờ anh cũng chưa lý giải được tình cảm giữa anh và Vân Hà. Đường như anh không yêu Vân Hà thì phải.

Ánh mắt Dạ Lan mở to, cô bé ngạc nhiên:

- Anh nói gì mà lạ thế? Từ khi nào anh biết rằng anh không yêu Vân Hà. Vậy tình cảm giữa anh và Vân Hà gọi là thứ tình cảm gì hả anh?

Nghe Dạ Lan hỏi, Huy nhún vai như muốn nói mình cũng chẳng trả lời được câu hỏi đó.

Dạ Lan suy từ một lúc rồi chậm chạp nói:

- Chính em, em cũng chẳng giải thích được tình cảm của mình. Quốc Việt yêu em, em chỉ cảm thấy Quốc Việt cũng giống như anh mà thôi. Em không biết em có lằm lẩn tình cảm hay không. Nhưng em biết rằng hiện tại em chẳng làm gì, nghĩ gì được cả:

Minh Huy cảm thấy lòng mình vui hơn khi nghe Dạ Lan nói điều đó. Nhưng ngay tức khắc, anh thấy xấu hổ vì đã nghĩ như vậy.

Huy vội nói:

- Nhưng Quốc Việt rất yêu em.

Dạ Lan thở dài, lắc đầu.

- Em không biết, hãy cho em thời gian rồi ngày tháng đi qua và em có đủ thời gian để mà nhìn lại, suy nghĩ thật chính chắn, sợi dây tình cảm trong lòng mình.

Minh Huy buột miệng nói:

- Giả sử, em không phải là em ruột của anh thì sao hả?

Vừa thốt ra câu hỏi đó, Minh Huy chợt giật mình thót tim - Ôi trời ơi, sao mình lại hỏi Dạ Lan như vậy chứ? Mình đã tự hứa là chẳng bao giờ nhắc lại câu chuyện đó mà - Dạ Lan mà nhận ra được sự thật thì sao? Đồ ngu ngốc thật.

Minh Huy nhìn Dạ Lan, cô bé vô tư nở nụ cười:

- Em chẳng khi nào có ý nghĩ hay tưởng tượng ra một điều như thế cả? Em không biết!

Minh Huy thở phào nhẹ nhõm - Dù sao, cô bé cũng chẳng để ý gì tới sự lơ lờ của anh.

Ở ngoài bên kia, Đà Lạt đang vùn vụt đi qua để tiến đến một vùng đất khác. Chẳng bỗng thềm ở lại Đà Lạt trong những ngày đông về. Hai anh em lại có dịp chơi những trò chơi dễ thương.

Vân Hà sẽ buồn lắm khi biết rằng anh không yêu chị ấy.

Bây giờ Minh Huy thấy tiếc khi mình không thể yêu Vân Hà. Anh gật đầu:

- Anh rất tiếc, Vân Hà là một người con gái tốt. Chị ấy yêu anh thật lâu và khi nào cũng muốn làm anh vừa lòng. Nhưng, không thể ép mình điều mà trái tim mình không cảm nhận được.

Dạ Lan im lặng, Minh Huy liếc nhìn cô bé rồi thầm nghĩ - Có lẽ Dạ Lan cũng nghĩ như ta, những ý nghĩ dành cho Quốc Việt.

Ngày mai, ở Sài Gòn, Quốc Việt sẽ làm mọi điều để có Dạ Lan. Anh lại thấy mình buồn vì chuyện đó, dù anh biết rằng mình chẳng có lý do gì để buồn.

Mình có nên nói cho Dạ Lan biết sự thật chính mình hay không nhỉ? Nếu nên nói thì phải nói vào lúc nào.

Thôi mình hãy nghĩ rằng mỗi con người đến có một số phận. Rồi số phận sẽ đùn rúi nhiều điều. Biết thế nhưng Minh Huy biết, chẳng bao giờ Huy thôi bận tâm về những điều như thế!

Dạ Lan đắm đắm nhìn ra ngoài trời nơi sân ga Sài Gòn mà thờ dài. Trời đất thật lạt lùng ở Đà Lạt vào đông, cái lạnh se se thật dễ chịu, khiến người ta cảm thấy một nỗi buồn nhẹ nhàng rơi vào lòng khi mùa thu đi qua.

Thế mà ở đây, Sài Gòn vẫn còn mang nhưng cơn mưa, thật kỳ cục. Đến bây giờ, Dạ Lan cũng không hiểu tại sao thế. Dù bài học địa lý hôm nào Dạ Lan vẫn còn nhớ rõ như in trong đầu.

Miền Nam có khí hậu nhiệt đới, gió mùa, chỉ có hai mùa, mùa khô và mùa mưa.

Vì thế ở đây, dăng dấp của mùa hạ ta chỉ thấy qua màu đỏ rực của những hoa phượng. Tiếng ve râm ran bản hòa tấu, mùa hè của mình. Còn lại các mùa khác, đều không có nét đặc trưng vì cũng còn mùa xuân, khi tết đến...

Chiếc tàu dừng hẳn lại, sân ga ồn ào, náo nhiệt. Những tiếng gọi nhau tiếng reo vui bắt đầu xôn xao. Minh Huy bước xuống trước, Dạ Lan theo sau Minh Huy, chân cô bé vừa bước xuống sân ga cô bé đã thấy mình thật nhỏ nhoi và bất chợt cô bị ai đó bế bổng lên và xoay lấy một vòng. Cuối cùng là một nụ hôn thật nhanh. Dạ Lan mở mắt nhìn, Dạ Lan thấy Quốc Việt đang cầm tay cô mỉm cười:

- Anh nhớ em quá, Dạ Lan ạ.

Dạ Lan chỉ biết cúi đầu không nói, Minh Huy xen vào:

- Nào, đừng nói nữa, tụi mình về kéo bà Nội đang trông ở nhà đấy.

Dạ Lan gật đầu, Quốc Việt cùng Minh Huy mang hành lý cho lên xe taxi. Dạ Lan đi theo hai người mà trong lòng cô lại trỗi dậy những câu hỏi không thể nào trả lời được.

- Lên xe đi Dạ Lan.

Giọng Quốc Việt vang lên, anh mở cửa cho Dạ Lan. Cô bé ngồi vào băng ghế và Quốc Việt ngồi cạnh bên cô bé. Việt cầm tay Dạ Lan áp vào đôi tay mình rồi bảo:

Anh cứ chờ em vào Sài Gòn. Thời gian chờ đợi đối với em trôi đi thật chậm. Nó không là mười mấy tiếng đồng hồ mà là dài vô tận đối với anh. Thật lạ tại sao anh lại có cảm giác như thế.

Minh Huy nhìn ra đường như không muốn nghe những điều Quốc Việt nói. Còn Dạ Lan thì thấy mình ngại ngùng làm sao ấy.

- Anh có ghé qua Nội không?

Câu đầu tiên Dạ Lan hỏi. Quốc Việt gật đầu:

- Có chữ, anh luôn đến nhà thăm Nội. Nội mong hai anh em Dạ Lan sớm vào Sài Gòn. Nội lo cho Minh Huy nhiều hơn, vì Huy sắp đi làm, Nội sợ trễ ngày.

Có lẽ trong ba người chỉ có riêng Minh Huy mới cảm nhận được những gì Quốc Việt nói. Dù cũng thương yêu Dạ Lan, nhưng không giống như mẹ. Nội cho thấy hễ Nội rất yêu Minh Huy. Nhiều lần Dạ Lan nghĩ về điều đó nhưng cô bé lại thờ dài:

Em không dám so bì với anh đâu. Người ta là cháu đích tôn của Nội mà.

Lần đó, Minh Huy đã cười nói:

- Ở Đà Lạt, mẹ thương em hơn anh. Ở đây, Nội thương anh hơn em, Nội thương anh rất nhiều, đó cũng là lẽ công bằng thôi mà.

Giờ đây Minh Huy thấy mình ngu ngốc, khi so bì với Dạ Lan về tình yêu thương mà mẹ dành cho Dạ Lan. Trái tim của mẹ thật là mê mông mới được thế.

- Mẹ gọi lời thăm anh Việt đấy.

Giọng Dạ Lan vang lên nói, Quốc Việt gật đầu:

- Cảm ơn em, Mẹ là một người đàn bà đôn hậu. Em đi chắc hẳn là mẹ lo lắm phải không?

Dạ Lan gật đầu:

- Nhưng mẹ em luôn khuyên em đừng sợ vì ở đây có anh Minh Huy, mà lại có cả anh Việt nữa.

Quốc Việt vui sướng gật đầu, dù sao bà Mẫn cũng đồng ý để cho anh ở bên cạnh cuộc đời của Dạ Lan.

- Đúng vậy, em không phải lo gì hết, anh sẽ cố gắng để em cảm thấy bình thường như ở Đà Lạt vậy.

Dạ Lan nhìn qua cửa kiếng xe rồi thờ dài:

Ở Đà Lạt, trời đang chớm vào đông...

Quốc Việt gật đầu, đó chính là những điều khiến cho Dạ Lan nhớ đến Đà Lạt. Anh sẽ cố để nỗi nhớ trong Dạ Lan chỉ là một nỗi vấn vương.

Minh Huy nè, mẹ tao nói, khi ghé nhà Nội xong, tụi mình ghé qua nhà gặp mẹ một chút.

Minh Huy lại hỏi:

- Mẹ muốn gặp Dạ Lan ư?

Quốc Việt gật đầu:

- Ừ, chẳng hiểu sao mẹ lại nhớ Dạ Lan đến kỳ cục vậy. Có ghé được không Minh Huy?

Dạ Lan cũng thấy mình muốn ghé. Hồi lâu sau, Minh Huy khẽ gật đầu:

- Ừ, cũng được - Ghé thăm bác một chút vậy.

Quốc Việt có lẽ không hề biết Dạ Lan không phải là em ruột của mình. Minh Huy cắn răng lại khi vừa nghĩ đến điều ấy. Từ đâu đó có một lời nói rằng Dạ Lan mãi mãi là em gái của anh.

Có lẽ Huy sai khi anh không nói với Dạ Lan sự thật những điều anh đã biết rồi.

Nhưng anh phải bắt đầu từ đâu thì anh không biết. Đến hôm nay anh mới hiểu tại sao anh yêu thương một đứa em gái với anh tình cảm kỳ lạ trộn vào nhau. Tại sao anh lại khó chịu khi có một người con trai nào đó đến gần Dạ Lan?

Không, anh phải nói, nhất định anh phải nói ra cái điều anh đã biết với Dạ Lan. Dù anh biết những sóng gió sẽ nổi lên ngút ngàn.

Rồi qua cơn bão tố, mọi chuyện lại trở nên bình thường thôi - Mạ cuộc đời cô ai tránh khỏi bão tố đâu?

- Dạ Lan, khi nào em đến trường để anh đùn em đi.

Giọng nói của Quốc Việt thật ấm áp ngọt ngào. Minh Huy lại thấy ruột gan rối bời lên.

Dạ Lan cười nhẹ:

- Anh đã tốt nghiệp, đã đi làm rồi, đừng phí thời gian với Dạ Lan. Em tự khắc đi học một mình được mà.

Quốc Việt lắc đầu:

- Những ngày em ở Sài Gòn, em đi đâu một mình anh không an tâm chút nào, nói gì đến việc em đi học với đoạn đường xa. Cứ để anh đưa em tới trường rồi đón về như thế là yên ổn nhất.

Dạ Lan nháy mắt nói:

- Anh tính đưa em như thế mãi cho đến suốt bốn năm đại học ư?

Việt nheo mắt nói:

- Đúng vậy, anh hứa là sẽ đưa em trong suốt cuộc đời của anh mà.

Dạ Lan cúi đầu, chiếc xe chạy về gần tới nhà - Mưa vẫn rơi không dứt, thật là Dạ Lan đến thành phố này vào những cơn mưa như đã hứa hẹn từ bao giờ vậy.

Cô nhớ trong một cơn mưa như thế, Quốc Việt đã xuất hiện. Giờ đây anh bảo rằng anh sẽ đi bên cạnh cuộc đời Dạ Lan. Còn Dạ Lan thì không biết mình nghĩ gì về những lời nói như thế.

- Tới nhà rồi, vào chào bà Nội xong đi, một chút qua thăm mẹ anh nghe Dạ Lan.

Quốc Việt nói thật tình y như đó là chuyện xảy ra từ lâu lắm rồi - Sự thân tình đó lại làm Dạ Lan ngần ngại. Có Quốc Việt, Dạ Lan thấy mình trở thành một tiểu thư con nhà khuê các vậy.

Minh Huy cười:

- Mày đang chiều Dạ Lan quá đấy. Cô bé hư cho mà xem.

Quốc Việt chỉ cười rồi làm theo ý mình. Dạ Lan vẫn ray rứt trong lòng một ý nghĩ không hề nguôi. Mình có yêu Quốc Việt không tình yêu của Quốc Việt đối với mình là một điều không thể chối cãi hay nghi ngờ.

Nhưng còn mình, vẫn cứ loay hoay chẳng tìm ra một lời đáp cho chính mình - Ôi, thật là rắc rối, mình không thể nào giải đáp được những ý nghĩ trong lòng mình, nó như mơ bồng bồng đang làm cho cô đầy khó chịu:

Dạ Lan ngồi phía sau xe của Quốc Việt, cô nhìn trời, chiều Sài Gòn đôi lúc cứ mềm như bún vậy, cô cứ mãi thả hồn theo đám mây trôi hên bồng phía trời xa. Cô như muốn buối chiều này dừng lại mãi mãi. Chẳng hề trôi đi.

- Dạ Lan, hôm nay ở lớp có gì vui không em?

Giọng nói của Dạ Lan vẫn vô tư thản nhiên như lần gặp đầu tiên đã khiến Việt chao đảo Dạ Lan đáp:

- Cũng bình thường, mấy đứa con trai trong lớp xì xào khi em vào lớp, bọn nó chọc em khi có dịp.

Quốc Việt mỉm cười khi nghe Dạ Lan nói. Anh nắm lấy bàn tay Dạ Lan và thật yên tâm khi biết rằng Dạ Lan đang ở bên cạnh anh.

Thế là những điều nói đùa đã trở thành sự thật. Mỗi sáng, mỗi chiều anh đến đón Dạ Lan.

Ngày xưa đừng hòng kêu được anh dậy sớm khi mà anh đang ngủ, còn bây giờ ngay cả khi đang ngủ thật ngon, nhớ tới Dạ Lan là anh vội tung người dậy để chạy đến nhà tìm cô bé rồi.

- Em đừng để tâm tới mấy thằng ngốc loại choai đó, tụi nó là con nít, chẳng hiểu gì đâu.

Dạ Lan đưa một ngón tay lên che miệng cười. Quốc Việt nhìn kiếng chiếu hận hỏi:

- Em cười gì anh vậy?

- Thì em cười anh đấy. Anh làm như em là hoa hậu không bằng vậy. Em cho anh biết, em chỉ là một cô gái rất bình thường, không phải ai cũng yêu em được đâu.

Quốc Việt thở dài, ai bảo rằng anh không tin Dạ Lan anh sẽ cho là không đúng. Vì đó là sự thật. Tuy vậy trong lòng anh cứ lo làm sao ấy - Anh có cảm giác anh sẽ mất Dạ Lan dù chẳng có một bằng chứng gì cả.

Mỗi một ngày hai buổi, trưa đi học về. Buổi tối anh ở đó làm việc, còn Dạ Lan học bài, cho đến khuya Quốc Việt mới trở về nhà của mình - Thế mà Việt vẫn không yên tâm.

Mai này, khi yêu anh như anh yêu em, lúc ấy em sẽ hiểu được những lo lắng của anh, Dạ Lan ạ. Em không biết đó thôi, bạn bè anh ai cũng cho rằng em rất dễ thương, chỉ chừng đó thôi, cũng đủ khiến cho anh không yên tâm rồi. Cô cười nheo mắt nói:

Thế thì anh hãy gọi điện ra trách mẹ em đi.

Việt vội hỏi:

- Sao lạ vậy? Sao lại trách mẹ hả, Dạ Lan?

Dạ Lan cười đáp:

- Bởi vì mẹ sinh ra em dễ thương, để anh phải lo lắng không yên. Anh này lạ ghê, chuyện gì phải lo cho em nhiều như thế?

Siết nhẹ bàn tay Dạ Lan, Quốc Việt cảm thấy bằng lòng lạnh thanh thản hơn.

Anh nói:

- Mình tìm một nơi uống nước, một chút rồi về nghe, Dạ Lan.

Dạ Lan gật đầu, đó là thông lệ của hai người. Trước khi về đến nhà Quốc Việt thường ghé quán uống nước. Hôm nay cũng thế, họ ngồi ở một quán nước quen thuộc.

Quốc Việt nhìn Dạ Lan đăm đăm, làm cho cô bối rối hỏi:

- Anh làm gì mà nhìn em dữ vậy?

Quốc Việt lại cười nheo mắt nói:

- Nhớ em!

Dạ Lan nhăn nhó, lắc đầu, chiếc khăn rơi xuống đất. Quốc Việt cúi nhặt lên, Việt ngẩng lên bất ngờ vai anh đụng phải chậu hoa hồng phía sau lưng, anh bật thốt:

- Ái da! Việt nghe vai đau điếng khi gai hồng đâm phải vào vai anh.

Dạ Lan nhìn. Việt rồi rít hỏi:

- Anh Việt có sao không hả? Ủa sao vậy? Vai anh Việt có máu rỉ ra này.

Việt sờ sờ vai rồi cười nói:

- Có lẽ gai hồng vừa đâm vào vai anh.

- Dạ Lan ạ. Nhưng không sao?

Dạ Lan lo lắng:

- Có đau lắm không anh Việt, chỉ tại Dạ Lan mà anh ra thế.

Việt cảm động:

- Cảm ơn em, vết thương chỉ nhỏ xíu thôi mà, hồng nào mà chẳng có gai, phải không Dạ Lan?

Cô liếc anh một cái nói:

- Biết vậy sao còn vô ý, để gai hồng đâm đau lắm đấy.

Anh cười trêu Dạ Lan:

- Gai hồng tuy nhọn nhưng anh không sợ. Anh chỉ sợ những cánh hồng đẹp gai nhỏ và mềm mại nhất, khi đâm trúng tim nó rất đau Dạ Lan ạ.

Dạ Lan vội cúi xuống cố giấu đi chút dao động vừa chột đến. Dạ Lan đủ thông minh để hiểu rằng, cảnh hồng đó anh muốn nói đến điều gì. Làm sao Dạ Lan không hiểu chứ? Khi càng ngày anh càng tỏ rõ sự yêu thương chiều chuộng Dạ Lan.

- Nhưng cô thì sao? Cô có nên đáp lại tình yêu với anh?

Dạ Lan biết bây giờ hình ảnh của Việt luôn quấy rầy tâm trí cô không ít. Nhưng Dạ Lan sợ lắm, không lẽ cô trở thành người lớn như mẹ nói rồi sao? Tuổi của cô là tuổi đã biết yêu rồi?

Dạ Lan lấy chai dầu ra xoa nhẹ bờ vai Việt rồi bóp đều. Bờ vai lần lần nóng lên và cơn nhức cũng dịu lại.

Nhìn Dạ Lan lo lắng cho mình, Quốc Việt cảm thấy tim mình chùng lại. Từ bao giờ Việt thấy mình rất gần với Dạ Lan.

- Đỡ đau chưa anh Việt.

Việt gật đầu:

- Đỡ nhiều rồi!

Đưa một ngón tay lên, Dạ Lan nói:

- Làm gì cũng phải cẩn thận, em không muốn có lần khác nữa đâu đấy:

Quốc Việt gật đầu, anh đưa ly nước cho Dạ Lan nói:

- Em uống nước đi!

Như một con mèo ngoan ngoãn Dạ Lan khẽ uống mấy hớp vào ly nước cam vắt của mình.

Không biết ở đâu trong Quốc Việt lại có sự kiên nhẫn với anh như thế. Cái tính cô thì như một con khỉ, vừa lanh chanh, vừa ma mãnh. Quốc Việt cứ phải tỏ ra như một ông cụ non với cô vậy.

- Minh Huy về chưa, Dạ Lan?

- Dạ chưa!

- Mẹ có điện thoại vào không em?

- Cô! Mẹ hỏi thăm anh có khỏe không? Việc làm thế nào?

Quốc Việt gật đầu cười:

- Để cuối tuần anh điện thoại ra Đà Lạt thăm mẹ, kể tội em với mẹ. Để khi về nơi đó mẹ sẽ cho em một trận đòn.

Dạ Lan cười, Quốc Việt cứ nhìn mãi nụ cười trẻ thơ và duyên dáng đó:

- Em thách anh đó. Mẹ sẽ không tin lời anh nói đâu.

Quốc Việt cười, siết nhẹ bờ vai Dạ Lan khẽ nói:

- Hôm trước mẹ có hỏi anh, khi nào thi tốt nghiệp. Anh thờ dài nói còn lâu.

- Mẹ nghĩ tui mình nên làm đám hỏi trước.

Dạ Lan vội thu ngay nụ cười lại và tỏ ra bối rối làm sao. Cứ mỗi lần Quốc Việt nhắc đến chuyện hôn nhân, là cô bé lại thấy mình chẳng thể yên ổn được:

- Mẹ nói thế, anh thấy sao?

Dạ Lan ít khi nói ra những ý nghĩa của cô. Thường thì để cho Quốc Việt nói bây giờ cũng vậy. Việt cười nhẹ nói:

- Ý anh thì muốn cưới em ngay bây giờ cô bé ạ. Nhưng anh biết với em thì chưa thể được. Thôi cứ để như thế cho tới khi em tốt nghiệp.

Thở ra một cách nhẹ nhàng, Dạ Lan đáp:

- Như vậy thì tốt hơn, nếu không đám bạn em sẽ cười nói "Cái con Dạ Lan này, chưa chi đã đi lấy chồng".

Quốc Việt bật cười khi tưởng tượng ra cô bé Dạ Lan đeo nhẫn cưới rồi đi đến trường. Anh nắm bàn tay Dạ Lan mân mê vuốt nhẹ, giọng khẽ khàng:

Lấy chồng thì lấy chồng có gì mà em sợ. Nhưng anh chỉ sợ em bị chi phối nhiều thứ so với việc học hành của mình nên thôi, để chờ đợi em đó chứ!

Dạ Lan gật đầu, đôi lúc cô bé vô cùng ngạc nhiên khi thấy mẹ Việt yêu thương Dạ Lan đến vậy. Bà chăm sóc cho Dạ Lan như một đứa con gái yêu thương của bà.

Cũng có thể vì bà đã mất đi một đứa con. Cuối tháng ba mẹ anh nói tổ chức một chuyến đi du lịch biển. Ba mẹ anh bảo nói trước với em để em chuẩn bị cùng đi với gia đình anh đấy.

Chưa bao giờ Dạ Lan từ chối được những lời mời như thế. Bao giờ cô bé cũng được chăm sóc rất kỹ càng trong những chuyến đi chơi như thế.

- Nhưng phải đợi cho anh Minh Huy về nữa chứ?

- Ừ, sẽ chờ Minh Huy. Bây giờ về có ghé qua nhà anh không Dạ Lan?

Cô lắc đầu nói:

- Khi khác đi anh Việt, không có anh Huy ở nhà, em phải về chỉ sợ nội tông chờ em thôi.

Cả hai lại chờ nhau về. Những câu chuyện từ đâu đó trong cuộc sống được họ kể lại cho nhau nghe và tiếng cười của họ rải trên đường về.

Những người đi đường nhìn họ, có người mỉm cười cho hạnh phúc mà họ đang có. Họ đang vui vẻ mơ ước một chân trời đầy hạnh phúc lúc hai người gần bên nhau.

PHẦN 8

Chiều nay Dạ Lan đi học về cơn mưa đầu mùa chẳng hề báo trước đổ ập xuống đầu hai người.

Những giọt mưa đầu mùa dễ thương và đầy quyến rũ như những hạt thủy tinh nhỏ.

Dạ Lan cười giòn tan:

- Thật mát quá, lại thêm một mùa hạ nữa lại về phải không anh?

Cơn mưa đầu mùa của mùa hạ, nó làm cho Dạ Lan nhớ đến kỷ niệm của mưa ngày nào, ngày mà em gặp anh lần đầu tiên trên đó trong cơn mưa.

Quốc Việt nhẹ cười khi nhớ lại cô bé xinh xắn dễ thương, nhưng lại có tính dữ dằn của ngày nào.

Anh khẽ nói:

- Hãy để anh chạy vào chỗ kia trú mưa đi Dạ Lan. Mưa lớn lắm em ạ.

Nhưng Dạ Lan đã lắc đầu không đồng ý với Việt Cô vội nói:

- Không! Lâu lắm rồi em không được tắm mưa, nhất là mưa lớn thế này. Đừng trú mưa, anh hãy chạy về đi Quốc Việt.

Nhưng Việt nghiêm nghị nói:

- Không được! Em sẽ cảm lạnh mất thôi, Dạ Lan.

Nhưng cô bé cứ bướng bỉnh nói theo cách của mình:

- Em không sao đâu, anh đừng sợ, em khỏe thể này làm sao bệnh được chứ. Anh mà không cho em về trong mưa em giận anh luôn cho xem.

Ngần ngừ một chút, nhớ lại những lần Dạ Lan giận dỗi, Quốc Việt đành phải chiều theo ý muốn của Dạ Lan.

- Thôi được rồi, cô bé cứng đầu của anh. Có chuyện gì thì hãy chịu hoàn toàn đó nghen.

Dạ Lan gật đầu:

- Đương nhiên rồi, người quân tử ai mà trốn tội.

Thế là cả hai chạy dưới mưa, những hạt mưa đổ ập xuống hai người ướt đẫm hết.

Tiếng cười của Dạ Lan giòn tan trong mưa, với Quốc Việt điều gì cũng được miễn sao làm cho Dạ Lan vui lòng là được rồi.

Anh thấy mình như đang trở về tuổi thơ, với những cơn mưa mạ. Dạ Lan ghé vào tai Quốc Việt hỏi:

- Anh có thích mưa không?

Việt gật đầu đáp:

- Thích lắm chứ, còn em thì mê nhiều lắm phải không?

Cô bé gật đầu trong kính chiếu hậu, nụ cười của cô bé làm chiều mưa như bừng sáng lên.

Thế nhưng giờ đây thì Dạ Lan đang nằm sốt li bì bên chiếc giường của cô bé.

Minh Huy ngồi đăm đăm nhìn cô bé, đôi môi khô khốc vì sốt đôi mắt nhắm nghiền. Quốc Việt lấy khăn đắp cho cô bé, mong cho sẽ hạ sốt nhanh chóng.

Ở Sài Gòn chỉ có Minh Huy và bà nội, nên có điều gì đó xảy ra cho Dạ Lan, chắc là ở quê nhà mẹ biết sẽ buồn lắm.

Dạ Lan đang mê đi trong cơn sốt. Đúng thật là ngu ngốc khi lang thang dưới mưa như thế.

Huy đã là Quốc Việt nhưng giờ đây anh biết Quốc Việt không đáng bị anh nói như thế vì Huy biết tính của Dạ Lan, đã muốn gì thì làm cho bằng được mà không cần nghĩ đến hậu quả của nó. Chính vì tính cách đó khiến cả hai anh em đều bị đòn.

Minh Huy đưa tay sờ lên cái khăn ướt, chiếc khăn cũng nóng hổi, anh lại thấm nước ẩm, vắt khô để lên tiếp tục đắp lên vàng trán của Dạ Lan.

Ánh mắt anh nhìn Dạ Lan đầy vẻ lo lắng, yêu thương. Cô bé mong manh khó chịu nổi một cơn mưa đầu mùa như thế này.

Bình bong... bình bong...

Chiếc đồng hồ gõ nhẹ báo hiệu đã mười hai giờ khuya rồi, thế mà Dạ Lan vẫn cứ nằm yên. Mái tóc dài xõa tràn ra mặt gối, cô bé vẫn xinh xắn dù trong đang cơn sốt.

Tiếng chuông cửa vang lên làm Minh Huy giật mình. Anh vội đứng lên mở cửa và thấy Quốc Việt.

- Dạ Lan bớt sốt chưa, Minh Huy?

Minh Huy vừa trở vào phòng Dạ Lan vừa lắc đầu nói:

- Vẫn còn sốt chưa tỉnh lại được.

Cả hai đứng nhìn Dạ Lan mà họ thương yêu chiều chuộng. Họ không thể nói gì với nhau dù câu một lời.

Nhìn Quốc Việt một lúc. Minh Huy hiểu rằng hãy cứ để cho Việt ở lại như Việt muốn. Dù có để cho Quốc Việt về, chắc hẳn giấc ngủ cũng chẳng bao giờ đến với anh ta được.

Minh Huy gật đầu rồi chậm chậm rời khỏi phòng Dạ Lan. Quốc Việt kéo chiếc ghế rồi ngồi xuống bên cạnh Dạ Lan. Việt lại thay khăn cho cô bé, rồi nhìn cô đắm đắm.

Anh là người có lỗi trong cơn sốt của em Dạ Lan à. Lẽ ra anh phải biết tìm cách để ngăn em. Thế mà anh lại không làm điều đó. Lẽ ra anh phải biết em thật mong manh trong cơn mưa đầu mùa thế này. Anh đáng trách lắm phải không Dạ Lan?

Hàng chục cái đáng lẽ ra mà giờ đây chẳng còn có thể thay đổi được một điều gì cả Dạ Lan à?

Em nằm đó lặng lẽ, còn anh ngồi đây im lìm nhưng tâm hồn anh lại dậy sóng. Anh lo cho em quá, bác sĩ bảo có thể em bị viêm phổi vì lạnh.

Anh vô cùng xót xa khi em cứ sốt như thế này? Tại sao điều này không đến với anh? Anh sẵn sàng gánh hết miễn sao em được khỏe mạnh như xưa, Dạ Lan à.

Đêm dần trôi, căn phòng không có một tiếng động nào ngoài tiếng thở mệt nhọc của Dạ Lan và tiếng gõ nhịp đều đều của chiếc đồng hồ báo giờ giấc.

Đôi mắt Việt cay xè, nhưng anh không thể chớp mắt được, anh ngấm căn phòng của cô bé. Mỉm cười khi thấy những nét trẻ con vẫn còn nguyên ở đó.

Có tiếng trở mình, Dạ Lan mệt mỏi mở mắt, giọng cô thều thào thật nhỏ:

- Nước... khát nước quá...

Quốc Việt vội vã mang ly nước tới cho cô bé:

- Nước đây Dạ Lan, em uống đi.

Việt múc từng muỗng nước bón vào miệng Dạ Lan, khi cô bé uống xong, cô nhìn anh hỏi:

- Sao giờ này anh ở đây vậy?

Quốc việt khẽ nói:

- Em sốt anh lo không ngủ được, vì không biết em ra sao?

Dạ Lan hơi mỉm cười:

- Em sẽ khỏe lại thôi mà. Anh đi ngủ đi, gần sáng rồi phải không anh Việt?

Việt lắc đầu, anh nắm lấy bàn tay nóng hổi của Dạ Lan nói:

- Không, em cứ ngủ đi, đừng lo cho anh, thà rằng ở đây anh cảm thấy lòng mình thanh thản và yên tâm hơn. Còn nếu như anh ở nhà có lẽ anh sẽ đứng ngồi không yên đâu.

Dạ Lan lắc đầu rồi nhắm mắt lại, vẻ mệt mỏi. Quốc Việt thay chiếc khăn ướt cho Dạ Lan, rồi lại ngồi nhìn ngắm cô.

Dạ Lan ơi! Mỗi ngày anh chờ thời gian trôi qua để em có thể trở thành vợ của anh. Nhưng dường như thời gian như dừng lại khi anh mong ngóng thì phải.

Những kỷ niệm dài theo năm tháng và tình yêu cũng lớn lên thêm, ở trong em và tình yêu có lớn thêm chút nào không hả em?

Thế là đã hai năm trôi qua, những chuyện buồn, chuyện vui làm cho anh có ý nghĩ chẳng thể nào rời xa em được nữa. Mãi mãi, cô bé đáng yêu của anh ạ.

Nhưng giờ đây em đang sốt, anh ước gì có một điều thần thánh lấy ra để cho em khỏi bệnh, để cho em có thể vui đùa, anh sẵn sàng mất đi điều của riêng mình mà không hề hối tiếc.

Trời đã dần về sáng, Quốc Việt cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng của Dạ Lan. Cô bé chợt mở mắt ra hỏi:

- Có phải anh đã thức trắng một đêm rồi không Quốc Việt?

Anh gật đầu:

- Em thấy trong em đã đỡ được chút nào không?

- Có chứ! Em thấy đã khỏe nhiều rồi. Anh hãy về lo công việc của mình đi. Quốc Việt.

Dù muốn được ở kề cận bên Dạ Lan đến cháy lòng, nhưng Việt biết là không thể.

Lấy khăn lau cẩn thận thật nhẹ nhàng lên khuôn mặt cho Dạ Lan thêm lần nữa, rồi anh mới đứng lên nói:

- Ở nhà em nhớ uống thuốc nhé. Trưa anh sẽ ghé qua. Đi làm nhưng anh cũng lo cho em nhiều lắm Dạ Lan.

Dạ Lan cố nở nụ cười. Đôi mắt cô vẫn thấy nỗi lo lắng nặng trĩu hiện ra trong ánh mắt Quốc Việt.

Chiều nay Dạ Lan ngồi bên khung cửa sổ Minh Huy đang gỡ trái bưởi đang gỡ múi ra cho Dạ Lan, anh nói đùa với cô bé:

- Lần sau em nhớ là chớ có dại dột đi lang thang ngoài mưa nữa nghe. Thêm một lần nữa là anh sẽ không cho Quốc Việt đưa em đi học nữa đấy!

Dạ Lan cười nhẹ gật đầu:

- Lần sau em sẽ nhớ. Nhưng mà mưa ở Sài Gòn không hiền hòa như mưa ở Đà Lạt chút nào cả. Ở Đà Lạt em đi trong mưa hoài mà có chi đâu. ở đây chỉ mới đi có một chút mà đã làm em viêm phổi. Thật là xui xẻo vô cùng.

Thấy Dạ Lan phụng phịu, Minh Huy cười. Đúng là ở Đà Lạt hai anh em vẫn thường chạy trong mưa. Có lẽ khi con người lớn lên, họ có sự ngăn cách với thời tiết thì phải. Lúc đó, thời tiết không còn cho họ những niềm vui. Tuy vậy, anh lại nói với Dạ Lan.

Không phải mưa hiền hay không hiền đâu. Dạ Lan đơn giản là đây là cơn - mưa đầu mùa, sự thay đổi của thời tiết mà em không chịu trách nhiệm.

Dạ Lan vẫn giữ những suy nghĩ của mình.

- Không phải chỉ có một lần em đi rong ngoài mưa đầu mùa đâu anh ạ. Nhưng thôi, em xin hứa lần sau sẽ không bao giờ ra ngoài khi trời đang mưa to gió lớn. Anh Huy nè, em muốn hỏi anh một chút. Chẳng hiểu sao em có cảm

giác là anh có gì đó thay đổi lạ lẫm. Có điều gì anh đang định giấu em phải không? Em định nói chuyện với anh lâu rồi nhưng cứ bận bịu. Anh nói cho em nghe chuyện gì đi anh, chuyện gì mà anh lại thay đổi như thế?

Minh Huy tách những mùi bưởi đưa ra đĩa, đầu óc anh đang mông lung. Dạ Lan ơi, anh muốn chia sẻ với em điều bí mật nặng nề đó. Nhưng rồi anh không đành lòng, cuộc sống của em sẽ hoàn toàn thay đổi khi em biết sự thật. Anh có nên nói cho em biết hay không?

Từ trước anh đã giấu em, còn bây giờ em còn sốt chưa bình phục hẳn, anh càng không thể nói ra. Anh biết rồi một lúc nào đó, mọi sự thật sẽ được phơi bày. Mỗi người trong chúng ta đều phải can đảm để nhìn vào sự thật. Lúc đó, hoặc ta sẽ giữ cuộc sống như những ngày qua, hoặc chúng ta sẽ phải thay đổi.

Những ngày qua anh có dịp nhìn lại mình một cách rõ ràng hơn. Nhìn lại sợi dây tình cảm của mình. Anh biết rằng mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi. Nhưng nói sự thật với em ngay bây giờ thì không thể?

- Dạ Lan, con người cũng có vương bận làm cho mình phải suy nghĩ. Anh cũng thế chứ không có chi đặc biệt đâu. Em đừng lo, bữa nào em khỏe anh sẽ nói cho em nghe, để em cho anh biết anh phải làm gì?

Dạ Lan biết sức khỏe của mình chưa ổn định nên không dám vội vãnh. Cuối cùng Dạ Lan đáp:

- Thôi cũng được, từ trước tới giờ anh em mình không giấu nhau chuyện gì cả. Chúng ta luôn san sẻ niềm vui, nỗi buồn. Bây giờ cũng vậy em mong là anh luôn tin tưởng em.

Dạ Lan cho một ít bưởi vào miệng đột nhiên Minh Huy hỏi:

- Chuyện giữa em và Quốc Việt em tính sao hả, Dạ Lan?

Về suy tư của Dạ Lan khiến Minh Huy ngạc nhiên. Sự thân thiện của Quốc Việt làm anh nghĩ sẽ không còn gì phải bàn đến, thế mà hoàn toàn không đúng như vậy.

Vài phút sau, Dạ Lan thở dài:

- Anh Minh Huy, em cũng không biết nói làm sao với anh bây giờ. Thật sự đôi khi em thấy em chỉ là một đứa em gái của Quốc Việt thôi. Quốc Việt thật đáng quý và chẳng gì chê trách anh ấy được. Vậy mà không hiểu sao em vẫn không thay đổi được tình cảm của mình.

Dạ Lan lắc đầu, ra dáng rất là buồn vì chuyện đó. Minh Huy cũng nhìn em thở dài:

- Anh không ngờ là như thế. Anh cứ tưởng mọi chuyện đã tốt đẹp hơn rồi chứ?

Dạ Lan đáp:

- Em cảm thấy mình có lỗi, nếu như để thêm một thời gian nữa, em tin rằng mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi được, em cũng sẽ nói ra điều này thôi anh ạ.

Huy suy tư trầm nghĩ. Thế là trong đời em có một chuyện buồn khi em là em ruột của anh, anh tự hứa với mình là chẳng bao giờ để em buồn. Vậy mà bây giờ anh cũng cảm thấy mình có lỗi với em nữa đây Dạ Lan ạ. Anh chỉ mong sao cuộc đời của em đừng bao giờ gặp phong ba, thác ghềnh nữa.

- Anh không can thiệp vào chuyện tình cảm của em. Nhưng anh thấy nếu không muốn thì đừng miễn cưỡng. Vì tình yêu là một sự tự nguyện hoàn toàn. Nếu không một ngày nào đó em sẽ thấy mình như bị trói buộc. Em sẽ thấy khổ sở vì sự trói buộc đó.

Dạ Lan gật đầu, chuông điện thoại đổ và Minh Huy đi nghe, không lâu tiếng Huy vang lên gọi cô:

- Dạ Lan điện thoại của em, Quốc Việt gọi.

Dạ Lan nhẹ đặt ống nghe vào tai:

- Alô! Dạ Lan đây!

Giọng nói của Quốc Việt vẫn ấm áp ngọt ngào:

- Dạ Lan hả, chiều nay em có khỏe hơn chút nào chưa vậy?

Tại sao lúc nào Quốc Việt cũng ân cần với cô thế nhỉ?

- Dạ có, em khỏe rồi. Có lẽ là vài hôm nữa em có thể đi học lại được.

Việt lại nói:

- Không có em, anh cảm thấy thời gian của mình sao thừa thãi quá và anh lại đi chệch quỹ đạo của anh rồi. Anh mong em thật khỏe để mỗi ngày anh lại được đưa đón em đi học.

Dạ Lan bật cười thành tiếng, cô bé ngạc nhiên nói:

- Anh nói thật lạ, khi em bệnh anh bận bịu hơn thì có. Anh lại luôn chạy sang nhà để xem em khỏe chưa rồi mới đi làm, về còn chăm sóc em nữa mà.

Quốc Việt ồ lên lên ngạc nhiên khi đến bây giờ anh vẫn không phát hiện được điều này.

- Theo em nói anh bận bịu quá, nhưng sao anh lại thấy quanh mình trống trải vô cùng vậy?

Điều này thì thật sự Dạ Lan không biết, cô bé chỉ cười mà không nói gì cả.

Quốc Việt hỏi lại:

- Em đã ăn cháo chưa?

- Dạ chưa, em đang ăn buổi cùng anh Huy, em đang khổ sở lắm đây, anh Huy bắt ăn gì tùm lum thứ, khi em hết bệnh chắc em phát phì ra vì lương thực ăn dư thừa. Lúc đó có lẽ mất luôn cái dáng mảnh mai của Dạ Lan luôn.

Quốc Việt cười giòn trong ống nghe, cuối cùng anh nói:

- Đối với anh, điều đó chẳng có gì quan trọng cả. Thôi anh phải làm việc đây. Mọi người ở đây cứ cười anh cứ quỳnh lên vì lo cho em đấy. Bye nghe.

Dạ Lan gác máy cô trở lại ngồi cạnh Minh Huy:

- Em sắp nghỉ hè rồi, anh cho em về thăm mẹ nghe, anh Huy. Em nhớ mẹ lắm rồi.

Huy gật đầu ngay:

- Được rồi, cứ thi cho tốt, đậu vào trường rồi anh đưa tàu về thăm mẹ. Giờ này mẹ cũng đang nhớ lắm đấy.

Cô hơi mỉm cười khi nghĩ về viễn cảnh mình được trở về Đà Lạt nghỉ hè. Thế rồi cô phụng phịu:

- Nhưng anh không về quê với em ư?

Minh Huy lắc đầu:

Anh còn bận rất nhiều công việc, không có thời gian nghỉ để về Đà Lạt cùng em được.

Dạ Lan ngồi lặng yên giây lát rồi nói tiếp:

- Về Đà Lạt mà không có anh thì buồn chết được. Em đã quen là lúc nào cũng có anh rồi.

Minh Huy chỉ cười. Đến một lúc em không cần anh nữa, có lẽ một người khác thay thế anh thôi.

Nhưng cũng đến một lúc nào đó, em sẽ biết rằng anh chẳng phải là anh ruột của em đâu. Dạ Lan ạ. Em có biết là anh muốn nói điều đó cho em biết, nhưng anh không thể nói ra được.

Bà Nhân cứ lồi rên trong một chuyến đi chơi có cả Minh Huy và Dạ Lan.

Bà kéo Dạ Lan ngồi cạnh mình nói:

- Dạ Lan, con ngồi đây với bác. Sao từ hôm bệnh đến nay con vẫn còn xanh xao quá vậy?

Huy Ngồi phía sau nói vọng lên:

- Con bảo Dạ Lan nghỉ học dưỡng bệnh cho khỏe hẳn mà Dạ Lan không chịu. Quốc Việt luôn chiều Dạ Lan nên đưa nó đi học đó bác.

Bà cười nhẹ nhàng:

- Còn phải ăn nhiều hơn nữa. Bữa nay đi dạo thư giãn về, con sẽ thấy dễ chịu hơn.

Ông Nhân kéo tay bà Nhân nói:

- Em kỳ thật, để tụi nó cùng ngồi chung với nhau. Khi không em lạo kéo Dạ Lan lên ngồi chung với mình như thế coi sao được.

Bà bỗng cười ngượng ngịu, bà để cho Quốc Việt đỡ Dạ Lan ra ngồi giữa anh và Minh Huy.

Những câu chuyện cứ liên tiếp tuôn ra. Nhưng bà Nhân vẫn cứ mơ ước sao bà có được một đứa con gái. Bà không gặp cái đêm chiến tranh đầy nghiệt ngã đó, thì giờ đây nó cũng bằng cỡ Dạ Lan đây.

Ở Đà Lạt em có thường đi chơi đồi thông, thác ghềnh không Dạ Lan?

Quốc Việt hỏi Dạ Lan, làm cho Minh Huy phải bật cười:

- Đừng hỏi như thế, hỏi Dạ Lan có đi chơi mỗi ngày hay không? Mùa hè, ngày nào mà hai anh em không chạy lên đồi thông, hồ Than Thở để tập thể dục.

Mẹ Quốc Việt góp chuyện:

- Ừ lên đồi thông không khí trong lành sạch sẽ ở đó có nhiều khách du lịch đến tham quan mỗi ngày nét đẹp nơi hồ Than Thở đã làm thu hút lòng hồn người.

Rồi bà nghĩ về quá khứ. Mùa hè, hai vợ chồng cùng con cái cứ đến đó để chơi, để thư giãn, vậy mà từ ngày chiến tranh tới bây giờ chưa bao giờ bà trở lại nơi đó. Nó như gợi lại trong lòng bà nỗi đau mà bà đành phải quên đi, quên đi...

Dạ Lan gật đầu:

- Chỉ ra Đà Lạt mới một lần, có lẽ anh chưa hề biết hồ Suối Vàng phải không Quốc Việt? Lúc nào anh đến đó nữa, em và anh Minh Huy sẽ đưa anh đến nơi đó, tha hồ mà ngắm nhìn, thả hồn theo nghệ thuật vẽ tranh của anh.

Minh Huy cười phì:

- Hắn sẽ không vẽ được gì đâu. Suốt cả ngày chỉ biết mơ mộng mà thôi.

Dạ Lan cười không cần thanh minh. Minh Huy nhìn sang ba mẹ Quốc Việt:

- Có dịp nào hai bác đến Đà Lạt ghé qua nhà cháu chơi, lúc ấy mẹ cháu sẽ rất vui mừng lắm.

Ông Nhân gật đầu:

- Có lẽ có một ngày trở lại nơi đó. Chiến tranh cũng đã đi qua hai mươi năm rồi còn gì. Ta cũng nên quên đi quá khứ đi, dù quá khứ có bóng râm đi chăng nữa.

Ông Nhân đang nói với Minh Huy hay đang nói với chính mình cũng không hiểu nữa. Đôi mắt ông ngó nhìn xa xăm.

Quốc Việt chỉ cho Dạ Lan những cảnh vật trên đường đi, tiếng cười của họ làm cho mọi người cảm thấy nhẹ nhõm.

Vũng Tàu kia rồi, nghe trong gió hơi mặn của biển khơi. Dạ Lan hơi nhòm người dậy để nhìn mọi thứ ngoài xe. Quốc Việt kéo tay Dạ Lan.

- Em làm gì mà rồi lên như vậy, em cứ ngồi khắc tới nơi mà, nhưng anh nói trước, ba mẹ anh sẽ không cho tắm vào buổi chiều thế này đâu. Chỉ được ngắm nhìn hoàng hôn trên biển thôi.

Dạ Lan cười ngượng ngùng, cô bé nói nhỏ vào tai Minh Huy:

- Ai muốn nói gì thì nói, nhưng em với anh đi tắm biển được chứ?

Thấy Dạ Lan lôi kéo vào chuyện bí mật, Minh Huy thấy mình cũng vui vui, anh đưa một ngón tay ra như đồng lõa với em gái.

Quốc Việt đang chỉ cho tài xế chỗ đỗ xe để họ bước xuống. Bãi biển chiều thứ bảy đông đúc không ngờ, Dạ Lan ngồi im trên xe ngắm mọi thứ với ánh mắt rất thích thú.

Bà Nhân khẽ gọi:

- Dạ Lan, xuống đây ngồi hóng gió với bác đi con gái, để mặc ba chú cháu nó đứng lều đi con.

Dạ Lan đến bên bà, ngồi lên chiếc ghế hít một hơi dài khoan khoái. Hoàng hôn trên mặt biển thật là tuyệt vời. Cứ như đó là bức tranh sơn dầu của một họa sĩ tài ba nào đó đã vẽ. Những vệt màu đỏ ảm áp lan trên từng ngọn sóng làm cho biển như sâu thẳm hơn, bí hiểm hơn.

Dạ Lan khẽ nói:

- Biển thật đẹp, con rất thích ngắm nhìn hoàng hôn trên biển.

Mẹ Việt gật đầu:

- Bác cũng thế, ngày còn trẻ bác và bác trai thường đưa nhau ra đây ngắm hoàng hôn và yên lặng đi bên nhau. Chiến tranh làm bác không còn niềm vui hứng thú đi dạo cho đến hôm nay bác mới có dịp đi với con đây. Nếu không có ba đứa con, hai bác cũng không đi đâu. Các con còn trẻ, tại sao để nỗi sợ hãi cướp mất của các con những nét đẹp huy hoàng của thiên nhiên. Con cứ ngắm cho thỏa thích đi vì bác cũng cảm thấy mình đang rất vui.

Dạ Lan nhìn mặt trời đỏ rực, uy nghiêm lừng lững đang từ giữa bầu trời lặn vào tối. Cô bé chợt nhớ đến những câu chuyện cổ tích ngày xưa. Cô bé nhớ mình đã tin có một ông Thần mặt trời ngồi trên một chiếc xe do những con thần mã kéo lên bầu trời để bắt đầu một ngày.

Rất lâu sau này khi đã lớn, khi đã có những bài học về mặt trời. Dạ Lan cứ tin rằng có một ông Thần mặt trời ngồi trong chiếc xe ông cưỡi để văng những ánh sáng xuống trần gian.

Một nụ hôn nhẹ gật đặt lên má làm Dạ Lan giật mình. Quốc Việt đang ngồi nhìn. Quốc Việt đang nhìn cô bé cười hỏi:

- Em làm gì mà suy tư dữ vậy Dạ Lan?

Cô chu môi nói:

- Em đang ngắm biển hoàng hôn.

- Anh đã dựng trại xong hết rồi, em đi dạo với anh một chút đi, Dạ Lan nhé! Vừa nói Quốc Việt vừa nắm tay Dạ Lan kéo nhẹ đi. Bà Nhân cười:

- Con đi dạo với một chút đi, Dạ Lan.

Việt nắm tay Dạ Lan đi dạo trên bờ biển. Gió đã chuyển hơi lạnh từ Sài Gòn ra đến đây. Việt thấy thoải mái hơn, anh nhìn trời giữa biển trời mênh mông.

Dạ Lan cảm thấy mình như vừa được giải thoát. Cô bé vừa đi vừa nhìn ngắm biển, ngắm trời xanh cao vùn vút.

Việt chợt lên tiếng hỏi:

- Em có thích đi dạo thế nào không Dạ Lan?

Cô khẽ gật đầu:

- Rất thích, sau một đêm ngủ ở đây, ngày mai em có thể làm việc đến chiều một nhòai cũng chẳng sao.

Quốc Việt cười nói đùa với cô:

- Dạ Lan này, khi mà anh và em cưới nhau xong, cứ mỗi chiều thứ bảy anh sẽ đưa em ra đây để nghỉ ngơi.

Dạ Lan im lặng, mỗi khi Quốc Việt nói về tương lai, cô bé thấy mọi chuyện sao quá xa xôi.

Dạ Lan thường tránh né mỗi khi Việt nói đến chuyện đó. Không hiểu sao lại như vậy, dù cô đã tự hỏi mình nhiều lần.

- Em nhìn kìa Dạ Lan, ngọn hải đăng đã bắt đầu sáng lên rồi đây.

Dạ Lan nhìn theo hướng tay chỉ chỗ của Quốc Việt. Cuối cùng cô cũng nhận thấy ánh sáng ngọn hải đăng. Quốc Việt choàng tay qua vai Dạ Lan siết nhẹ, anh muốn che chở cho cô trước đó gió lạnh.

Dạ Lan mỉm cười:

- Càng ngày anh càng xem em như một cô bé yêu đời.

Việt gật đầu:

- Con mưa hôm nào đã mách bảo với anh em chẳng phải mạnh khỏe lắm. Anh không nên nghe em trong những chuyện như vậy.

Cũng từ cơn mưa chiều ấy Dạ Lan cảm thấy mình như một tù nhân trong sự chăm sóc của mọi người, cô bé như muốn thoát ra mà chẳng thể làm gì được. Có lần Minh Huy đặt nụ hôn lên trán Dạ Lan và bảo:

- Đồng ý đi cô nhỏ, đừng vầy vùng làm chi cho mệt người. Bởi được chăm sóc em, đó là một điều hạnh phúc.

Dạ Lan lắc đầu cô xua đi bao ý nghĩ khi nhớ đến câu nói ấy. Giờ đây đi bển Quốc Việt đón nhận ngọn gió biển, cô bỗng muốn vút mình lên hòa vào khoảng không trước mặt biển bao la vô tận này biết bao.

Dêm khuya, khuya lắm rồi thì phải, thế mà Dạ Lan vẫn còn ngồi bển Minh Huy, lắng nghe tiếng biển rì rào rì rào.

Tiếng sóng vỗ vào bờ cát hiền hòa làm sao. Quốc Việt có lơ cũng ngủ ngon như ba mẹ anh.

Bây giờ chỉ còn hai anh em Minh Huy và Dạ Lan ngồi đây lắng nghe tiếng sóng vỗ xô vạt vào bờ.

Minh Huy vén những sợi tóc mềm thật mềm của Dạ Lan, cố tận hưởng mùi hương nồng nàn từ những sợi tóc của Dạ Lan. Cô ngồi yên như một con mèo nhỏ trong lòng của Minh Huy.

Cô bé nhỏ giọng:

- Em thèm được những giây phút bình yên như thế này là tốt lắm rồi. Có lần em ước mơ em mãi mãi sống bên mẹ, với anh đừng có sự hiện diện của gương mặt nào lạ trong căn nhà của mình anh Huy ạ.

Minh Huy nắm vai em gái siết nhẹ:

- Bây giờ thì em có còn ước mơ như thế nữa không?

Dạ Lan gật đầu:

- Có chứ, nhưng em thấy khi lớn lên, có những chuyện mình không muốn vẫn cứ đến với mình. Mấy đứa bạn em cho rằng em là người hạnh phúc nhất. Bất cứ điều gì cũng tự đến với em không phải nhờ công tìm kiếm. Như thế có phải là hạnh phúc? Vì có những điều mình không muốn thì nó vẫn cứ đến với mình.

Minh Huy siết vai cô bé, anh nhẹ cười:

- Em nói đúng, có những điều mình không muốn vẫn cứ đến. Nhưng em cũng đừng lo nghĩ. Mỗi một con người sinh ra trên đời đã có một số phận mình khó có thể vượt ra ngoài, số phận đó cái gì đến hấn cứ đến, cái gì đi hấn cứ đi.

Dạ Lan gật đầu, Minh Huy kéo chiếc áo choàng phủ lên người cô bé. Những ngón tay vuốt nhẹ nhàng lên làn da vẫn còn những sợi lông tơ trên gương mặt Dạ Lan.

Giọng cô suy tư:

- Khi hai anh em mình còn nhỏ, ngày nào mình cũng cãi nhau, dù cuối cùng em là người thấy anh có lúc em ước anh không phải là anh em để đừng cãi nhau chí chóe nữa. Nhưng mỗi khi anh đi xa nhà, anh vào Sài Gòn, em lại nhớ anh khủng khiếp.

- Lúc ấy em mong sao anh về nhà nhanh chóng và em hứa em sẽ không bao giờ cãi lộn với anh nữa. Anh có nhớ lần đó không?

Minh Huy gật đầu. Trong hồi ức của anh. Dạ Lan là một cô bé với đôi mắt to đầy nước mắt, búi tóc đuôi gà phớt phơ đã ôm chầm lấy anh rồi khóc nức lên.

- Em nhớ anh lắm, anh về rồi.

Nhưng cũng chỉ một lát thôi, khi cả hai chơi đồ chơi, Dạ Lan lại dành hết về phần mình với cái miệng phụng phịu dễ ghét của cô bé.

- Cái này của em, cái này cũng của em.

Thằng anh lớn đầu nhưng hay nhường nhịn em đành thở dài, đưa cho đứa em món đồ chơi mà mình thích nhất, vì anh rất nhớ Dạ Lan khi đi xa.

Minh Huy bật cười:

- Hồi nhỏ anh nhớ em xinh nhất trong đám con gái ở lớp. Nhưng em cũng dữ nhất, hay cái lộn nhất và hay khóc nhe nhất. Có lúc anh cũng biết là em có lỗi, nhưng anh vẫn cứ bênh em, quát tháo mấy đứa nhỏ chơi với em. Cuối cùng cả hai bị mẹ đập cho một trận.

Dạ Lan cười khúc khích, cô bé nhớ ra mình hồi đó và không còn nhịn được cười:

- Hồi nhỏ em dữ thế hả anh?

Minh Huy lắc đầu:

- Ai mà biết tại sao. Nhưng bây giờ em cũng có hiền đâu. Em muốn cái gì là đòi cho bằng được, không cần biết có ai đồng ý với mình điều đó không. Anh nhớ có một lần anh bị mẹ đánh vì cái tội ăn hiếp em. Tới hôm nay anh vẫn còn nhớ như in. Con là con trai, lại là anh nữa, tại sao con không nhịn em con một chút chứ? Nó là con gái yếu đuối, con biết không chứ? Lúc đó anh tức lắm, anh đã làm bầm trong miệng nói. Nó không dám yếu đuối như mẹ nói đâu, nó nuốt luôn con trai của mẹ luôn được đấy. Bây giờ thì anh hiểu tại vì sao mà mẹ lại thương em như thế. Anh càng quý mẹ nhiều hơn, có lẽ trong đời tìm một người như mẹ không phải là dễ...

Dạ Lan gật đầu, cô bỗng thấy mình nhớ mẹ lắm sao ấy:

- Thôi, khuya lắm rồi em ạ, anh em mình đi ngủ kéo em cảm lạnh nữa thì mệt lắm.

Cô nhìn anh nói:

- Nhưng anh phải hứa là hè này anh phải cùng về Đà Lạt với em nhen.

Huy thở ra nói:

- Anh bận...

Cô lắc đầu phụng phịu:

- Không, anh phải hứa, anh hứa với em đi mà.

Cái giọng của Dạ Lan bắt đầu xuống nước, bắt đầu phụng phịu, vùi vĩnh. Minh Huy bật cười vì anh biết cuối cùng anh cũng phải đồng ý thôi.

Huy cười nheo mắt:

- Ừ, thì hè về, nhưng em phải thi đậu các môn đấy.

Cô bé ngênh mặt nói:

- Đó là lẽ tất nhiên rồi, anh không phải nhắc em đâu.

Hai anh em chui vào lều, Minh Huy đưa gối cho Dạ Lan rồi nằm xuống cạnh cô bé. Dạ Lan thở đều đều và chìm giấc ngủ say.

Có những lúc hai anh em ở gần nhau, anh tưởng rằng anh không thể vượt qua được Cũng như đêm nay anh muốn nói lên tất cả sự thật. Nhưng rồi cũng chính tình yêu em, giữ những lời sắp nói ra với Dạ Lan lại trong lòng - Anh không muốn Dạ Lan phải chịu đựng những điều ngoài sự tưởng tượng của cô bé.

Đêm vùng biển thật tuyệt, nhưng nó cũng thật dài, thật sâu. Anh muốn trời mau sáng. Ngày đến cùng với ánh mặt trời làm anh thấy mình dễ chịu hơn.

Thế là Dạ Lan ngủ thật ngon, trong giấc ngủ của cô bé có giấc mơ nào về làm bạn cùng cô hay không nhỉ?

- Minh Huy, anh nói đi!

Khuôn mặt cô bé nhăn nhó như lúc Dạ Lan đang hờn dỗi mình - Một câu đề nghị được lặp lại kể cả trong một giấc mơ.

Minh Huy thấy mình xót xa và anh quyết định nói tất cả. Kề môi vào tai của Dạ Lan anh kể:

- Được rồi, anh sẽ kể cho em nghe câu chuyện mà anh luôn giấu em. Em không phải là con ruột của mẹ. Em là một đứa con nuôi của mẹ. Nhưng lý do vì sao mẹ nuôi em thì anh không biết. Anh cũng như em thôi, nghĩ rằng chúng ta anh em ruột. Nhưng rồi đến một ngày, lúc anh đọc quyển nhật ký của mẹ, anh mới biết sự thật. Nhưng Dạ Lan ơi, dù sao đi nữa, cả mẹ, cả anh cũng đều yêu thương em.

Trong giấc mơ nét mặt Dạ Lan tỏ ra rất đau đớn. Không hiểu cô có nghe được những câu nói anh đã kể không? Nhưng Minh Huy biết mình không nên xác nhận sự thật cay nghiệt này.

Cái lắc đầu của Dạ Lan như muốn nói anh với đừng nói nữa. Minh Huy thở dài rồi vuốt lấy mặt Dạ Lan.

- Ừ thì không có, ngủ đi em.

Chẳng hiểu trong khi ngủ con người có nghe được không nhỉ? Nhưng khuôn mặt cô dần dần giãn ra và cô ngủ thật yên.

Minh Huy nhìn Dạ Lan không tránh khỏi một tiếng thở dài.

PHẦN 9

Sáng sớm, mặt trời vừa nhô lên là Dạ Lan, Minh Huy và Quốc Việt đã chạy ào ra biển.

Như một chú cá nhỏ tìm về môi trường sống của mình. Dạ Lan bơi ra xa rồi thả mình trong sự ve vuốt của biển cả.

Quốc Việt tới sát bên Dạ Lan trầm trồ khen:

- Dạ Lan bơi cũng điệu nghệ ghê chứ.

Dạ Lan pha trò:

- Anh đừng làm nghe chưa, em đã từng giành huy chương trong cuộc thi bơi đó ghen.

Nhìn cái mặt tỉnh bơ của Dạ Lan, Quốc Việt tưởng thật, hỏi:

- Ủa, ghê vậy hả? Vậy nói cho anh biết xem, em đạt được huy chương gì vậy hả?

Nín cười, Dạ Lan đáp:

- Ủ, huy chương nhì, được chứ?

Quốc Việt ngẩn người cười khục, rồi anh mắng:

- Em đúng là quỷ quyết, anh khen thật, còn em thì nói đùa. Em coi chừng anh đó ghen.

Dạ Lan vội xua tay:

- Nói rồi ghen, không giỡn nữa à. Em giận bây giờ.

Quốc Việt cười vì cái tính bướng bỉnh của Dạ Lan. Cô bé sợ Quốc Việt chế nhạo. Minh Huy nói trêu thêm:

- Dạ Lan mà đi thi, cứ hai người thì đứng hạng nhì, ba người đứng hạng ba, bốn người đứng hạng bốn. Thứ hạng tùy theo sự tham gia nhiều hay ít.

Tiếng cười buổi sáng của họ giòn lan xa trên mặt biển. Dạ Lan cau mặt nói:

- Anh cứ chọc quê em hoài hà.

Minh Huy lắc đầu:

- Không, anh không hề chọc quê em, mà anh nói thật.

Dạ Lan liền cãi lại:

- Nhưng có bao giờ em thi bơi đâu mà anh nói.

Lần này thì Minh Huy cười phì chịu thua nhỏ Dạ Lan. Bỗng dưng Dạ Lan nhớ lại câu chuyện trong giấc mơ.

Cô bé liền gọi anh:

- Anh Huy, lại gần em kể cho anh nghe chuyện này nè.

Minh Huy bơi lại gần Dạ Lan, cả ba thả nổi trên mặt biển. Dạ Lan mở lời:

- Đêm hồi hôm em mơ một giấc mơ lạ lắm. Em mơ thấy anh đang nói với em là...

Dạ Lan ngừng lời. Cô bé này có nhớ đúng giấc mơ đó không nhỉ? Minh Huy đang hỏi chính mình - Anh nhẹ cười nói:

- Nhưng giấc mơ thì không thật hoặc có vẻ thật. Em muốn nói thế?

Dạ Lan chậm rãi:

- Em mơ nghe anh nói với em là em không phải là con của mẹ. Ngủ dậy, em thấy mình ngớ ngẩn lạ lùng. Làm gì có chuyện vớ vẩn đó chứ, những giấc mơ thường là không có thật. Nhưng trong em lại có một nỗi lo không nói được thành lời.

Minh Huy không nói gì còn Quốc Việt thì lại cười:

- Đúng là giấc mơ. Em hãy đuổi điều đó ra khỏi giấc mơ của em. Nếu không, em sẽ buồn vì con gái mẹ suy nghĩ bậy bạ không thôi.

Tại sao trong giấc mơ ngủ mà Dạ Lan nghe được nhỉ? hẳn phải có một cơ quan hoặc là một vùng nào đó trong não vẫn còn thức, vẫn nhận biết được vấn đề vẫn lưu giữ để rồi thì thức dậy Dạ Lan vẫn nhớ. Vẫn may, Dạ Lan vẫn tự cho rằng đó chỉ là giấc mơ. Rồi ngày nào đó, khi hiểu ra sự thật em sẽ đỡ choáng hơn.

Dạ Lan nói với Quốc Việt:

- Anh nói đúng, mẹ sẽ rầy em một hồi vì giấc mơ quái quỷ đó. Nhưng kỳ lạ là cứ như thật ấy.

Quốc Việt thấy vẻ băn khoăn của Dạ Lan. Anh bật cười nói:

- Thôi, mình đi lại phía kia tìm hải sản tươi ở biển để ăn đi hai anh.

Minh Huy cũng muốn thoát khỏi những suy nghĩ đang đuổi theo mình. Anh sai tay bơi vào bờ, Dạ Lan và Quốc Việt cũng bơi theo. Khi đi vào gần bờ, một đợt sóng tung lên người Dạ Lan, đẩy cô về phía trước, cũng may là có Minh Huy giữ lại, nếu không cô bé đã bị té.

Dạ Lan vẫn cười nắc nẻ, bỗng nhiên Quốc Việt nhìn đắm đắm vào sợi dây trên cổ của Dạ Lan mà thường ngày cô giấu sau chiếc áo. Cái nhìn ấy làm chính Dạ Lan cũng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy anh Việt?

Quốc Việt vội lắc đầu:

- Không, không có gì. Minh Huy ơi, tụi mình đến cho ba mẹ của Việt đi.

Minh Huy mở to mắt nhìn Quốc Việt. Dường như có chuyện gì xảy ra thì phải.

- Nhưng ông bạn vừa mới bảo là đi ăn hải sản ở nơi đây mà.

Dạ Lan cũng ngạc nhiên không thêm, Quốc Việt có vẻ bối rối:

- Thì bọn mình hãy cứ đến đó đi mà.

Nói xong, Việt kéo Dạ Lan đi. Minh Huy theo sau mà chẳng hiểu gì cả. Cả hai chạy nhanh đến trước mặt ông bà Nhân. Thấy hai đứa thở gấp bà liền mắng Quốc Việt:

- Con đúng thật là vô lý, tại sao lại kéo Dạ Lan chạy nhanh như vậy chứ?

Không để mẹ nói thêm câu nào, Quốc Việt kể tai mẹ nói cái gì đó. Nhưng nét mặt bà cau lại đầy khó hiểu lắm.

Bà cũng nhìn đắm đắm vào sợi dây trên cổ Dạ Lan, đôi môi bà hơi hé ra, đôi bàn tay bà vươn ra như muốn ôm lấy Dạ Lan.

Nhưng ngay tức khắc gương mặt bà cau lại đau đớn vô cùng, bàn tay buông thõng, bà ngã ra. Quốc Việt đưa tay ra đón lấy mẹ.

Anh hét lên gọi:

- Mẹ - Mẹ ơi - Mẹ ơi!

Ba Quốc Việt là người giữ được bình tĩnh nhất. Ông gọi người tài xế và vội đưa bà ra xe. Dạ Lan và Minh Huy lúc này chẳng biết gì cả.

Minh Huy khoác lên người Dạ Lan một chiếc áo khoác rồi cả hai cùng nhảy lên xe.

Chiếc xe chạy thật nhanh hướng về phía bệnh viện. Bà Nhân vẫn bất tỉnh, ông Nhân cũng chẳng biết làm gì hơn, ông bận lo cho trái tim yếu đuối của vợ mình.

Quốc Việt gọi:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi, mẹ tỉnh dậy đi.

Bà Nhân dường như đã hôn mê, chiếc xe được chạy vào phòng cấp cứu bệnh viện.

Cánh cửa đóng lại, những người thân đứng phía ngoài phòng cấp cứu. Dạ Lan như một cô bé ngẩn ngơ bên cạnh anh trai:

- Chuyện gì vậy anh? Bác sao vậy?

Minh Huy lắc đầu:

- Anh cũng không biết nữa. Mình cứ đứng đây chờ xem một chút nữa sẽ biết khi bác sĩ khám cho bác ấy xong.

- Không lẽ...

Một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu làm Minh Huy rùng mình. Anh liếc nhìn Dạ Lan, cô bé vẫn chưa cảm nhận được điều gì cả thì phải.

Anh lắc đầu xua đi bao ý nghĩ với chính mình:

- Không thể nào, không thể có chuyện này được. Làm gì mà số phận lại sắp đặt đến mức khủng khiếp như vậy?

Minh Huy lại nhìn em:

- Nếu điều đó xảy ra, Dạ Lan sẽ chịu đựng cú sốc này ra sao đây nhỉ? Cả hai nỗi đau sẽ gộp lại một lúc.

Lâu thật lâu, dường như thời gian dài vô tận, Minh Huy cùng Quốc Việt mở cửa khi cô y tá cho người thân vào thăm, cô nói:

- Bác ấy đã tỉnh dậy rồi, bác ấy muốn gặp con trai bác.

Quốc Việt mừng vội nói:

- Vâng, cảm ơn cô.

Minh Huy vội đưa tay lên:

- Để mình vào với Việt. Dạ Lan, em cứ ngồi đây chờ tin nhé!

Quốc Việt kéo luôn Minh Huy vào, đứng trước người đàn bà chỉ mới đây thôi còn rất khỏe mạnh và vui vẻ. Những giọt nước mắt vẫn còn vương trên má, trên đôi mắt bà.

Vừa thấy Quốc Việt, bà liền hỏi:

- Dạ Lan đâu rồi con?

Minh Huy chỉ vào cánh cửa nói:

- Cháu thấy có chuyện gì đó rất lạ nên để Dạ Lan ngoài cửa. Bác nói cho con nghe xem chuyện gì đã xảy ra vậy bác?

Cố gắng lắm bà mới nói rõ được từng lời một:

- Minh Huy, con có biết sợi dây chuyền bằng bạc, với một chiếc mặt cẩm thạch của Dạ Lan đeo nơi cổ ở đâu mà có không con?

Minh Huy nhú mồm một lúc, như muốn nhớ lại quá khứ. Anh nói:

- Con nhớ là, dường như Dạ Lan có đeo nó từ lúc còn bé. Lúc con thấy, con đòi mẹ con cho con, nhưng mẹ đã mua cho con sợi dây khác, còn Dạ Lan vẫn giữ sợi dây ấy cho đến bây giờ.

Bà gật đầu, hơi nhồm dậm nói:

- Con nói thật cho bác biết đi, Dạ Lan có phải là em ruột của con không, Minh Huy?

Huy nhìn bà dăm dăm, lúc này gương mặt Quốc Việt cũng rất căng thẳng. Minh Huy không dám nói sự thật – Anh nhỏ nhẹ:

- Cháu nghĩ điều này bác nên nói chuyện với mẹ cháu được không?

Có thể niềm hy vọng đang bùng sáng lên trong lòng bà, nên bà Nhân vội gật đầu nói:

- Được bác sẽ đi Đà Lạt ngay để gặp mẹ con.

Quốc Việt chen lời vào:

- Việc gì cũng để mẹ hết bệnh đã, mẹ vừa ngất xỉu mẹ quên rồi sao?

Bà khoát tay nói:

- Con hãy đi với mẹ, cả ba con nữa, hãy mang thuốc theo cho mẹ. Đã hơn hai mươi năm mẹ đi tìm một manh mối nhỏ để có thể tìm kiếm đứa con gái của mẹ. Bây giờ nó đã đến, tại sao mẹ có thể bỏ qua hả con?

Nhìn sự can đảm của người đàn bà, Minh Huy nhớ đến mẹ mình. Anh bảo với Quốc Việt:

- Quốc Việt, hãy nói với Dạ Lan là chẳng có gì xảy ra cả. Còn một tuần nữa, Dạ Lan bắt đầu thi rồi. Hãy để cho Dạ Lan yên ổn lúc thi.

Bà mẹ gạt đầu, từ trong trái tim bà, một tình cảm mới lạ được xuất hiện.

Quốc Việt đi ra ngoài anh sẽ đóng một vở kịch nhỏ với Dạ Lan. Cánh cửa vừa khép lại Minh Huy nói:

- Con đã đọc được những dòng nhật ký mẹ con viết cho Dạ Lan, con biết rằng Dạ Lan không phải là con ruột của mẹ con.

Lần này thì bà ngồi nhồm dậy. Nhưng rồi bà lại nằm xuống:

- Cảm ơn trời đất, bác sẽ đi Đà Lạt ngay thôi. Bây giờ cả con cũng phải thả nhiên với Dạ Lan, đừng cho nói biết vội điều gì cả. Bác mong Dạ Lan không bị cú sốc về tinh thần. Bác sẽ bảo Quốc Việt giữ kín chuyện bác đi Đà Lạt.

Minh Huy gạt đầu, anh không ngờ sức chịu đựng của một người phụ nữ lại khủng khiếp đến như vậy. Bà vừa gục gã bởi chính trái tim bà. Nhưng rồi bà đã đứng lên thật vững vàng.

- Con gọi Quốc Việt và bác trai vào đây cho bác:

Minh Huy gạt đầu, anh bước ra ngoài trở lại với Dạ Lan. Quốc Việt hơi cúi đầu:

- Có chuyện gì hả, Minh Huy?

Huy lắc đầu thả nhiên:

- Một sự lầm lẫn. Bác thì bị đau tim. Giờ thì đã ổn rồi. Chúng ta sẽ trở lại bãi tắm thôi.

Dạ Lan là một cô bé rất thông minh, cô bé nghi ngờ:

- Anh đang giấu em chuyện gì vậy, Minh Huy?

Cố gắng lắm Minh Huy mới phì cười nói:

- Con nhỏ búng bình này, đã nói chỉ là một sự lầm lẫn thôi.

Dạ Lan thở dài:

- Vâng. Em cũng mong như thế.

Quốc Việt đã trở vào phòng, lát sau bà Nhân đã ra ngoài. Bà kéo Dạ Lan lại phía mình rồi nói:

- Bác xin lỗi con, tim bác vẫn thường dở chứng như thế. Chúng ta hãy trở lại biển đi con.

Người đàn bà cố giấu những suy nghĩ, hy vọng và sự đau đớn của mình sau nụ cười gượng gạo ấy.

Nếu thật sự Dạ Lan là con gái bà ấy thì sao nhỉ? Trái tim người mẹ luôn có tiếng nói nhất định chính xác mà.

Cả mấy người lên xe trở ra bãi biển. Những ưu tư dần dần rời khỏi Dạ Lan, Minh Huy cầu mong cô bé giữ được sự bình tĩnh vốn có của mình.

Huy cũng không biết, sao mình có mong cho bà tìm được đứa con gái của bà hay không?

Gian phòng khách thật im lặng, mỗi người đều đuối theo những suy nghĩ của mình.

Quốc Việt cầm trên tay sợi dây chuyền từ ngày còn bé của mình. Nhìn sự buồn bã của anh, không ai không xúc động thương tâm.

- Chẳng lẽ là vậy ư? Anh không thể ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế, Dạ Lan ơi!

Quốc Việt thở dài. Một tiếng nói vọng tới tai anh:

- Em có tin đó chính là con gái của mình không? Ông Nhân hỏi bà.

Việt lắng tai nghe mẹ anh nói. Giọng bà khẳng định:

- Em tin, rất tin tưởng ngay lần gặp Dạ Lan đầu tiên, em đã bị hút về phía cô bé mà không thể cưỡng lại được. Em có thể tâm sự thật ngay ở nó. Nhưng kì thi của nó đã tới gần. Chúng ta hãy tránh cho con những phiền muộn.

Quốc Việt cúi đầu, luồn những ngón tay bấm chặt vào tóc của anh.

Anh muốn tìm lại đứa em gái của mình, muốn lắm, nhưng anh không hề muốn người đó là em, Dạ Lan ơi. Giờ đây anh không biết những suy nghĩ của chính anh nữa. Anh không biết mình phải làm gì, chỉ thấy một cảm giác trơ trọi, trống trải bao trùm lấy anh!

- Hay em cứ để cho anh và Quốc Việt đi. Ba Việt lên tiếng đề nghị, nhưng mẹ Việt lại bác bỏ. Bà nói:

- Anh không phải lo đâu, em thật khỏe hẳn rồi. Em biết mình phải làm thế nào mà. Anh để em đi, chỉ có người mẹ mới hiểu được tâm lòng của người mẹ mà thôi.

Quốc Việt biết điều đó, anh nhìn đồng hồ, chỉ còn một tiếng nữa anh sẽ ra sân bay. Dù anh biết mẹ anh đúng nhưng anh vẫn cứ luôn mong đó là sự lầm lẫn của anh, của mẹ anh. Anh luôn mong điều đó biết bao.

Những suy nghĩ trái ngược nhau luôn xuất hiện trong đầu của Việt. Một nửa anh muốn đến Đà Lạt ngay vì anh muốn tìm ra hiểu rõ sự thật. Nhưng một nửa anh lại không muốn đi vì anh sợ cái sự thật đó vô cùng.

Bà Nhân lên tiếng nói với con:

- Tới giờ rồi, đi thôi Quốc Việt.

Quốc Việt mân mê sợi dây chuyền anh có từ thuở ấu thơ của mình. Anh nhớ lại lời mẹ anh nói:

- Mẹ có hai miếng ngọc thạch giống như nhau của bà Nội con giao cho mẹ trong ngày cưới của ba mẹ - Lúc con sinh ra đời, mẹ đã lấy một miếng khắc tên con vào đó và làm sợi dây bảo đeo cho con. Một miếng còn lại, mẹ cũng làm y như thế với con gái yêu thương của mẹ. Mẹ chỉ tiếc rằng em con đã bị thất lạc trong chiến tranh ngày xa xưa ấy. Ngày nào đó con sẽ thấy được miếng ngọc như vậy khắc chữ Quốc Quyền ở phía sau, thì đó là miếng ngọc của em gái con đó Quốc Việt ạ.

Việt chột giật mình, mong suy nghĩ tan nhanh khi cái siết vai của bà Nhân dành cho anh:

- Quốc Việt, mẹ biết rõ những suy nghĩ hiện tại trong lòng con. Con yêu thương Dạ Lan mà, trái tim của con sẽ rất đau khổ khi con biết mọi chuyện sẽ

thay đổi không còn lâu nữa. Nhưng con biết đó, không ai có lỗi trong việc này mà đó là số phận. Con phải vui mừng vì con sắp tìm được đứa em gái ruột thịt của mình. Đối với mẹ, đó là một niềm hạnh phúc hơn. Hạnh phúc hơn là con mình là sướng quá. Cuộc chiến tàn khốc đã qua đi hai mươi năm.

Quốc Việt hiểu những điều mẹ nói, đã nghĩ đến từ trước kia. Nhưng chẳng bao giờ anh nghĩ người đó chính là Dạ Lan.

Việt nhìn mẹ nói:

- Thôi, ta đi thôi mẹ, con hy vọng là mọi chuyện sẽ tốt đẹp, mẹ tìm được đứa con gái yêu thương của mẹ.

Nói thế nhưng trong thâm tâm Quốc Việt, anh mong điều đó không phải là sự thật. Cầu mong một hy vọng mong manh thôi.

Sân bay đây rồi, anh như một kẻ mộng du bước lên máy bay, rồi cũng như một kẻ đang trong một cơn mơ hay về một phía nào đó nơi cuối trời.

Nhưng cơn mơ của anh biến mất khi anh thấy mình nhớ Dạ Lan đến cồn cào. Từ khi đi biển về, anh đã không còn gặp cô bé lần nào. Cô có nghĩ gì về sự vắng mặt của anh sau sự việc ấy hay không?

Dạ Lan ơi, em là một cô gái tuyệt vời. Anh đã mơ rằng khi em tốt nghiệp xong, em sẽ trở thành vợ anh. Trong suốt những ngày tháng qua, đó là giấc mơ ngọt ngào nhất, êm đềm nhất của anh.

Mỗi một giờ khắc trong ngày anh đều dành cho em, nghĩ về em. Em đi học, anh mong cho tới giờ tan học để được đưa em đi về, đi ăn.

Chiều đến đón em, anh muốn nhìn thấy em, cô bé mảnh mai với đôi mắt to tròn. Với mái tóc thề buông xõa ngang vai.

Nhưng giờ khắc đó, anh thấy những mệt nhọc của đời sống trôi tuột đi. Anh chỉ thấy em và niềm vui vô cùng. Rồi chúng ta đi lang thang, em cười giòn tan khi kể cho anh nghe những câu chuyện ở trường, ở lớp, ở đó, có một anh chàng nào đó chọc ghẹo em.

Thế đó Dạ Lan, phải chi anh nhìn em với đôi mắt của một người anh, anh sẽ thấy em dễ thương.

Nhưng khổ nỗi, anh lại nhìn em với đôi mắt của một người con trai. Anh thấy em vô cùng quyến rũ. Thế là anh anh nguyện đem đặt trái tim anh dưới chân em ngay chiều mưa trên sân ga ngày nào.

Thế mà giờ đây, anh cũng có em, nhưng ở một hình thái khác, ở một góc độ nào đó khác, thật khác. Trái tim anh đau nhói từng hồi một cả đầu óc anh cũng mù mịt hẳn đi rồi.

Dạ Lan ơi, giờ đây anh không biết mình phải làm gì? Nghĩ gì nữa, anh đã quen nhìn em, cảm nhận ở em một điều khác. Bây giờ bắt anh phải thay đổi tình cảm với cùng một con người làm sao anh có thể hả, Dạ Lan?

Hôm nay em làm gì? Em tới trường mà không có sự đón đón của anh. Em có thấy trống vắng không? Minh Huy sẽ thay đổi anh, một người con trai đã từng là anh trai của em, giờ đây đặt anh ta vào vai trò khác, anh ta cũng sẽ thấy rất bình thường có chăng chỉ là một sự thay đổi nhỏ thôi.

Có lúc nào Minh Huy lại yêu em không? Cũng có thể xảy ra vì Minh Huy chỉ là một người đàn ông như bao nhiêu người đàn ông khác. Anh sẵn sàng mất đi những thứ quý giá của cuộc đời để em không phải là em gái của anh, chẳng thà như thế, anh vẫn còn tìm được đứa em gái giữa biển đời mênh mông. Anh chỉ cầu xin người đó không phải em, không đúng là em.

- Quốc Việt, con đang nghĩ gì vậy?

Nghe mẹ hỏi, Quốc Việt giật mình anh thở dài đáp:

- Con đang nghĩ về Dạ Lan, mẹ ạ.

Bà nhẹ gật đầu:

- Mẹ không hề trách con điều đó. Nhưng không hiểu sao tình cảm của người mẹ nói với mẹ rằng đó là con gái mẹ, là em con. Nó sẽ là em gái con. Tình yêu, con sẽ tìm thấy giữa cuộc sống này. Song tình ruột thịt đâu phải dễ có được đâu con.

Quốc Việt gật đầu:

- Con đã cố nghĩ như vậy.

- Mẹ tin con sẽ biết cách để thích nghi với mọi vấn đề. Con là một đứa con trai mà. Điều mẹ lo là lo cho Dạ Lan kia.

Thêm một lần Quốc Việt gật đầu, con sẽ tìm cách để cho Dạ Lan tự nhiên trong vai trò mới của Dạ Lan. Nhưng trái tim con thì đau khổ lắm mẹ ơi.

Bà nhìn Việt khẽ hỏi:

- Bà Mẫn là người như thế nào hả, Quốc Việt?

- Tuyệt vời lắm, mẹ cứ coi tình yêu mà Dạ Lan dành cho mẹ thì rõ.

Bà cười nhìn Việt nói:

- Nếu sự thật Dạ Lan đúng là con gái của mẹ, suốt đời mẹ cũng không thể nào trả ơn cho bà ấy nổi, con ạ.

- Không đâu mẹ ơi, ơn nghĩa chẳng là gì cả. Bà ấy xem Dạ Lan như con ruột. Do đó bà ấy sẽ rất đau khổ khi phải trả đũa con đó. Con đang đau nên con hiểu được nỗi đau của bà ấy, con hiểu.

Máy bay vẫn cứ tung bay trên bầu trời cao rộng, mỗi một người trên chuyến bay nghĩ về một điều riêng biệt nhưng cũng hướng về với một người.

Quốc Việt hơi trờ mình thâm nhủ. “Hãy xem đó là số phận, chỉ là số phận thôi”

Quốc Việt nhìn đắm đắm vào căn nhà, nơi đây đã tiếp đón anh, một lần với tình cảm ấm nồng mà anh không thể nào quên. Giờ đây anh trở lại đây và không hiểu sao anh lại thấy mình thật ngượng ngùng.

Cánh cửa mở ra, trên cửa là một người đàn bà không đẹp lắm nhưng rất hồn hậu và trang nhã.

Bà mỉm cười khi thấy Quốc Việt:

- Bác nhận được điện thoại của con, bác vô cùng ngạc nhiên không biết có chuyện gì. Đây là...

Bà nhìn hai người lớn tuổi. Mẹ Quốc Việt đỡ lời:

- Dạ, chúng tôi là ba mẹ của Quốc Việt.

- Dạ đây là mẹ cháu Việt nói. Sự vồn vã của người phụ nữ làm người mới đến thật yên tâm hơn.

- Mời, anh chị vào nhà rồi ta nói chuyện sau - Con có gặp Minh Huy và Dạ Lan chưa Quốc Việt?

Việt cố gắng đáp:

- Dạ có, mọi người đều khỏe mạnh. Một tuần nữa Dạ Lan thi chuyển giai đoạn bác ạ.

- Vậy à? Ở ngoài này bác đang lo không biết nó học ra sao. Nhưng bác tin Dạ Lan, bởi tính nó rất độc lập.

Ông Nhân thở dài khi nhận ra niềm tự hào về đứa con trong giọng nói của bà Mẫn:

Bà Nhân thì hỏi thăm những điều bình thường khi những người mới gặp nhau:

Quốc Việt xin phép đi ra ngoài. Khi còn lại ba người. Bà Mẫn khẽ mở lời:

- Tôi muốn biết anh chị đến đây có chuyện gì? Tính tôi vốn thẳng thắn và thật tình. Anh chị đừng ngại ngần khách sáo.

Ông Nhân nhìn vợ một thoáng. Bà lên tiếng thật khẽ nói:

- Chị ạ, chúng tôi ra đây thật sự cũng rất áy náy trong lòng. Nhưng chị ơi tôi không thể nào mà không ra đây để gặp được chị về cháu Dạ Lan.

Bà Mẫn chột nhứ mày lại:

- Dạ Lan không làm điều gì phiền đến anh chị chứ?

Bà Việt vội xua tay trả lời:

- Ồ không, không đâu...

Khuôn mặt bà Mẫn giãn ra một chút, bà gật đầu:

- Nếu vậy thì anh chị cứ nói, điều gì khiến anh chị ra đây gặp tôi vậy?

Một giây phút im lặng, cuối cùng bà Nhân ngập ngừng nói:

- Tôi mong chị đừng giận vợ chồng tôi khi đến đây hỏi chị điều này. Dạ Lan có phải là con ruột của chị hay không?

Câu hỏi như sấm nổ bên tai và làm bà Mẫn phải mở tròn đôi mắt ngạc nhiên. Giờ đây bà mới ngấm nhìn kỹ khuôn mặt người đàn bà và bà chột hiều ra mọi điều. Bà im lặng, sự im lặng khiến mọi người cảm thấy ngột ngạt, sợ hãi. Bà nhô cao đôi vai và hít một hơi dài rồi cất giọng thật buồn:

- Tôi biết điều này cuối cùng cũng đến. Mỗi ngày tôi đều chờ đợi nó đến dù đã hơn hai mươi năm trôi qua. Đúng! Dạ Lan không phải là con ruột của tôi. Nó là đứa bé lạc loài trong chiến tranh. Tôi nhớ đó là vào một mùa hè đỏ lửa. Cái tên Dạ Lan tôi đặt cho nó là muốn giữ lại trong lòng cô gái bé nhỏ một nét đẹp trong sáng tuyệt vời, không gợn trong lòng nó một nỗi buồn nào. Tôi rất yêu Dạ Lan vì nó là đứa bé rất ngoan, không làm tôi buồn lòng thất vọng.

Đôi mắt bà Mẫn chột nhìn xa xôi. Bà nhớ lại mọi điều. Đứa bé khóc khàn cả cổ để tìm mẹ giữa những xác người, giữa những người bị thương, giữa những lộn xộn la ó của những con người đang đứng bên lằn ranh của sự sống và cái chết. Cuối cùng bà ra khỏi hồi tưởng và bà thấy đôi mắt của mẹ Quốc Việt nhòa lệ.

Bà Mẫn nói tiếp:

- Tôi đã mang cháu đi khắp nơi tìm mẹ nhưng không hề gặp được tôi đành mang cháu về với hy vọng người mẹ mất con sẽ tìm đến. Khi về đến nhà, tôi phát hiện sợi dây chuyền trên cổ cháu với miếng ngọc rất đẹp mang tên Hạ Uyên, tôi đã giữ kỷ niệm ấy và cho cháu đeo với hy vọng mai sau trong cuộc đời, cháu sẽ tìm ra gia đình của mình.

Bà Nhân mẹ của Quốc Việt từ từ rời khỏi chiếc ghế, quỳ mọp xuống dưới chân bà Mẫn và khóc ngất. Bà Mẫn cũng rơi lệ Bà đỡ bà Nhân lên hỏi:

- Tại sao chị phát hiện ra cháu là con của chị vậy?

Bà Nhân gật đầu nói:

- Đến bây giờ là tôi tin là có số phận chị ạ. Khi Quốc Việt báo cáo tốt nghiệp với Minh Huy. Tôi đã gặp Dạ Lan lần đầu tiên đó. Tôi cũng bị hút về phía cô bé và rất yêu thương cô bé vì cô bé rất dễ thương. Cứ một hai ngày không gặp cô bé tôi cứ bồn chồn trong dạ làm sao.

Tôi thấy Quốc Việt rất yêu Dạ Lan. Tôi cũng mừng vì đã tìm một đứa con dâu xứng đáng. Cách đây một hôm cả nhà đi biển chơi nghỉ ngày cuối tuần. Và chúng tôi mời Minh Huy và Dạ Lan cùng đi.

Khi Dạ Lan mặc áo tắm. Quốc Việt phát hiện ra miếng ngọc trên cổ Dạ Lan giống y như miếng ngọc của Quốc Việt. Nó kéo Dạ Lan đến trước mặt tôi, tôi nhìn thấy miếng ngọc đeo trên cổ Dạ Lan và tôi biết mình đã tìm ra con gái của mình. Lúc ấy tôi ngất đi chúng nó phải đưa tôi vào bệnh viện.

Sau đó tôi trở lại bãi tắm và cố tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng khi tôi về tới Sài Gòn là tôi đặt vé máy bay ra đây. Tôi biết chỉ có chị mới nói cho tôi rõ thân phận của Dạ Lan mà thôi. Chiến tranh, tôi đã thất lạc đứa con. Tôi đã tìm nhưng không hề hay biết tin tức. Tôi nghĩ con tôi đã chết dù linh cảm của người mẹ bảo rằng nó hãy còn sống trên cõi đời này. Mấy năm sau không còn chiến tranh, hòa bình đến tôi lại đi tìm nhưng lại không có chút hy vọng gì cho tới bây giờ.

Ông Nhân rơm rớm nước mắt không như phụ nữ, ông không bày tỏ tình cảm của mình. Ông cũng sung sướng vô cùng khi tìm được đứa con gái.

Ông trầm giọng:

- Bà đã nuôi nấng cháu thành người tốt. Điều mà chưa chắc chúng tôi đã làm được cho cháu. Công ơn của chị to lớn quá! Chúng tôi chẳng hy vọng mình đền đáp nổi. Tôi đã nghe Dạ Lan nói về chị với một sự tự hào và giọng nói đầy yêu thương dành cho chị. Chị thật xứng đáng làm mẹ của cháu. Chúng tôi không có ý bắt con về mà chỉ xin chị cho chúng tôi nhận con để cháu biết cha mẹ ruột của mình. Quốc Việt cũng sẽ là con trai của chị cũng như Minh Huy vậy.

Những con người hiểu biết, thường trái tim họ rất gần nhau. Bà Mẫn lắc đầu nói:

- Tôi làm mẹ tôi hiểu tấm lòng của người mẹ, anh chị cứ nhận Dạ Lan trở về Sài Gòn học. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Đối xử với tôi ra sao đó là tùy ở Dạ Lan. Làm mẹ, có khi nào tôi nghĩ một ngày nào đó con mình sẽ trả ơn cho mình. Nó mãi mãi là Dạ Lan của tôi, một Dạ Lan trong sáng đẹp tuyệt vời. Nhưng nó sẽ là một Hạ Uyên của anh chị.

Bà Nhân thấy mình ghen ngào trước một tâm hồn rất đẹp, rất cao quý Hạnh phúc đến với bà thật bất ngờ. Máu lại trở về tim rồi.

- Tôi hàm ơn chị nhiều quá. Tôi không nghĩ trái tim của chị minh mông đến thế.

Bà Mẫn cười nhẹ:

- Chị đừng làm ơn tôi, thực sự Dạ Lan cũng cho tôi rất nhiều niềm vui. Ngay từ bé, cháu đã rất ngoan và dễ thương. Nó hay ăn hiếp Minh Huy vì Minh Huy chiều em gái mình, nó đã giúp tôi vượt qua tất cả những khó khăn của cuộc sống.

Lúc chưa đến đây bà Nhân cứ nghĩ bà Mẫn sẽ giữ lấy Dạ Lan, nhưng không, bà – Mẫn rất rộng lượng cho đi tình yêu thương của mình.

Còn nhiều việc phía trước cần phải giải quyết, duy chỉ có một điều bà ấy sẽ không bao giờ mất Dạ Lan và bàP ấy sẽ có thêm một gia đình để thương yêu bà.

PHẦN 10

Cả tuần trôi qua Dạ Lan bù đầu với những bài thi. Cô học đến không nghĩ đến giờ giấc, chẳng còn chút thời gian nào dành riêng cho mình.

Thế nhưng Dạ Lan cũng thấy là lạ khi chẳng thấy bóng dáng của Quốc Việt ngoài một lần nói chuyện điện thoại với anh Việt bảo rằng:

- Anh đi công tác nên không đưa em đi học được. Em nhớ học bài cho kỹ để thi cho tốt nghe.

Dạ Lan biết Quốc Việt đi công tác. Nhưng một nỗi mơ hồ cứ đến, cứ hiện hiện trong đầu Dạ Lan mỗi ngày một nỗi lo nào đó, mà không hình thành được đó là điều gì?

Và hôm nay Dạ Lan vừa kết thúc môn thi của mình. Cô bé cảm thấy mình nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được gánh nặng nào đấy.

Thế mà các ý nghĩ mờ mờ nhạt nhạt kia vẫn canh cánh bên lòng Dạ Lan. Minh Huy thì bình thản như những ngày trước chẳng hề thay đổi chút nào.

Lâu lâu, Minh Huy liếc nhìn Dạ Lan như muốn dò xét một điều gì đó, chỉ có một điều thay đổi là Minh Huy thay Quốc Việt mỗi ngày đều đưa Dạ Lan đến trường.

- Dạ Lan!

Nghe Minh Huy gọi, Dạ Lan vội bước vào nhà hỏi:

- Anh gọi em có chuyện gì?

Minh Huy hỏi lại cô:

- Không gọi em thì anh gọi ai chứ?

Cô bấu môi dài giọng:

- Hừ, anh đừng có ý làm anh rồi muốn hạch sách gì em cũng được. Câu hỏi này cũng đồng nghĩa với câu anh cần chi ở tôi có chuyện gì cần tôi? Anh nghe rõ chưa?

Minh Huy cười phì khi thấy gương mặt hình sự của Dạ Lan:

- Anh nghe rõ rồi, nhìn cái mặt của em giống như phù thủy ấy nha.

Dạ Lan liếc mắt nhìn anh trai rồi cao giọng nói:

- Con người ta đẹp như thế này mà anh bảo giống phù thủy, phù thủy mà dễ thương như em thì thiên hạ sẽ kéo nhau đi cưới phù thủy này hết đấy. Chẳng còn ai mà lấy người đâu.

Nếu mỗi khi bắt đầu chuyện gì giữa hai người nếu có sự cãi vã thì Dạ Lan bao giờ cũng đạt được phần thắng.

Minh Huy đành gật đầu nói:

- Vâng, thưa em, em nói đúng. Em là đứa con gái vừa đẹp người vừa đẹp nét gớm đây!

Cái chữ gớm kèm theo phía sau làm cho Dạ Lan thấy tức tối mà không làm gì được Minh Huy.

Chuông cửa chọt vang lên. Minh Huy và Dạ Lan cùng nhìn nhau ra, ngoài sự tưởng tượng của hai người. Dạ Lan chạy như bay ra mở cổng, rồi ôm chầm lấy bà Mẫn:

- Mẹ! Mẹ tại sao mẹ xuất hiện ở đây mà không nói cho con hay gì hết vậy?

Bà Mẫn cười, vuốt tóc Dạ Lan, bà khẽ nói:

- Coi con gái của mẹ làm gì thế. Cứ bám mẹ vậy làm sao mà mẹ bước đi được chứ? Mẹ vào đây để thăm con thôi.

Dạ Lan mờ to mắt rồi lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi rồi, con đành thất vọng rồi mẹ ơi!

Bà ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy con?

Bầu môi một cái, Dạ Lan thờ dài, vẻ mặt đầy thất vọng:

- Anh Minh Huy hứa với con là kỳ nghỉ hè này sẽ đùn con về Đà Lạt thăm mẹ. Bây giờ mẹ vào Sài Gòn rồi làm sao con về. Đà Lạt được nữa.

Từ lúc bà Mẫn bước chân vào cho đến lúc này. Minh Huy chỉ đứng nhìn mẹ. Con trai vốn chậm chạp và vụng về trong những cách biểu hiện tình cảm của mình.

Phải một lúc sau bà Mẫn mới nhớ đến đứa con trai của mình. Bà khẽ gọi:

Minh Huy, sao con không đến đây với mẹ?

Minh Huy lắc đầu:

- Con thấy mẹ bận cung chiều cô con gái yêu của mẹ quá nên quên mất đưa l con trai của mẹ rồi.

- Con đừng nói vậy chứ Minh Huy.

Rồi bà đưa tay lên xem đồng hồ và vồ vĩa nói:

- Để mẹ chào bà nội con một tiếng, vả lại, chúng ta cũng sắp có khách nữa. Mẹ vào đây có chuyện chứ không phải vào đây để chơi đâu các con ạ.

Hơn ai hết, Minh Huy hiểu rõ đi đó. Anh nhìn Dạ Lan với cái nhìn ái ngại Dạ Lan vẫn vô tư trong niềm vui củ mình. Cô bé lên tiếng tuyên bố:

- Chuyện gì cũng được, chỉ cần có là không phải lo. Để con vào bếp phụ trà cho mẹ, mẹ nhé.

Minh Huy nhìn đôi chân chim sáo của Dạ Lan mà thở dài.

Tại sao cuộc sống lại khắc nghiệt với em như thế? Chỉ một lát nữa thôi, không còn bao lâu nữa đâu, nét ngây thơ hồn nhiên của em sẽ biến mất chẳng biết đến bao giờ tìm được em như bây giờ. Anh thấy sao quá bất công, anh gánh chịu sẵn sàng điều đó cho em mà. Dạ Lan ơi!

Một cái vỗ vai làm cho Minh Huy giật mình, trước mắt anh là Dạ Lan với nụ cười nửa miệng thật đáng yêu!

Dạ Lan nheo mắt cười nói:

- Lúc này em phát hiện ra hơi kỳ lạ nghe. Con trai mà hay chìm trong những suy nghĩ riêng tư là một điều không tốt. Anh đang nghĩ gì đó? Minh Huy?

Hơi liếc mắt nhìn về Dạ Lan, Minh Huy vờ hỏi:

- Anh đang nghĩ không biết em nghĩ thì nếu em sắp lấy chồng?

Cái nét nghịch ngợm biến mất như một phép màu. Bỗng chốc Dạ Lan già hẳn đi thật nhiều.

Cô bé thở dài cười nói:

- Em cũng dự định nói với anh chuyện đó đấy!

Minh Huy chờ đợi mà trong lòng cứ phập phồng lo sợ. Dạ Lan suy tư khẽ nói:

- Em không xác định được tình cảm giữa em và Quốc Việt. Nhưng bây giờ sau nhiều ngày suy nghĩ, em chỉ thấy đó là tình cảm anh em thuần khiết. Có thể Quốc Việt rất yêu em. Nhưng em thì chỉ xem Quốc Việt như một người anh trai mà thôi.

Huy luôn cầu mong cho trái tim Dạ Lan cảm nhận đúng những điều như thế. Em sẽ cảm thấy mình đỡ đau đớn hơn.

Minh Huy gật đầu:

- Cũng có thể như thế bởi ngay lúc đầu em đã coi Quốc Việt như một người anh thôi, đừng để ý đến chuyện đó nữa, cái gì mà em không muốn sẽ không xảy ra đâu.

Dạ Lan lại nhìn Minh Huy, cô bé không hề tin mọi chuyện lại đơn giản như thế.

Em sợ Quốc Việt sẽ buồn.

Minh Huy lại gật đầu nói:

- Cũng có thể, nhưng em biết không cuộc đời ai cũng phải trải qua nỗi buồn, dù mình chẳng hề muốn. Khi nỗi buồn đến, có khi mình choáng váng vì nó, có khi mình cảm thấy hụt hẫng, đớn đau. Nhưng rồi mọi chuyện cũng sẽ qua đi. Ta lại thấy mình trưởng thành hơn một chút. Với lại em thấy đó khi có một điều buồn ta mới thấy quý những niềm vui dù nhỏ, dù lớn mà ta có. Em hãy nhớ lấy cả anh, cả em không phải ai cũng trốn tránh nỗi buồn.

Dạ Lan đưa mắt nhìn Minh Huy đầy vẻ lạ lẫm, rất hiếm khi anh nói điều đó triết lý với Dạ Lan, Vì anh luôn nghĩ rằng cái đầu đầy bã đậu của Dạ Lan chẳng nghĩ suy được điều gì cả.

Nhưng những lời nói của Minh Huy thật lạ, như chuẩn bị sẵn cho Dạ Lan một điều gì đó.

- Dạ Lan ơi, lại đây mẹ nói chuyện này.

Nghe tiếng mẹ gọi, Dạ Lan vụt chạy lại, cùng lúc đó Dạ Lan đang thấy ba mẹ Quốc Việt đang đi vào.

Cô bé rất sợ cái điều mình chưa muốn xảy ra. Cô bé cúi đầu lễ phép nói:

- Con chào hai bác ạ?

Một nét gì đó thoáng qua rất nhanh qua gương mặt của hai ông bà Nhân mà Dạ Lan thì không hề biết được điều gì?

Bà Mẫn mời khách vào nhà, khi mọi người đã yên vị, bà nói thật ngắn gọn.

- Hôm nay, mẹ vào tận Sài Gòn bất ngờ thế này là có một việc rất hệ trọng, khi mẹ hay tin con đã thi xong. Dạ Lan ạ đây là điều kiện tốt nhất để mẹ nói với con một vấn đề hết sức quan trọng con ạ.

Dạ Lan không biết gì cả, cô bé ngơ ngác nhìn mọi người, Minh Huy cầm lấy tay em gái mình như muốn truyền cho Dạ Lan sự vững tâm.

Bà Mẫn đưa cho Dạ Lan quyển sổ bìa da mà có lần Dạ Lan đã cầm đến nó.

Bà Mẫn khẽ giọng nói:

Dạ Lan, con hãy đọc quyển sổ này đi!

Dạ Lan ngập ngừng:

- Thừa mẹ, nhưng mà quyển sổ này đây là nhật ký của mẹ mà.

Bà Mẫn gật đầu:

- Đúng vậy con ạ. Nhưng nhật ký này mẹ viết cho con. Dành riêng cho con, đọc thật kỹ đi con gái.

Dạ Lan đưa tay mình cầm lấy nhưng vẫn còn sợ hãi. Cái lần Dạ Lan lên đọc nhật ký của mẹ hôm rồi là Dạ Lan không dám lật ra và đọc kỹ càng được. Còn bây giờ thì mẹ cho phép, Nhật ký mẹ viết cho cô. Là cái điều gì quan trọng lắm trong quyển nhật ký này chứ? Cô thật không hiểu.

Thấy Dạ Lan chần chừ, Minh Huy khẽ giọng nói:

- Em đọc đi, Dạ Lan!

- Nhìn bà Mẫn thêm một lần nữa, nhìn thấy cái gật đầu của bà, Dạ Lan mới lần giở những trang giấy đã cũ theo thời gian.

- Đây là những dòng chữ mà Dạ Lan đã đọc một lần, cô bé nhớ lần đó cô tự nhủ:

- Mình là một con bé bướng bỉnh ngang ngạnh, ranh ma, đánh đá chẳng thua ai hết.

Nhưng Dạ Lan vẫn cố thản nhiên bình tĩnh đọc cho hết những dòng chữ nói tiếp, cho đến một lúc Dạ Lan ngơ ngàng nhìn bà Mẫn như muốn hỏi:

- Chuyện gì thế mẹ? Con không hiểu gì?

Bà Mẫn nhìn con gái như bảo hãy đọc tiếp đi. Chỉ riêng Minh Huy hiểu được điều gì sau dòng chữ đó một cách tường tận.

Minh Huy siết nhẹ bờ vai Dạ Lan như chia sẻ. Căn phòng lúc này trở nên im ắng, chỉ có tiếng động đều đều của chiếc đồng hồ nhích chạy, cùng tiếng thở của những người ngồi chung phòng.

Sự căng thẳng hiện rõ lên khuôn mặt họ, Cuối cùng Dạ Lan thốt lên:

- Không! Không thể là như thế, con không tin là như thế, không bao giờ tin, mẹ ơi...

Cô bé đứng bật dậy và chạy ra khỏi phòng. Minh Huy lao mình theo cô bé, để lại những ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người trong phòng nhìn theo cô.

Dạ Lan cứ chạy, cô không biết mình phải đi về đâu khi mà sự thật quá bất ngờ đối với cô, cô không đủ bình tĩnh không đủ sức để chịu đựng một cú sốc quá lớn và bất ngờ như thế.

Minh Huy cũng vội vàng chạy nhanh theo bước chân Dạ Lan ra khỏi phòng khách.

Tất cả mọi người đều chờ đợi, sự chờ đợi bao giờ cũng thật là khủng khiếp với tất cả mọi người.

Rồi Minh Huy cũng đưa được Dạ Lan trở về nhà. Dạ Lan ngồi ở phòng bên rũ rượi khóc. Cô không thể nào tin được mình là con nuôi của bà Mẫn. Bà đã yêu thương cô hết mực.

Trong lớp Dạ Lan chưa từng thấy đứa con gái nào được mẹ yêu hết mực như Dạ Lan. Mẹ chăm sóc cho cô kỹ càng đến giờ cô không thể tin đó không phải là mẹ ruột của cô.

Minh Huy thường nói với cô. Mẹ thương Dạ Lan nhiều hơn cung chiều anh. Tại sao lại có chuyện đó nhỉ?

Không thể được. Nếu thế chẳng lẽ bao nhiêu năm nay Dạ Lan đã sống với những người không phải là ruột thịt của mình?

Điều mà bây giờ Dạ Lan biết là sự thật, nhưng cô bé cứ bắt mình cứ nghĩ sai đi, nó không đúng là như thế.

Con choáng vẫn chưa làm cho Dạ Lan tỉnh táo lại được. Cô vẫn gục đầu khóc nức nở.

Minh Huy khẽ mở lời phân bua với Dạ Lan:

Dạ Lan! Hãy nghe lời anh nói, thật ra em là người hạnh phúc. Em được mẹ yêu thương em và em không có gì phải phiền trách về điều đó cả. Bây giờ thì em lại có thêm một gia đình mới có thêm những người lo lắng cho em. Em phải vui lên đi chứ Dạ Lan.

Dạ Lan sực sùi khóc:

- Nhưng tại sao mẹ không phải là mẹ ruột của em chứ?

Một câu hỏi chẳng ai cần trả lời. Minh Huy khẽ giọng nói:

- Em biết không, anh biết em không phải là con ruột của mẹ từ lâu. Nhưng anh không hề biết gia đình Quốc Việt là ruột thịt của em. Dạ Lan ạ.

Dạ Lan không trả lời hay hỏi điều gì chỉ biết gục đầu nức nở. Minh Huy khẽ khàng nói tiếp:

Dạ Lan, thật sự không ai có lỗi trong việc này cả. Em cảm nhận được điều đó không Dạ Lan. Chiến tranh! Dạ Lan ạ, nó không chừa một ai cả. Đây cũng là một hậu quả của chiến tranh mà sau hai mươi năm vẫn còn nhức nhối. Em thấy đó, người mẹ nào cũng luôn luôn yêu thương những đứa con, bởi đó là máu thịt của họ. Khi mất con có người mẹ nào mà không đau đớn, trái tim của người mẹ thật rộng lớn, tình của người mẹ thật mệnh mông nên mẹ mới trả em về với ruột thịt của em. Em hãy sung sướng vui mừng đón nhận niềm hạnh phúc đó, và đừng phụ lòng tốt của mẹ.

Dạ Lan ngẩng đầu lên, cô lau đi nước mắt, cô không khóc nữa vì những lời nói của Minh Huy đã an ủi cô được phần nào nỗi buồn trong lòng cô.

Bây giờ mọi việc dường như trở nên sáng tỏ trước mắt Dạ Lan. Cô bé đứng lên theo Minh Huy trở lại phòng khách. Ở đó mọi người đang chờ đợi Dạ Lan.

Dạ Lan đến bên bà Mẫn và quỳ xuống chân bà, khẽ gọi mẹ trong niềm xúc động, nghẹn ngào:

- Mẹ ơi!

Nhìn thấy cảnh tượng đó không ai cầm được nước mắt. Chỉ riêng bà Mẫn cố gượng nở nụ cười tươi, bà nói:

- Dạ Lan, mẹ biết con yêu thương mẹ lắm. Con không nỡ đành lòng xa mẹ, con ạ, mẹ không bao giờ bắt buộc con phải xa mẹ đâu mà con phải sợ. Căn nhà mẹ ở vẫn là căn nhà của con. Con nghe mẹ nói đây, tình mẫu tử, phụ tử cốt nhục là những tình cảm quý giá trên đời này mà chúng ta không thể đánh mất được.

Con người có số phận con ạ. Trời đất đã khiến xui cho Quốc Việt yêu con. Để sau đó con tìm được người thân gia đình của chính mình.

Nhắc đến Quốc Việt, Dạ Lan thấy mẹ nói có lý, nếu không nhận ra nhau, nếu thời gian Dạ Lan xoay tình cảm về phía Quốc Việt khi ấy điều gì sẽ xảy ra đây. Như thế càng đau đớn hơn nhiều.

Quốc Việt có phải chính vì điều này, hay vì cái bản năng, tính nhạy cảm ở người phụ nữ hay không mà em không, thể không thể, không hề yêu Quốc Việt như một người con gái yêu một người con trai.

Có lẽ vì một tình cảm thiêng liêng giữa anh em, nên Dạ Lan chỉ muốn thương anh với tình cảm một đứa em dành cho anh trai. Đó cũng là một điều kỳ diệu.

Đúng, không ai có lỗi trong chuyện này cả. Tại sao cô phải đau buồn như thế này. Mẹ đã hy sinh quá nhiều cho cô, để cô có được ngày hôm nay, cô được điều này.

Bác Nhân, người đàn bà đã rút ruột sinh ra ta, hẳn bà cũng rất hạnh phúc với con gái mình trở về với bà.

Bà Mẫn siết nhẹ vai Dạ Lan dỗ dành:

- Dạ Lan, con hãy đến với ba mẹ con đi con. Họ vẫn thương yêu con nhiều lắm.

Bà Mẫn khuyên cô bé. Dạ Lan lúc này gương mặt đầm đìa nước mắt, quay lại bước từng bước chậm về phía ông Nhân.

Rồi cô quỳ xuống ôm chầm lấy gối ông:

- Ba!

Tiếng ba đầu tiên thốt ra khỏi miệng khi Dạ Lan gọi tiếng ba, âm hưởng đó rất lạ lùng làm sao, Dạ Lan bật khóc.

Ông Nhân ôm siết lấy .con gái lưu lạc của mình lâu nay. Ông thốt lên:

- Hạ Uyên! Con gái của ba, ôi con của tôi, ba vô cùng hạnh phúc khi gặp được con. Hạ Uyên!

Lát sau, Dạ Lan cũng ôm chầm lấy bà Nhân:

- Mẹ ơi, con đây mẹ ơi!

Bà Nhân khóc òa, hai mươi năm bà mới gặp ôm được đứa con gái bé bỏng của mình vào lòng.

Nước mắt bà Nhân tuôn như mưa, vòng tay bà ôm siết Dạ Lan thật chặt. Bà sợ đứa con bà lại mất đi, vượt ra khỏi vòng tay của bà.

- Hạ Uyên! Hạ Uyên của mẹ! Mẹ đã mong ngóng con mòn mỏi suốt hai mươi năm trôi qua. Ngày nào mẹ cũng cầu nguyện có phép lạ nào đó đưa con trở về với mẹ, cho đến hôm nay, hai mươi năm ròng thật là khủng khiếp. Nhưng bây giờ thì mẹ đã có con, con gái của mẹ.

Bà vừa nói vừa khóc. Bà vuốt ve Dạ Lan không thôi, bà mãi mê nhìn con gái mình như lần đầu tiên gặp dù bà không phải chỉ gặp một lần đầu.

Bà Mẫn lau nước mắt của mình. Hơn ai hết, bà hiểu tấm lòng của người mẹ, bà hiểu những điều canh cánh bên lòng suốt hai mươi năm qua của bà Nhân.

Bà nhìn ra ngoài trời, mây đen đang từ đâu kéo về, có lẽ trời sắp đổ mưa, cũng là cơn mưa đầu mùa mà ngày nào Dạ Lan gặp Quốc Việt.

- Chị Mẫn tôi không biết nói những lời nào và cũng không cần một ca ngợi nào tôi cũng biết tấm lòng vàng của chị dành cho Hạ Uyên. Chị đã làm tất cả để Hạ Uyên có một mái ấm gia đình. Công ơn của chị thật to lớn quá không có gì để bù đắp nổi. Tôi mong chị hãy tiếp tục coi Hạ Uyên là đứa con của chị. Gia đình tôi là một gia đình thứ hai của chị, chị có bằng lòng không?

Bà Mẫn sung sướng gật đầu bảo với bà Nhân:

- Dạ Lan đã là con gái của tôi trong suốt thời gian hai mươi năm, chẳng làm sao để thay đổi điều đó cả.

Dạ Lan rời bà Nhân đến bên bà Mẫn:

- Mẹ ơi! Mẹ hãy chuyển vào Sài Gòn sống với tụi con, mẹ ở ngoài ấy con chẳng yên tâm chút nào cả.

Bà Mẫn gật đầu cười:

- Mẹ đã có nghĩ đến điều đó lâu rồi, nhưng hãy còn lo việc chưa xong rồi thì mẹ cũng sẽ về Sài Gòn thôi con ạ, ủa còn thằng Quốc Việt đầu rồi?

Bà Nhân lau lệ khẽ nói:

- Nó đã đi đến nơi nó làm việc rồi, chị biết không. Nó yêu thương Dạ Lan rất nhiều, khi biết Dạ Lan chính là Hạ Uyên, nó cảm thấy bị sốc nặng. Nó không biết làm sao bày tỏ tình cảm của mình.

Thật sự tôi hiểu nó, cứ để cho nó trốn đi một góc để mà nhìn lại sự thật rồi một ngày. nào đó nó sẽ trở về với gia đình thôi chị ạ.

Minh Huy nhìn Dạ Lan, anh đã lo lắng cho cô bé nhiều quá. Nhưng cô bé cũng đã vượt qua được những cú sốc của cuộc đời, dù chẳng dễ dàng gì.

Thế là em có thêm một gia đình mới, em có cần đến anh nữa không, có yêu thương anh như những ngày xưa nữa không?

Có những ý nghĩ của Dạ Lan thì được dành cho Quốc Việt, người anh trai xuất hiện muộn màng.

Quốc Việt đã yêu Dạ Lan, giờ đây để thay đổi tình cảm Quốc Việt cần có thời gian phơi pha nỗi buồn trong lòng của mình.

Dạ Lan, con theo ba mẹ về bên nhà đi con.

Nghe nhắc nhở, Dạ Lan giật thót mình. Cô bé đứng lên như một cái máy.

Bà Nhân vội trấn an Dạ Lan:

- Ba mẹ đưa con về thăm nhà thôi, khi nào con muốn về thăm nhà cứ qua, ba mẹ không muốn ép buộc con gì hết.

Bà Mẫn cũng gật đầu, Dạ Lan xin phép bà Mẫn, cô theo ba mẹ về gia đình của mình. Một gia đình chưa bao giờ Dạ Lan tưởng tượng được dù chỉ trong mơ.

Cơn mưa đầu mùa ập xuống, chiếc xe chạy chậm trong cơn mưa. Dạ Lan nhìn dáng người mẹ bé nhỏ dù cơn mưa mà chợt thấy ngùi xúc động vô cùng.

Tiếng chuông điện thoại reo vang tung cơn Quốc Việt hồ hững nhắc máy điện thoại. Anh nói:

- Alô! Tôi nghe đây!

Đầu dây bên kia im lặng. một thoáng, làm Quốc Việt ngạc nhiên hỏi lại:

- Alô! Tôi nghe, xin lỗi ai vậy?

Cuối cùng một tiếng nói cũng cất lên Việt sẽ sò:

- Em đây! Hạ Uyên đây!

Vẫn giọng nói ấy nhưng cái tên thì đã khác. Anh vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để nói chuyện với Dạ Lan, nên anh định đặt tắt máy nhưng Dạ Lan đã vội vã nói:

- Anh đừng cắt máy, hãy nghe em nói một chút, anh Việt.

Quốc Việt thở dài, chưa bao giờ anh từ chối bất cứ điều gì khi Dạ Lan yêu cầu cả Lần này cũng vậy.

- Được rồi, anh nghe em đây. Em khỏe không?

Dạ Lan trả lời:

- Vâng! Em vẫn khỏe, song em rất buồn. Em đang ở nhà một mình, trời thì đang mưa và em mong có anh ở đây biết bao.

Việt cắn môi khẽ nói:

- Anh cũng đang ngồi ngắm mưa rơi, và nhớ đến em. Những hồi ức không sao quên được.

- Quốc Việt, anh trốn em cho đến khi nào hả anh? Em là Hạ Uyên là em gái của anh mà. Mình là anh em, em không có lỗi gì cả anh cũng không có lỗi. Chúng ta hãy bỏ qua quá khứ để đón nhận nhau anh ạ. Em không muốn khi em tìm lại được gia đình của mình phải được trọn vẹn, có anh có em. Hay là anh muốn em lại ra đi?

Quốc Việt nhú mày khi nghe những lời trách móc chàng vội vã:

- Không. Đừng Dạ Lan, em không nên làm như thế.

Cô vội nói:

- Không, em là Hạ Uyên! Em không là Dạ Lan.

Dạ Lan nhắc nhở, Quốc Việt gật đầu nói:

- Ừ, Hạ Uyên, em đừng đi. Đừng đi đâu hết. Có ai hiểu rằng từ trong thâm tâm anh, anh muốn có em biết bao. Anh muốn ôm em vào lòng, đưa em gái của anh vào lòng, đưa em gái của anh. Nhưng anh không làm sao để quên Dạ Lan.

Quốc Việt ngừng lời, Dạ Lan thở thật mạnh nói:

- Anh hãy tự nhủ với lòng mình rằng Dạ Lan không còn nữa. Anh cứ coi đó là một chuyện buồn của quá khứ. Anh hãy nhủ rằng đứa em gái của anh rất

mong có anh về, căn nhà của ba mẹ quá rộng rãi với em: Nhưng chiều như chiều mưa này, mọi thứ dường như trống trải hẳn đi. Anh có hiểu không, anh Quốc Việt.

Dạ Lan ơi, những điều em nói làm cho trái tim anh càng thêm nhức buốt. Anh biết rồi mọi chuyện cũng sẽ qua đi, rồi anh cũng sẽ trở về nhưng mọi chuyện không dễ dàng được đâu em.

Quốc Việt khẽ nói với cô:

- Anh hiểu chứ Hạ Uyên. Anh đang cố làm quen với mọi thứ đây. Anh sẽ về nhưng hãy cho em thời gian để bình tâm lại đã.

Dạ Lan hiểu và rất thông cảm với Quốc Việt. Cô đồng ý nói:

- Thôi được, em đang trong những ngày nghỉ hè đầu tiên với gia đình mình. Em mong có anh ở đây để niềm vui được trọn vẹn. Em có nấu rất nhiều món ăn và ba mẹ rất hài lòng về con gái của ba mẹ. Anh có thể mời bạn bè về nhà và anh sẽ không phải xấu hổ vì em gái của mình. Chúc anh vui vẻ.

Dạ Lan gác máy điện thoại và Quốc Việt thần thờ một lúc thật lâu. Đúng là Dạ Lan không làm ba mẹ phật lòng ngay từ lúc đầu Dạ Lan đã chiếm được tình cảm của cả nhà.

Những lời cuối cùng của cô làm cho Quốc Việt hé môi cười, anh không ngờ Dạ Lan lại xử sự như vậy. Vâng! Anh sẽ về Dạ Lan ạ. Với một vài người bạn để anh đỡ phần bối rối khi đối diện với em mình:

Anh sẽ tự hào với bạn bè về em gái mình. Đó cũng là một con đường để trở về:

Quốc Việt nhắc máy bấm số. Chuông đổ và tiếng Dạ Lan vang lên:

- Alô! Dạ Lan nghe!

Trái tim Quốc Việt lại bồi hồi. Cổ hít lấy một hơi dài để trấn tĩnh, anh chậm rãi nói:

- Hạ Uyên! Anh đây. Em nói với ba mẹ tối nay anh sẽ về với hai người bạn của anh! Em đón anh chứ?

Tiếng cười nhẹ nhàng của Dạ Lan vang lên trong ống nghe và trái tim Quốc Việt bóp chặt lại.

- Vâng! Đương nhiên là ba mẹ rất mừng. Em sẽ sửa soạn bữa tối nay, em đón anh về đây!

Quốc Việt nhìn ra ngoài trời vẫn còn mưa, cơn mưa mùa hạ đầy huyền ảo đối với anh.

oạn Kết

Dạ Lan vô cùng bận rộn với bữa cơm để đón Quốc Việt về nhà.

Bữa cơm đã chuẩn bị xong, bà Nhân suýt xoa:

- Úi cha, thật là tuyệt vời, con gái của mẹ giỏi quá. Quốc Việt có về không vậy con?

Dạ Lan phụng phịu nói:

- Vâng Anh Quốc Việt nói với con là anh ấy sẽ về tối nay. Mẹ mừng lắm phải không?

Bà Nhân siết nhẹ vai con gái yêu thương:

- Ủ, mẹ hiểu sự khó xử của nó đối với con. Con cũng đừng buồn. Mưa thế này không biết bao giờ mới tạnh. Quốc Việt có về nhà được sớm không đây nữa.

Rồi nắm tay Dạ Lan kéo lại gần mình hơn, bà Nhân nói:

- Hạ Uyên này, mẹ vừa mua cho con một món quà, con có thích không hả?

Bà lấy từ trong chiếc áo ra một chiếc hộp nhung màu đỏ. Mở chiếc hộp ra ở giữa là một chiếc nhẫn hột sáng lấp lánh, óng ánh.

Dạ Lan tròn mắt hỏi:

- Mẹ mua cho con à?

Bà Nhân tháo chiếc nhẫn ra và luồn vào ngón tay của con gái:

- Đúng, mẹ mua cho con đó. Con thích không?

Dạ Lan ngấm ngấm một hồi rồi nói:

- Con thích lắm, nhưng nó đắt tiền lắm không hả mẹ?

Bà lắc đầu, ông Nhân đã đứng ngay cửa tự bao giờ. Nụ cười làm sáng cả gương mặt của ông:

- Con gái, miễn sao con vui là được. Chuyện đắc rẻ đâu phải là vấn đề quan trọng. Đây là quà của mẹ. Hôm nào ba rỗi việc, ba sẽ đưa con gái đi chọn quà của ba tặng cho con gái.

Dạ Lan cảm thấy mình được chăm sóc quá nhiều. Một tiếng nói vang lên làm cho cả nhà giật mình.

- Ba mẹ cưng con gái quá rồi đấy. Hạ Uyên đã dành hết phần của con rồi.

Bà Nhân nhìn con trai yêu thương, bà cố tỏ vẻ bình thường.

- Con về rồi đó à? Còn bạn bè con đâu Quốc Việt?

Việt nở nụ cười đáp:

- Bọn nó ở ngoài phòng khách mẹ ạ! Chà, Hạ Uyên đã lo xong bữa tối rồi à? Em gái cưng anh trai ghê nghen.

Dạ Lan nhìn thẳng vào mắt Quốc Việt. Anh tránh cái nhìn đó và quay trở ra ngoài.

Dạ Lan nở một nụ cười bí ẩn. Ba mẹ Dạ Lan cũng ra nói chuyện với khách. Từ đó tiếng cười vọng ra, vui vẻ. Dạ Lan chợt nhớ ngôi nhà nơi mình đã sống từ nhỏ đến lớn khôn. Nhớ mẹ, và nhớ anh Minh Huy. Cái nhớ như đang dày xéo lấy cô.

Dạ Lan dọn thức ăn lên bàn. Hai người con trai nhìn Dạ Lan như dò hỏi. Quốc Việt nhìn thấy cái nhìn đó anh nheo mắt:

- Đây là em gái của tao? Hạ Uyên.

Anh chàng kia vội đáp:

Quốc Việt, sao hồi nào tới giờ mày không nói mày có một cô em gái xinh xắn đến vậy. Đúng là mày tệ quá!

Quốc Việt chỉ cười, cả nhà cũng nói chuyện với nhau trên mâm cơm. Dạ Lan giữ im lặng với hai anh bạn của Quốc Việt làm cả nhà tránh được điều khó nói:

Những câu chuyện thật là vui vẻ cứ tuôn ra và họ cười thật là hồn nhiên. Tuy vậy, nét cười gượng gạo dù cố dấu nhưng vẫn cứ lộ ra trong cách nói chuyện của Quốc Việt. Dù biết vậy, mọi người vờ đi như không biết.

Hạ Uyên nè, ở nhà có người giúp việc cần gì em nhờ họ.

Đây là câu nói đầu tiên anh dành cho Dạ Lan. Cô bé gật đầu ngoan ngoãn:

- Dạ, em biết, nhưng em thích tự tay em làm đãi anh và cả hai anh bạn của anh mà.

Quốc Việt nhẹ cười:

- Anh cảm ơn em!

Quốc Việt quay sang nói chuyện với ông Nhân, một kiểu biệt thự mà anh mới được thị trường chấp nhận. Gia đình này được thầu xây dựng những biệt thự, cho nên mọi người ai cũng quaa tâm:

Dạ Lan cảm thấy mình lạc lõng trong một không khí này. Nhớ nhà, nhớ Minh Huy lại cồn lên.

Dạ Lan không hiểu tại sao mình lại nhớ Minh Huy đến như vậy. Cứ y như ngày Minh Huy từ Đà Lạt vào Sài Gòn.

Cả một thời gian dài mà Dạ Lan vẫn chưa thấy quen với sự trống vắng mà Minh Huy đã để lại.

Giờ đây, khi về gia đình mình, đi học, có xe đưa đón. Thế mà Dạ Lan vẫn cứ muốn chạy về bên Minh Huy.

Một điều gì đó lạ lẫm chiếm lấy tâm hồn Dạ Lan thật là nặng nề.

- Dạ Lan!

Đang ngồi mà cô bé giật nảy mình. Vì đó là tiếng gọi của Minh Huy. Dạ Lan nhìn quanh và cô phát hiện ra chẳng có gì xảy ra cả. Dạ Lan đành đứng dậy đi ra nhà sau. Dạ Lan đi ra ngoài dặn người giúp việc:

- Một chút mẹ cô hỏi chị nói Hạ Uyên về bên Minh Huy rồi sẽ về sau.

Người giúp việc gật đầu. Dạ Lan lên người ra ngoài mưa với chiếc dù che trên tay.

Vẫy tay gọi một chiếc tắc xi vừa trờ tới Dạ Lan vội leo lên xe rồi nói nơi cần đến. Ngoài kia mưa vẫn rơi, vẫn rơi...

Minh Huy từ lâu lắm rồi em đã sống bên cạnh anh. Em được anh yêu thương chăm sóc hết mình. Anh lo lắng cho em một cách chu toàn. Em đã quen có anh mất rồi. Giờ đây khi xa anh, em thấy mình nhớ anh lắm!

Giờ nay anh đang làm gì ở nhà? Trong cơn mưa, anh có ngồi thảnh thơi để nhớ đến em không? Em vẫn nghe tiếng gọi của anh và em tin rằng anh đang mong em lắm!

Anh Minh Huy, ở bên anh, em thấy mình dễ chịu biết bao, có khi nào anh trách em, anh buồn em hay không? Minh Huy.

Thế nhưng từ trái tim em, em hiểu rất rõ ràng, chẳng bao giờ anh giận dỗi hay trách cứ vì anh thương em lắm phải không?

Minh Huy, cả nhà em đang rất vui. Riêng em, em đang buồn, em nhớ anh và chạy về với anh đây.

Anh sẽ trở mặt lên vì ngạc nhiên khi thấy em xuất hiện. Nhưng ngay sau đó anh lại mắng em, vì cái tội đi ra ngoài mưa. Cơn mưa đầu mùa hôm nào cùng trận sốt cao của em làm anh mất hết hồn vía.

Anh đừng lo, cơn mưa này không phải là cơn mưa đầu mùa đâu anh.

Chiếc tắc xi ngừng lại, Dạ Lan ra khỏi xe, tự tay mở rộng cửa rồi chạy vào nhà.

Nước mưa bắn vào người làm Dạ Lan lạnh buốt. Cô đến bên cửa phòng Minh Huy gõ nhẹ nhẹ:

- Ai đó?

Dạ Lan im lặng và lại gõ cửa. Tiếng bước chân tiến về phía cửa. Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng. Dạ Lan ngược mắt nhìn Minh Huy.

Đúng là ánh mắt Minh Huy mở to nhìn Dạ Lan như không tin vào mắt mình:

- Em đó hả Dạ Lan?

Cô khẽ gật đầu:

- Đúng! Là em đây. Em nhớ anh quá!

Ngoài kia trời vẫn mưa, cứ mưa. Mưa như trút hết những tâm tư trần trở xuống trần gian.

Ôi cơn mưa đầu mùa đã từng mang đến cho anh nỗi đau. Nhưng hôm nay, người đang mang đến cho anh niềm vui và hạnh phúc chính là Dạ Lan.

Minh Huy siết nhẹ bờ vai Dạ Lan, thì thầm:

- Dạ Lan, anh cũng nhớ em nhiều lắm Dạ Lan, Dạ Lan của anh!

Dạ Lan cúi mặt yên lặng trong giây lát, cô nhận ra anh gầy đi nhiều. Kể từ lần cuối gặp anh, gương mặt hốc hác hẳn lên về mặt mỡ trong anh.

Dạ Lan cảm thấy xót xa nhưng không muốn anh nhận ra cảm xúc đang dâng tràn trong lòng cô đó.

Có lẽ cả hai đang ngà ngai ngượng ngùng, những ngày tháng sống bên cạnh nhau mà họ không hề hay biết họ chẳng ruột rà gì của nhau.

Chẳng ai thấy hạnh phúc vui vẻ khi nhìn nỗi đau trên gương mặt kẻ đang buồn với nỗi buồn niềm riêng của họ.

Thế nhưng, Dạ Lan không thể nào yên ổn. Cô thấy nhớ Minh Huy nhớ da diết, giờ đây cô hiểu rõ lòng mình, không thể nào quên được Minh Huy, cô sẽ tìm gặp anh để cởi mở lòng mình cho anh hiểu.

- Minh Huy! Sao anh không thể vào gặp em chứ? Với anh như thế là đủ rồi phải không? Anh có biết em chờ đợi anh đến mỗi mòn đến phải tìm về anh thế này không?

Dạ Lan buông nhẹ lời sau khoảng thời gian dài im lặng giữa hai người. Huy trầm mặc với ánh mắt thật buồn và rồi anh cũng để mình lên tiếng nói:

- Có điều anh gì cần phải nói với nhau? Anh sợ gặp nhau, biết đâu lại làm tổn thương nhau nhiều hơn. Anh muốn để tự lòng em suy nghĩ và sau đó về tìm anh.

Dạ Lan nhìn vào mắt anh gạn hỏi:

- Ai sẽ làm tổn thương anh. Anh nghĩ rằng anh có thể quên bỏ em một mình như lúc này sao? Em không quan trọng gì đối với cuộc đời anh sao?

Huy khẽ cười với ánh mắt vương vương nét buồn:

- Thế bây giờ em muốn gì ở anh đây?

Dạ Lan nhìn anh lặng lẽ thở dài. Cô nhẹ lấy ra lá thư mà Minh Huy viết gửi cho cô qua đường bưu điện.

- Là của anh phải không? Anh làm thế này em có vui được không?

Huy nhìn xuống lá thư Dạ Lan đưa ra. Anh hiểu ra những gì Dạ Lan muốn.

Khẽ cười với một chút xót xa, anh hồ hững buông giọng:

- Thì em đã đọc rồi, đó là tất cả những gì anh muốn nói với em:

- Đó là tất cả những gì anh muốn nói ư? Anh lại rủ bỏ đứa em gái như đã rủ bỏ những món đồ khi thấy không cần đến nữa ư? Anh bảo rằng em sống sung sướng hạnh phúc bên ba mẹ em là quên được anh ư? Anh thật là quá tàn nhẫn với em Minh Huy ạ!

Huy quay mặt đi với niềm đau thương trong lòng:

- Em lại thế nữa rồi! Em không thể bao dung và nghĩ tốt hơn cho anh một chút sao, Dạ Lan.

Dạ Lan khẽ cười với chút chua xót, đắng cay, cô nhìn anh trở nên hằn học.

- Em biết, anh muốn em rời khỏi căn nhà em chưa từng ở một cách mau chóng, chứ anh đâu thấu hiểu nỗi lòng em như thế nào?

Huy quay lại Dạ Lan với sự tôn thương hằn lên trong mắt. Anh mím môi kiềm nén nỗi đau đang dâng lên ở trong lòng.

Huy giật phăng lá thư trên tay Dạ Lan, anh nhìn cô nửa giận nửa thương. Glọng anh trở nên trầm lắng:

- Được! Anh xin nhận lỗi, vậy thì em cứ việc xử tội anh thế nào tùy thích. Anh biết anh đã sai rồi, còn gì nữa em cứ nói hết đi, như thế cho em vừa lòng.

Rồi cơn buồn giận dâng lên vô cớ, Huy ném hết tất cả những gì đang hiện hữu quanh anh. Mắt anh đầy oán hờn cho cuộc đời cho riêng anh. Vì chiến tranh, vì chết chóc vì tất cả những cay đắng cuộc đời này trời dạ bày tãp ra chẳng?

Và rồi Huy xóc lại tất cả mọi thứ giấy tờ trên bàn lên, anh quay mặt nhìn cô nói:

- Phải rồi! Em muốn quên nơi này thì cứ đi, đừng đổ lỗi cho bất cứ ai hết, tôi biết tôi có lỗi, em rời khỏi nơi đây tôi cũng đền bù cho em gì đó, không để cho em thiệt thòi đâu.

Hai mắt Huy hóa điên sau lời nói của anh chăm chăm vào cô. Dạ Lan lặng đi trước hành động của anh, cô thấy đau lòng quá vì đã bị tổn thương đến mức đó. Vì nhớ thương Huy cô mới trở về đây để gặp anh, để vui đi nhớ thương những ngày xa nhà, thế mà gặp lại anh lại hóa điên như thế.

Không chịu đựng được với hành động của anh, bất chợt Dạ Lan thẳng tay tát mạnh vào mặt Huy.

- Bốp!

Huy nhìn sững sờ trước cái tát của Dạ Lan. Anh dừng lại và rồi một khoảng im lặng đáng sợ giữa hai người sau cái tát đó.

Hai đôi mắt sững nhìn nhau không nói một lời nào. Thời gian tưởng chừng như đông cứng lại trong ánh mắt kia.

Huy lão đảo quay đi khi nhận ra những diên rồ anh đã có. Anh đã nhớ mong cô mấy ngày qua da diết, thế mà gặp lại Dạ Lan anh lại hành động thật không hay chút nào. Anh mệt mỏi trở về ghế ngồi, anh ôm đầu ray rứt:

- Sao em lại tàn nhẫn với anh thế kia hả? Dạ Lan? Em hành hạ anh như thế này em mới vui phải không? Em có biết anh đau khổ biết chừng nào không? Em không dành chút thương xót nào cho anh, để anh có thể sống với những ngày còn lại...

Dạ Lan nhìn anh, và rồi những giọt nước mắt cô rơi ra. Dạ Lan khóc và nhẹ bước đến bên anh. Bàn tay cô áp nhẹ vào má Huy. Cô nói trong xúc động dâng tràn của con tim đã sẵn lòng thương yêu anh. Cô khẽ nói giọng run run:

- Anh có yêu em không? Anh không hiểu lòng em sao? Sao anh lại có thể quên em không đến thăm em. Em trở về với ba mẹ để họ yên lòng tìm chút hạnh phúc, an ủi khi có được em. Sao anh nói, tự quyết định sẽ để em ở với ba mẹ em mà không được phép về thăm mẹ và anh chứ? Anh nói có đúng không? Đọc thư anh mà lòng em đau đớn vô cùng, anh biết không? Anh thật là tàn nhẫn vô tâm với em quá.

Huy gục mặt vào đôi bàn tay Dạ Lan. Anh chột khóc trong tay cô, tỏ ra mình yếu đuối:

- Anh không thương yêu em ư? Em có thấy sự đau khổ trong anh không? Em có biết rằng tim anh đã tan vỡ thế nào khi biết em rời khỏi nhà này và mẹ mà ra đi về lại thành phố ở với ba mẹ em không? Anh sợ về nơi ấy mọi việc sẽ thay đổi và rồi em sẽ dần quên anh.

Dạ Lan cúi mặt vào mái tóc Huy. Cô cũng khóc và rồi ôm cứng lấy đầu anh cất giọng:

- Anh nghĩ em tệ đến vậy sao? Em tưởng rằng em có thể để anh bỏ em sao? Em muốn anh phải trả nợ cho em trong thời gian còn sống chung một nhà với mẹ, anh nợ em nhiều thứ anh biết không?

Huy nhẹ cười nói:

- Anh có thể trả sao? Em không nói dối anh chứ? Em sẽ để cho anh trả cho em cả cuộc đời anh chứ Dạ Lan?

Dạ Lan cúi đầu với nước mắt viền mi. Cô nâng gương mặt Huy lên nói trong tất cả niềm xúc cảm.

- Minh Huy! Chúng mình hãy bắt đầu lại từ đầu đi anh! Hãy giúp nhau quên đi quá khứ đã qua không được vui vẻ tốt đẹp kia. Chúng mình hãy làm lại từ đầu, anh phải làm cho em được hạnh phúc suốt cuộc đời này, được không?

Minh Huy nhìn vào mắt Dạ Lan đầy xúc động dâng lên mắt. Một ánh mắt biết ơn và cả niềm vui lẫn trong ánh mắt.

Anh chợt ôm ghì lấy Dạ Lan trong vòng tay mạnh mẽ của anh. Anh nói trong xúc động trào dâng nơi khóe mắt:

- Cảm ơn em! Cảm ơn em đã tha thứ cho anh. Anh hứa sẽ làm cho em hạnh phúc, anh chắc chắn sẽ mãi mang đến cho em niềm hạnh phúc. Dạ Lan hãy tin anh nghe em.

Tiếng nói thì thầm lẫn vào tiếng mưa dịu êm, âm áp và nồng nàn đang dành cho hai người hướng về nhau thật là hạnh phúc vô biên.

Dạ Lan khẽ đổi hờn nói:

- Anh ác với em lắm, anh có thấy em vì ai mà ướt hết cả người thế này không?

Anh nhìn cô khẽ cười:

- Anh biết rồi, anh xin đền cho em. không từ chối anh chứ?

Dạ Lan không đáp lời, cô chỉ khẽ nhắm mắt lại. Huy cúi xuống hôn vào bờ môi cô nụ hôn nồng nàn ấm áp:

- Em đáng yêu lắm Dạ Lan, Em đúng là mẫu người anh đã chọn không làm đấy, em yêu!

Dạ Lan khẽ gật đầu cười:

- Anh cũng thế, anh là người em yêu nhất trên đời. Minh Huy họ không nói gì thêm nữa, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào, êm đềm và họ đang bắt đầu chìm trong hạnh phúc đang cô bên nhau.

HẾT